ALCRI
COLECȚIA DE A

SHAUNA MICHAELS
Rătăcire pe tărâmul tristeţii

Traducerea și adaptarea în limba română de NICU APOSTOLESCU
ALCRIS

Capitolul 1

— M-am întors, mătușă Mary!

Nan Durrant îşi sprijini bicicleta de una dintre coloanele rotunjite care propteau copertina de la intrarea în fosta casă parohială și urcă treptele în fugă.

— Ai cumpărat carnea de vită, don'șoară? O coamă roșcată, ciufulită îşi făcu apariţia pe ușa verde din capătul holului.

— Iartă-mă, Rose. Nan scutură din cap. Măcelarul n-avea o bucată destul de mare, așa că am luat o pulpă de miel.

— Mielul e foarte bun pentru noi. Rose îi luă coșul din mână, nâncrezătoare. Da' nu-şi dacă va fi pe gustul cuiva de la Londra.

Încruntarea îngrijorată o făcea să pară mai grosolană, iar curentul nu-i ajuta cu nimic aspectul ciufulit. Probabil o fi obișnuit să mănânce în restaurante șic, declară ea vag, unde toate mâncărurile au nume străine.

— Și de fapt capeţi o musaca de cartofi la preţ astronomic, râse Nan.

Ei bine, chiar dacă nu-i place, o să trebuiască să se declare mulţumit cu mielul, spuse ea hotărât. Nu-ţi face griji, Rose. Dacă acest Keir Raven e obișnuit cu restaurantele, legumele proaspete de grădină o să însemne o variaţie plăcută. Deși tinerii doctori nu prea mănâncă în asemenea locuri. Experienţa mea spune că de obicei se mulţumesc cu o tigaie. Ah, am vorbit ca mătușa Mary.

Scârţâitul inconfundabil al sofalei din salon demonstră că cineva tocmai se ridicase de pe pernele confortabile. Mă duc să-i dau vestea despre carne.

— Dar, don’șoară, făcu Rose semne misterioase spre ușa salonului, doamna Gray nu e... al naibii ceainic! Dinspre bucătărie se auzea un șuierat ascuţit și orice ar fi vrut să spună Rose fu definitiv pierdut, în vreme ce roșcata se repezea spre ușa verde, în ajutorul ceainicului aflat la ananghie.

— Sărmana Rose! Nan zâmbi ca pentru sine și se întoarse. Femeia abia se obișnuise cu John Barclay, fostul asistent al unchiului. Fusese un tânăr tăcut, simplu, de-al casei, plăcut, care se integrase ușor în atmosfera familială a căminului doctorului și care câştigase urgent inima Rosei, datorită plăcerii nedisimulate cu care savura cana de cacao fierbinte lăsată pe sobă pentru el, după câte o vizită în miez de noapte.

Toţi se întristaseră la plecarea lui John, deși se bucurau că prinsese acea ocazie de specializare.

— Sper că următorul va fi la fel de modest și înfometat ca John, când și-a făcut apariţia prima oară, spuse Nan cu voce tare, pentru urechea încă invizibilei Mary Gray. Ușa salonului era larg deschisă și probabil că auzise schimbul de cuvinte dintre ea și Rose. Oricum, o să vedem noi deseară – ah! Se întrerupse în prag și rămase cu ochii pe bărbatul înalt, cu păr negru, care o privea niţel încurcat.

— Îl căutaţi pe unchiul Oliver – pe doctorul Gray, voiam să spun? întrebă ea. Cabinetul este după colţul casei. Ușa galbenă, cu firmă. Se opri, conștientă că mersul pe bicicletă avusese asupra părului ei blond același efect ca și curentul din casă asupra claiei Rosei. Ridică o mână să-și aranjeze coafura, dar o lăsă să cadă la loc, iritată de lucirea amuzată a ochilor negri care o priveau de la înălţime, de sub sprâncenele la fel de închise la culoare ca

și părul îngrijit pieptănat, foarte diferit de încâlceala din capul ei.

— Îl caut pe doctorul Gray, dar nu în calitate de pacient. Și mi-e foame, într-adevăr. Zâmbi, expunându-și dinţii albi și egali și adăugă**:** am ajuns ceva mai devreme. Am profitat de o ocazie. Sper că nu reprezintă un inconvenient? Expresia amuzată dispăru, fiind înlocuită de o ușoară îngrijorare, provocată de uimirea ce apăruse în ochii ei căprui-deschis.

— Doar n-oi fi – înghiţi în sec – doar nu ești Keir Raven? N-avea cum să fie, sau se înșela? În primul rând, părea mult mai matur. De fapt, nu-l întrebase pe unchiul Oliver câţi ani avea noul asistent, ci își închipuise că va fi cineva cam de aceeași vârstă cu John. Faţă de cei douăzeci și șase de ani ai Nanei, acela arătase ca un frate mai mic, însă bărbatul din faţa ei părea să aibă peste treizeci. Și era sofisticat. Îl privi critic. Costumul gris-perl îi venea ca o mănușă, sugerând un croitor de lux, foarte scump. Cămașa albă, impecabilă, observă ea, era sută la sută mătase, precum și cravata albastră, perfect asortată. Pantofii păreau a fi lucraţi de mână. Mai mult, nu exista niciun semn că ar fi fost subnutrit.

— Numele meu este Keir Raven, recunoscu el, și-i întinse o mână foarte îngrijită. Bună ziua. Se prezentase pe un ton grav.

— A, bună. Pe furiș, Nan își șterse mâna dreaptă de pantaloni, înainte să i-o întindă. La întoarcerea din sat, avusese necazuri cu lanţul de la bicicletă, iar degetele ei purtau încă semnele intervenţiei mecanice, în ciuda faptului că le șterse cu un mănunchi de frunze de măcriș, pe marginea șanţului. Acestea înlăturaseră parţial petele negre, înlocuindu-le cu dungi verzi.

— Ah, Raven! Spre ușurarea Nanei, Oliver Gray intră hotărât pe ușa dublă ce dădea spre terasă. Nevastă-mea mi-a spus că ai venit. Mă bucur că ai ajuns mai devreme.

Astfel, vei avea vreme să te obișnuiești cu locul, înainte de a începe lucrul, mâine-dimineaţă. Amabilul doctor scutură mâna nou-venitului, vizibil fericit. Privindu-i, Nan se întrebă cum naiba ajunsese unchiul să-l aleagă asistent. Sau mai degrabă, cum acceptas e Keir Raven să se angajeze la cabinetul unui doctor de ţară, într-un fund de lume, unde cel mai important eveniment era expoziţia floral㠄 anuală. Ar fi fost greu să-ţi imaginezi două personaje mai diferite ca aspect. Oliver Gray era înalt, încă viguros, dar şchiopăta ușor din cauza reumatismului și a celor șaizeci de ani împliniţi. Îl auzise spunând că noul asistent îi va fi partener. Acea amintire o lumină în privinţa vârstei lui Keir Raven și a faptului că părea să aibă experienţă.

— Doar nu te gândești să te retragi? îl chestionă ea, cu o figură îngrijorată. Cabinetul și micul spital de ţară reprezentau viaţa lui Olive r Gray. Sper că nu ești bolnav?

— Doamne ferește, copilă, îi îndepărtă el temerile, râzând. Dar satele se dezvoltă. Deja este prea mult de lucru pentru un singur om și, oricum, cândva va trebui să mă și retrag, dacă nu pentru mine, măcar de dragul pacienţilor, îi explică el serios. Era o atitudine tipică pentru conștiinciozitatea cu care-și îndeplinea munca și pentru grija faţă de pacienţi. Succesiune planificată, cred că așa se numește în industrie, și este o idee foarte bună. Lasă pacienţilor timpul necesar să se familiarizeze cu alt medic – știi foarte bine ce greu acceptă sătenii un străin. Era un adevăr indiscutabil. Pe deasupra, voi avea mai mult timp pentru cercetare. Nan știa că această pasiune n-avea să-l părăsească vreodată, indiferent de vârstă.

— Văd că ai cunoscut-o deja pe Nan, ca și pe nevastă-mea, continuă el, în vreme ce Mary Gray îşi făcea apariţia cu o tavă pe care se găseau cafele și sandvișuri.

— Te-am auzit plângându-te de foame, zâmbi ea. Prânzul va fi gata peste aproximativ o oră, iar aceste

gustări n-au cum să vă strice pofta.

Așeză tava pe masă, încântată ca întotdeauna când putea avea grijă de cineva.

— Nu, mulţumesc, refuză Nan, rezumându-se la o ceșcuţă de cafea.

Pe drumul spre casă am întâmpinat unele probleme mecanice, îşi explică ea starea mâinilor. Înainte de masă, va trebui să mă spăl insistent.

— Îţi depanezi singură mașina? se interesă politicos Keir Raven.

Tonul întrebării sugera însă că de fapt nu-l prea interesa răspunsul, iar ea îl răsplăti cu o indiferenţă pe măsură.

— N-am mașină, mă refeream la bicicletă. Este veche și necesită din când în când câte o mică intervenţie. Reacţiona involuntar la manierele lui prea civilizate și la îmbrăcămintea excesiv de bine pusă la punct.

— Nu ţi-ar strica niște exerciţii de condus înainte de a te întoarce la spital, sugeră Mary Gray. O să ai mai multă vreme cât mai rămâi aici.

Nan este soră de caritate la St. Bartholomews, în Hopminster, îi explică ea musafirului. La un moment dat am făcut apendicită, iar ea a venit să mă îngrijească, pe urmă a rămas să-l ajute pe Oliver, după plecarea fostului asistent. În timp ce vorbea, îi servi cu o a doua ceșcuţă de cafea.

— A fost doar o soluţie de urgenţă, până când unchiul Oliver îşi găsea un nou asistent, adăugă Nan, observând privirea întrebătoare a lui Keir. Din clipa asta renunţ la post. Cu fostul asistent al unchiului ar fi rămas să lucreze de bunăvoie și chiar o făcuse de câteva ori. Dar nu și cu acesta, îşi spuse ea. Keir Raven nu părea doritor să primească ajutor de la nimeni, în niciun domeniu. Ceea ce-i sporea nelămurirea privind motivele pentru care se angajase pe post.

— Sper să mă ridic la standardele înalte pe care le-ai stabilit, spuse el subtil, iar ea roși. Își permitea sarcasme? Nu vru să răspundă provocării; n-avea niciun rost să plece cu stângul. Ca membră a familiei, era responsabilitatea ei să încerce să-l facă pe noul venit să se simtă ca acasă. Nu crezi că am să fiu capabil? Hotărârea el fu dată peste cap chiar de Keir și de propria zăpăceală.

— Sunt convinsă că ai să te descurci de minune… Nu reușise să elimine complet tonul mușcător.

— Și? o îndemnă el să continue.

— Ești doar niţel mai în vârstă decât mă aşteptam, atâta tot, răspunse ea tăios, deranjată de insistenţă.

— Parcă ţi-am spus, căutam pe cineva în vederea unui parteneriat, protestă unchiul. Cineva care să poată prelua și activitatea din spital.

Ziceam că…

— Da, îmi amintesc. Pur și simplu, nu m-am gândit la problemă.

Fusese prea ocupată cu îngrijirea mătușii ca să fie atentă la detalii și pentru Nan nu exista nicio diferenţă între doctorii abia ieşiţi de pe băncile școlii. Îi plăceau oamenii și era gata să accepte pe oricine, așa că, în afara numelui lui mai puţin obișnuit, restul spuselor unchiului fusese dat uitării, iar ea trecuse la probleme mai stringente. Nu citis e CV-ul nou-venitului, care i-ar fi spus cam la ce să se aștepte. Dacă Kei r Raven urma să ţină locul unchiului și la spital, însemna că avea și specializare de chirurg.

— Uneori, mă simt chiar mai bătrân.

Nan îi aruncă o privire. Înfăţișarea lui sublinia cumva remarca aceea banală. Figura era complet lipsită de expresie, imposibil de interpretat, dar uitase să-și controleze vocea, iar în glas răsuna – ce? Amărăciune?

Deziluzie? Nu putea spune, iar asta o neliniști. Spera că unchiul îi cercetase în amănunt referinţele. Poate că

Oliver Gray alesese să trăiască pe coclauri, dar era un om ager, care văzuse lumea, dificil de păcălit.

— Dacă dorești, Nan o să-ți prezinte locul, sună oferta lui Oliver, care o făcu să-și muște buzele. Nu voia să-l refuze, dar simți că nici nu-i surâdea ideea de a-i arăta lui Keir Raven împrejurimile, cum spusese unchiul, deși nu exista nicio explicație logică. N-avea niciun fel de planuri pentru după-amiaza aceea.

— Mi-ar fi de mare ajutor pentru a mă familiariza cu districtul, se grăbi Keir să fie de acord. Dacă domnișoara Durrant…

— Spune-mi Nan. Vorbise tăios. Nu lucrau împreună la spital și n-avea de gând să-i permită să stabilească o relație de tip soră-doctor la casa parohială. Câtă vreme mai stau aici, o să mă trateze ca pe oricare ființă umană, își spuse ea, iar hotărârea probabil că i se putea citi pe figură, fiindcă el se mulțumi să replice:

— Prea bine, dacă și tu îmi vei spune pe nume.

— E mai scurt, admise ea, nemaiadăugând că nici nu-i trecuse prin minte să procedeze altfel. Dacă o să rămână la fosta casă parohială, va trebui să se obișnuiască și cu o relativă lipsă de formalism, fie că-i plăcea, fie că nu. Nu reușea să deducă după expresia lui dacă-i convenea. Oftă. Ar fi fost mult mai plăcut să-și petreacă ultimele săptămâni de stat acolo în compania lui John Barcley, cel plecat.

— Cine conduce? îi dăduse de înțeles că are de ales, mai devreme, când trăsese Land Roverul unchiului în fața intrării.

— Tu conduci, replică el prompt. Mătușa a spus că ai nevoie de exercițiu, iar mie mi-ar conveni să pot privi împrejur. Se așeză pe locul pasagerului, dar nu înainte de a-i deschide curtenitor portiera și de a o ajuta să se urce la volan. Fusese un gest neașteptat, iar Nan îl primi cu plăcere. Adesea, în rolul de soră de caritate în secția de chirurgie de la Bartolomew, ea era cea care avea grija

altora.

— Te deranjează dacă nu ridicăm capota? Se oprise la mijlocul gestului de a întoarce cheia în contact. Pare să fie o zi minunată. Soarele era blând, iar ocaziile de a se bucura de căldura lui mult prea scurte, dar poate că el era obișnuit cu mașinile închise și ar fi putut considera cam necivilizat felul lor de a călători. De asemenea, i-ar fi zburlit părul, îşi zise ea cu maliţie, încă deranjată de propriul aspect ciufulit când se cunoscuseră.

— E perfect așa. Se așează mai confortabil. Îmi displac spaţiile închise.

Din nou în glasul lui răsunase acel ceva indefinit. Altă nelămurire, îşi spuse ea: Keir nu venise cu mașina. Așa lefter cum era când apăruse, până și John Barclay conducea o bătrână râșniţă, cum obișnuia să-i spună. Acest individ nu avea mașină proprie, lucru deja foarte ciudat pentru o persoană cu statutul lui, și motiv de comentarii. Avea aparenţa unui individ care conduce o mașină scumpă, rapidă, sport – nu din cele zgomotoase, fără tobă de eșapament, ci una cu motor puternic, un pursânge de viteză. Poate că dintr-un motiv oarecare îşi pierduse carnetul. Băutură? îi aruncă o privire cercetătoare, în vreme ce încălzea motorul. Nu avea aspect de beţiv, de individ care să bea la volan.

— Nu-ţi pui centura de siguranţă?

El şi-o fixă, ajustându-i lungimea. Oliver Gray stătuse ultima oară pe locul de lângă șofer și avea o siluetă mult mai rotunjoară.

— Hmm. Nan eliberă frâna de mână, simţindu-se în mod ciudat ușurată. Orice ar fi fost, carnetul lui nu fusese definitiv suspendat, era convinsă.

— O să ne îndreptăm spre Hopminster. Este orașul cel mai apropiat.

Adică târg, rectifică ea, gândindu-se că însoţitorul nu-l va găsi cine știe ce mare. În felul acesta, o să facem

un tur complet al satului. O să-ţi faci o idee privind amplasamentul principalelor ferme, pentru cazul că va trebui să le faci vreo vizită, precum și direcţiile în care se ajunge în celelalte sate. Întoarse Land Roverul spre deal, păstrând o viteză redusă.

Voi încerca să aleg zonele înalte, promise ea. Astfel, din vârful dealurilor vom avea în faţă un fel de hartă. Inspiră adânc aerul cald, înmiresmat, care o fermeca întotdeauna.

— E de preferat gazelor de eșapament. Keir se sprijini de spătar, părând pregătit să se bucure de drum, iar ea opri pe creasta dealului, unde șoseaua nu era mărginită de garduri, iar lanul de porumb se întindea până la poale.

— La ferma Coton Hill a început deja culesul, arătă Nan spre dreapta, unde o întrerupere a lanului auriu lăsa la vedere pământul ţepos.

Această parcelă pare gata să primească vizita combinelor, aprecie ea, privind spre marginea lanului. Săptămâna viitoare o să se organizeze o vânătoare. Vânezi? Cred că te-ar primi bucuroși, dacă vrei. Unchiul Oliver o să facă aranjamentul.

— M-am dedicat salvării vieţilor, nu distrugerii lor, replică el scurt, iar Nan îl privi surprinsă.

— Voiam doar să… începu ea, uimită de felul cum fusese primită oferta.

— Ei bine, nu-i cazul, în ceea ce mă privește, apăsă el pe cuvinte.

După mine, vânătoarea de plăcere este o barbarie.

— Dar ei n-o fac doar de plăcere… prea bine, ridică din umeri și porni mașina. Ar fi putut măcar s-o refuze politicos, îşi spuse mânioasă; oricare ar fi fost opinia lui în acea privinţă, nu era cazul să fie atât de dur. Și ea prefera să vorbească pe șleau, dar mojicia era altceva. N-avea nicio îndoială că va savura tocana de iepure, făcută din

ceea ce urmau să primească. Din experienţă, știa că vânătoarea de iepuri avea să lase urme în bucătăria doctorului. O să-l las să mănânce, apoi o să-i spun de unde provine, îşi spuse ea furioasă, și imediat se simţi mai bine.

— Acolo este biserica. Cu toată neplăcerea, se achită conștiincios de îndatoririle de ghid. Poţi să vezi turla printre copaci. Iar clădirea aceea lungă și joasă, spre dreapta, este spitalul rural. Ambele drumuri te duc acolo, continuă ea. Dacă o iei pe aici, depășești creasta, ajungi în vale și treci pe lângă biserică. Acolo unde se vede mașina aceea, îi arătă ea o pată de culoare în depărtare. Apropo – nu era treaba ei, dar era curioasă – vei folosi Land Roverul cât vei sta aici, sau o să-ţi aduci propria mașină? Drept scuză, îşi spuse că avea tot dreptul să știe. Mătuşa Mary sugerase că ar trebui să capete mai multă experienţă la condus, iar la casa parohială nu existau decât două vehicule, cel în care se aflau acum, și limuzina unchiului.

— Doctorul Gray a spus că o pot utiliza pe asta. Vocea lui suna blând, de parcă ar fi uitat deja asprimea abia manifestată. Mașina mea a fost implicată într-un accident.

— Grav? Îngrijorată, Nan uită de propria vexare. Ai fost rănit?

— Mașina s-a făcut praf, dar nu eram la bord. Vocea era mohorâtă, iar privirea pierdută. După expresie, probabil că avea în faţa ochilor mormanul de metal contorsionat și ce o mai fi fost alături, în loc să admire peisajul rural prin care treceau. S-a petrecut cu mai mult de un an în urmă. Apoi, deveni conștient că opriseră și că Nan îl privea. De atunci, n-am mai simţit nevoia să înlocuiesc mașina. Lucram în oraș, așa că n-am mai vrut să-mi bat capul.

— Desigur, poţi s-o iei pe asta. Nu-i convenea, fiindcă avea mare devoie de practică la volan.

— Ah, acum o să-mi cumpăr alta. Keir vorbise de

parcă s-ar fi referit la achiziţionarea unei cravate noi. Nan îşi aminti croiala impecabilă a costumului cu care venise – perfect ca și pantalonii de tweed pe care-i purta acum și puloverul de cașmir, pe care l-ar fi asortat cu plăcere la propriii ei pantaloni noi, dacă n-ar fi fost mult prea mare, îşi spuse ea zâmbind ca pentru sine.

— Mi-ar plăcea să am mașină, mărturisi ea. De fapt, mă gândesc să-mi cumpăr. Probabil că ar trebui să încep să caut, cât sunt încă în concediu.

— Hai să ne ajutăm reciproc, veni sugestia lui neașteptată, iar ea îi aruncă o privire uimită. La ce anume te gândeai? O mașină joasă, ceva sport? încercă el să ghicească.

— Dintr-un salariu de asistentă? Nu spune aiureli, replică ea cu ironie. Nu, mă gândeam la un Mini, o mașinuţă viu colorată, declară Nan, visătoare. Sunt vesele și au consum fantastic de redus. Studiase deja suficiente cataloage, așa că se familiarizase cu unele aspecte tehnice.

— Roșu-deschis? sugeră el, dar se răzgândi imediat. Nu. Ce-ai zice de un verde pastelat? S-ar potrivi cu ochii tăi căprui.

— Mă mir că ai observat!

Nu prea știa cum să reacţioneze în faţa acestei neașteptate schimbări de dispoziţie. La un moment dat nu-i putea intra nicicum în voie, pentru ca imediat după aceea să se manifeste ca un vechi prieten.

— Dar tu, ce fel de mașină ai în vedere? rezolvă ea problema, întorcându-i întrebarea.

— Mă gândisem la una cu tracţiune integrală. Nan îşi ţinu respiraţia.

Acest om nu trăia doar din salariul de medic, chestiunea era evidentă.

Unchiul ei o ducea bine, dar nici el nu s-ar fi putut gândi la o asemenea mașină.

— Fără discuţie că am să te ajut s-o alegi, îl asigură

ea cu înflăcărare.

Măcar pentru plăcerea de a vedea măcar o dată cum e să mergi cu ea.

Apoi se opri, conștientă că vorbele ei puteau fi interpretate ca o încercare de a obţine o invitaţie, dar el nu comentă și pătrunseră tăcuţi în sat.

— Bine ai venit la Minister. Opri lângă monumentul închinat victimelor de război și făcu un gest expresiv cu mâna. Biserica, apoi conacul – nu se vede de aici, dar se află în spatele acelui zid de piatră.

Crâșma, atelierul auto, căsuţele, cam asta-i tot. Ah, în camera din faţă a ultimei case funcţionează oficiul poștal și un magazin de dulciuri, adăugă ea. Pentru orice altceva trebuie să apelăm la Hopminster.

Unchiul Oliver te-a avertizat că-i doar un colţ adormit de lume, zâmbi ea.

— Aș fi diagnosticat și singur starea de comă, replică el sec, privind strada pustie, apoi expresia i se schimbă, dar va fi o atmosferă pașnică, plăcută prin contrast cu Londra. Unde pleci?

— Să văd doar cum o mai duce Ma, înainte de a ne întoarce, îi explică ea și coborî din mașină. Fără să privească înapoi, se îndreptă spre una dintre căsuţele din chirpici de pe partea cealaltă a drumului, ale cărei ferestre erau parţial acoperite de o tufă de trandafiri târzii. Florile palide păreau să nege că vara ar fi fost pe sfârșite.

— Ma? Sunt Nan Durrant. Trecu pe sub bolta vegetală și ciocăni la ușa proaspăt vopsită în verde-deschis de fiul bătrânei, înainte de plecarea în vacanţă. Ar fi trecut pe acolo chiar dacă fiul nu era plecat, dar acum avea o scuză să-l lase pe Keir o vreme cu ale lui, abţinându-se de la replica dură care-i stătea pe limbă.

De ce mai venise? Și dacă nu-i plăcea locul, n-avea niciun rost să rămână. De fapt, dacă voia să se manifeste atât de înfumurat, ar fi fost mai bine pentru toată lumea,

inclusiv pentru pacienţi, dacă s-ar fi întors îndată la Londra, unde-i era locul. Fără îndoială, și-ar fi putut găsi un angajament profitabil într-o clinică privată, printre oameni cu aceleași gusturi, îşi spuse ea sarcastic. Ma? Te simţi bine? Nu primi răspuns, așa că trase zăvorul și intră.

— Credeam că asemenea zăvoare nu se mai folosesc decât la șoproane. Nan tresări, auzind glasul lui Keir.

— Poate că-i adevărat acolo de unde vii, dar asta nu-i o casă modernă.

Se întoarse și-l privi în faţă, periculos de iritată. Nu era cazul să mă urmezi, puteai să mă aștepţi în Land Rover, declară ea tăios. Nu fac decât să trec seara pe aici, să văd cum o mai duce Ma, cât timp fiul ei este plecat. Nu-i o vizită profesională.

— Totuși, mi-ar plăcea să te însoţesc. Ah, apropo, o trase de mânecă ezitant, nu-mi vine să-i spun Ma, ca să nu se supere, explică el stânjenit.

— O cheamă doamna Thomas. Fiul ei, George, deţine atelierul auto de vizavi. Și dacă vrei să obţii vreun răspuns de la ea, ai face mai bine să-i spui Ma, ca toată lumea, izbucni ea nerăbdătoare și îi întoarse spatele, intrând în micuţa cameră de zi a căsuţei, cufundată în semiîntuneric datorită tufelor de trandafiri de afară. Se opri, așteptând să i se acomodeze ochii.

Keir se ciocni de ea.

— Scuze! Te-ai oprit atât de brusc. Îi puse mâna pe umăr ca să împiedice o căzătură nedemnă. Te-am lovit?

— Nu, dar nu te mai mișca până nu aprind lampa. Întinse mâna și ridică sticla de la lampa cu petrol care stătea printre fotografiile de pe bufet, provenite din aproape toate staţiunile litorale din sud și vest. Așa, acum e mai bine. Flacăra palidă scoase la lumină încăperea cu tavan jos și o mogâldeaţă cu păr argintiu și figură zbârcită, așezată într-un balansoar. Femeia se întoarse spre ei și-i întrebă cine erau și ce doreau.

— Sunt eu, Nan Durrant, Ma. Și doctorul Raven. Îi arăt împrejurimile și am trecut pe aici să-ţi urez noapte bună. Nan se apropie de bătrână, şoptindu-i lui Keir în vreme ce trecea pe lângă el: are peste nouăzeci de ani, dar vede și aude la fel de bine ca tine, dacă vrea, așa că fii atent ce spui. Nu dorea ca el să repete remarcile sarcastice la adresa satului în faţa celui mai vechi și loial locuitor. Ma nu l-ar fi iertat niciodată și, dacă-i va ţine locul unchiului și-i va face vreo vizită profesională, nu i-ar fi urmat prescripţiile.

— Am primit o vedere de la fiul meu. Vocea subţire răsuna surprinzător de puternic, iar ochii aproape incolori datorită vârstei trădau inteligenţă. E deasupra căminului, în spatele ceasului.

— O aduc imediat. Nan se întinse și pescui ilustrata viu colorată de pe copertina căminului vechi, dintr-o multitudine de obiecte similare.

O întoarse pentru a verifica numele expeditorului, apoi se duse lângă lampă ca să poată citi mesajul. Închipuiește-ţi, George spune că a înotat în mare de trei ori. Apa e caldă și mâncarea destul de bună, spicui ea cu voce tare, ignorând expresia iritată a lui Keir. Se întoarce sâmbătă, încheie ea vesel, și-ţi aduce un toiag încrustat și un borcan din mierea care ţi-a plăcut atât de mult anul trecut. Îţi transmite toată dragostea. Îi înmână bătrânei ilustrata în loc s-o pună la loc, pe cămin. Te rog, deschide ușa să poată ieși Satan, i se adresă ea lui Keir, în vreme ce motanul negru se ridicase de pe covorul de la picioarele stăpânei. Am să umplu vasul cu apă și ceainicul. Câteva minute fură de-ajuns pentru a reface rezerva de apă, la pompa manuală din spatele casei.

Asigurându-se că nu mai avea nimic de făcut, îl îndemnă pe Keir să iasă și trase cu grijă zăvorul.

— O să mai așteptăm vreo două minute să se ducă la culcare, la etaj.

Atunci am să fiu sigură că-i în regulă. Vârî cheia în contact, dar nu porni motorul.

— N-ar fi fost mai bine s-o ajuţi să se culce?

— Nu, dacă nu mi-a cerut-o. Nan era fermă. E o persoană foarte independentă. Până și fiu-său trebuie să aibă grijă.

— N-ar trebui s-o lase să stea de una singură, îl critică el pe mecanicul absent. La vârsta ei, nu-i în siguranţă.

— Întotdeauna a stat în căsuţa asta. Cu efort, reuși să păstreze un ton egal. Prima oară i-a trecut pragul ca mireasă și are tot dreptul să stea acolo, dacă asta dorește. George a montat clopoţei de alarmă în toate camerele și o vizitează de cel puţin zece ori pe zi, așa că nu-i lipsește compania. Unchiul Oliver l-a convins să plece o săptămână, fiindcă nevastă-sa a avut gripă. Din cauza asta trec pe aici, îi explică ea.

— Dar locul nu-i potrivit ca locuinţă, protestă Keir vehement. Pfiu!

Aerul din camera aceea – puteai să-l tai cu cuţitul, continuă el dezgustat. Mirosea a…

— A gunoi, a pisică și a închis, chicoti Nan. Va trebui să te obișnuiești cu încăperile îmbâcsite, dacă rămâi aici. Oamenilor de la ţară le place atmosfera închisă, declară ea. Au parte de suficient aer în timpul zilei petrecute afară și de obicei preferă să rămână acolo, nu-și putu ea stăpâni râsul.

— Totuși, bătrânei i-ar fi mult mai bine într-un cămin, insistă Keir, fără să participe la amuzament. Ai scos apă cu pompa, nu-i așa? Aproape că nu așteptă răspunsul afirmativ, rostit printre dinţii încleștaţi, pentru a împiedica șuvoiul de cuvinte ce-i stăteau pe buze. Și presupun că trebuie să fie o… o latrină în fundul curţii, continuă el sarcastic. Cât despre lampa cu petrol, n-are suficientă lumină nici de citit. Maghernița ar trebui demolată. Era

mânios.

— Iar în locul ei s-ar construi un bloc de apartamente. Amuzamentul ei dispăru la fel de iute cum apăruse. Eşti la fel de rău ca cei din Comitetul de Planificare, aprecie Nan cu amărăciune. Le place ca fiecare să fie etichetat frumos şi aşezat la locul lui. Da, au vrut să demoleze căsuţa. Au spus că-i mizeră şi insalubră şi aveau dreptate, îi anticipă ea replica, lăsându-l cu gura căscată. Şi într-adevăr, privata este în curte, cum spuneai. Era prea furioasă ca să se mai stăpânească. E amplasată la distanţă regulamentară de casă, dar n-a mai fost utilizată de ani de zile.

George a amenajat instalaţii interioare. Echipamentele de camping pot fi folosite nu doar la cort, îi aminti ea, iar în privinţa luminii, la ce i-ar folosi? Ma n-a ştiut niciodată să citească. De ce credeai că te-am plictisit cu amănuntele vacanţei fiului? îl privi ea mânioasă, dându-i de înţeles că-i observase reacţia de nerăbdare. Bătrâna voia să i-o citesc, dar e prea mândră s-o ceară.

— N-am spus decât… credeam că… era rândul lui să pară ruşinat.

Ghidul bine dispus se transformase într-o tigroaică turbată, iar el părea profund stânjenit.

— Dacă persişti să gândeşti astfel, ai putea să te alături Comitetului de Planificare, îşi continuă ea atacul, nelăsându-l să termine. N-am nicio îndoială că ar fi încântaţi să te aibă de partea lor. Era rândul ei să se arate sarcastică. Nu vor să demoleze doar căsuţa lui Ma, ci şi spitalul rural, îi destăinui ea cu amărăciune. Iar unchiul Oliver se opune din toate puterile, încheie Nan cu hotărâre.

Capitolul 2

Tonul îi demonstra lui Keir că avea să-l combată dacă s-ar fi raliat opiniilor comitetului. Era un fel de provocare,

iar bărbia Nanei se ridicase sfidător, punându-i la îndoială dreptul de a se manifesta împotriva părerii unchiului.

— S-o lăsăm baltă. Keir pricepuse provocarea. Poate ai să te răzgândești, după ce vei avea timp să reflectezi.

— Am reflectat deja, cum spui, răspunse ea pasionat.

— Ești prea implicată emoţional ca să vezi lucrurile într-o perspectivă justă. Adineauri ai fost de acord că locuinţa este insalubră.

— Ma trăiește acolo de aproape optzeci de ani și n-a păţit nimic, îi aruncă ea în faţă. Ar fi o cruzime s-o muţi acum. Nu mai au de așteptat decât un an sau doi, apoi n-au decât să facă ce vor, fără să mai deranjeze pe cineva.

— Tocmai s-a dat stingerea în dormitor. Luminiţa din fereastra de la etaj pâlpâi și se stinse. Cu buzele strânse, Nan eliberă frâna de mână, lăsă vehiculul să ruleze la vale, pornind motorul abia când ajunseră la poalele dealului și o luă spre casa parohială.

— Speram că ai să demonstrezi loialitate, aruncă ea, întrerupând liniștea ce se lăsase între ei. John Barcley îl sprijinise pe unchiul Oliver fără rezerve în lupta pentru supravieţuirea spitalului rural, luptă care includea și căsuţa bătrânei, iar atitudinea potrivnică a nou-venitului îi provocase un șoc; recunoscuse deschis că era de acord cu urbaniștii, măcar în privinţa căsuţei. Oare care avea să fie poziţia lui în chestiunea spitalului? Măcar în privinţa asta va fi personal interesat.

— Loialitatea oarbă nu poate fi utilă, comentă el pașnic, refuzând polemica. Cu siguranţă, o schimbare în bine planificată este de preferat întâmplării aleatorii, intervenită când și dacă intră în preocupările cuiva.

— Trădător! murmură ea pentru sine, în vreme ce parca Lan d Roverul în garaj, după ce-l lăsase pe pasager la ușă, refuzându-i oferta de ajutor. De ce a trebuit să-l aleagă tocmai pe el unchiul Oliver?

În timpul cinei, gândurile mânioase așternură între ei

un fel de nor, stricându-i plăcerea mielului suculent și garniturilor de mazăre și cartofi servite de Rose. Mai târziu, când strânse masa, femeia avea un zâmbet fericit pe figură, întipărit acolo de complimentele vădit sincere ale lui Keir.

— Londra nu poate rivaliza cu cina asta, își asigurase el gazda, câştigând-o în același timp și pe Mary Gray. Nanei nu-i mai rămăsese decât să-l dispreţuiască pentru tacticile lui, care funcţionaseră perfect, trebuia să recunoască.

— E nesuferit! izbucni ea, când rămase doar cu unchiul și mătușa, după cină. Keir ieșise să trimită niște scrisori, de care uitase mai devreme. O privise pe Nan cu speranţă, dar ea se mulţumise să-i dea indicaţiile necesare. Cutia poștală se afla la aproape doi kilometri de casă, iar plimbarea ar fi trebuit să-l ţină departe vreo oră, își spusese ea și rămăsese lipită parcă de scaun, spre vădita surpriză a rudelor.

— Căsuţa probabil că arată deplorabil, mai ales pentru un nou-venit obișnuit cu locuinţele moderne, spuse mătușa placid, după ce ea își explicase aprecierea. Dacă Ma nu era atât de bătrână, sunt convinsă că s-ar fi mutat până acum. Știi că George are acel bungalou, construit lângă atelier special pentru maică-sa, numai că ea a refuzat să se mute.

Zâmbi admirativ la adresa independenţei încăpăţânate a bătrânei.

— Dacă o să aibă aceeași atitudine și în privinţa spitalului, o să-l pierdem, protestă Nan. Nici măcar nu l-a văzut încă. Ăsta era alt motiv de derută. Keir fusese intervievat de Oliver Gray la Londra, dar ea își imaginase că trebuia să viziteze măcar spitalul din Minister, înainte de a se prezenta la post.

— Atunci, i-a fost imposibil, explică unchiul, așezându-se mai confortabil. Mi-a spus că trebuia să

lichideze o proprietate, așa că n-am insistat. I-am explicat doar că plănuim să modernizăm locul în mai multe etape. După toate cele, e amenajat în fostul atelier. Scutură din cap, gândindu-se la lipsa facilităţilor. Arată suficient de pitoresc, dar scările și coridoarele alea întortocheate sunt un adevărat coșmar. Acum, că am construit blocul noii maternităţi, contrastul cu vechea clădire este dureros de evident.

— Dar va fi reconstruit în întregime, bucată cu bucată, când o să ai bani, protestă Nan. Cei din Comitetul de Planificare știu asta, după cum trebuie să priceapă și că districtul are nevoie de o unitate spitalicească mai apropiată decât cea din Hopminster.

— Da, oftă unchiul. Dintr-odată, părea mult mai vârstnic, iar Nan fu cuprinsă de milă. Bătălia pe care o purtase începea să-și arate efectele, iar ea mizase mai mult decât ar fi vrut să admită că noul asistent avea să-l mai despovăreze. Întâlnirile publice, discuţiile în contradictoriu cu câte un funcţionar sau alt reprezentant guvernamental îşi spuneau cuvântul, adăugate peste programul și așa încărcat, iar Oliver Gray începuse să resimtă oboseala. Vom face rost de cea mai mare parte din fonduri înainte de sfârșitul anului viitor, dar cu noile reduceri bugetare pentru sănătate, banii s-ar putea dovedi insuficienţi. Cei de la planificare vor ajunge la concluzia că-i mai ieftin să-i trimită pe pacienţi la oraș. Ei gândesc în termeni economici, iar pe mine mă interesează oamenii. Zâmbi stingher. Voi încerca să-l conving pe Raven, promise el, dar este o problemă în care va prima părerea lui.

— Nu-i normal să trebuiască să-l convingi. Tonul era neiertător, dar nu mai continuă, știind cât de implicat era unchiul în acest proiect.

Doctorul Gray crease spitalul, iar ea nu putea accepta cu calm ideea că munca lui de o viaţă urma să piară din cauza economisirii câtorva lire.

— Este cea mai rapidă intervenţie chirurgicală pe care am făcut-o de nu știu când, declară jubilând Oliver Gray în dimineaţa următoare și întinse mâna după haină. Dacă zici că te descurci cu celelalte cazuri, Keir, am să mă retrag o oră sau două în laborator. Timpul petrecut în micul laborator de la spitalul rural era întotdeauna mult prea scurt și Nan știa bine că de la plecarea fostului asistent nu prea mai avusese ocazia să lucreze.

— Dacă e vorba despre ceea ce am văzut în registru, nicio problemă, îl asigură Keir. Nu par să fie prea multe. Dar glasul lui exprima o nelămurire.

— E zi de târg. Ochii lui Oliver Gray sclipiră. N-au vreme să fie bolnavi când trebuie să-și vândă produsele, zâmbi el tolerant.

— Ferma Bridge End – așa se numea locul pe care mi l-ai arătat, în capătul văii? o întrebă Keir pe Nan, uitându-se în registrul de programări. Pe care drum trebuie s-o apuc pentru a ajunge acolo?

Nu-mi mai amintesc, spuse el nesigur.

— Ia-o pe Nan cu tine ca ghid, îl îndemnă unchiul, iar speranţele ei se năruiră. Nici nu-i trecuse prin minte bătrânului doctor că nepoata s-ar putea să prefere să nu-l însoţească pe Keir.

— Mi-ar conveni, până ce mă voi familiariza cu districtul ceva mai bine, întâmpină el oferta cu entuziasm. Era și bun actor, îşi spuse ea, fiindcă lăsase impresia că într-adevăr îi dorea compania. Nu putea să creadă că nu s-ar fi descurcat singur; părea un individ foarte sigur pe sine.

— Trebuie să aranjez dormitoarele… încercă ea, dar Mary Gray o întrerupse cu fermitate.

— Rose și cu mine ne vom descurca de minune. Mă simt foarte bine acum, iar tu trebuie să profiţi mai mult de aerul curat, înainte de a te întoarce la St Bartholomew. N-au mai rămas decât vreo câteva săptămâni și va trebui să

le consideri vacanţă. O pusese într-o situaţie din care nu se mai putea scuza fără să pară necioplită.

— Mă duc să-mi iau haina. Urcă în dormitor și, după un moment de ezitare, îmbrăcă niște pantaloni de culoarea porumbului și un pulover alb, costumaţie potrivită pentru șofat. Keir se aștepta ca ea să conducă, iar lucrul deveni mai clar când îl găsi instalat pe locul pasagerului.

— Culoarea asta ţi se potrivește foarte bine, comentă el, privind-o cum se apropia, iar ea se încruntă nerăbdătoare.

— Este trainică și ușor de spălat, recurse ea la aspecte practice. Nu avea niciun chef de complimente, mai ales venite de la el. Încotro?

— Să începem cu vizita cea mai îndepărtată, după care ne vom apropia progresiv, decise Keir.

— Știi ce, spuse el pe ton de conversaţie, la întoarcerea de la prima vizită, de la Bridge End, nu te-ai aștepta să găsești probleme respiratorii într-un aer atât de curat. Își umplu plămânii și se așeză la loc, în timp ce Nan pornea motorul. Aș înţelege niște manifestări reumatice, ţinând seamă de munca în aer liber.

— Praful e de vină, răspunse Nan absentă.

— Praful l-aș asocia mai degrabă cu fabricile, decât cu fermele agricole.

— Acum e adevărat, aprobă ea. Mașinile moderne au eliminat praful, mai ales la recoltat și treierat. Însă pe vremuri, de Crăciun era vremea sticluţelor cu sirop expectorant, îşi aminti ea. Bătrânul Joe a fost treierător, zise ea, referindu-se la pacientul pe care-l vizitaseră. Chiar și eu îmi amintesc șoproanele în care munceau, atât de pline de praf încât nu-ţi vedeai vecinul de alături. Apoi au venit combinele și toate astea au dispărut, trecu ea în revistă revoluţia industrială. Urmează gemenii Jones. Au oreion, îl avertiză ea maliţios. Nu-i dorea răul lui Keir – ferească Dumnezeu – dar imaginea lipsită de orice

demnitate a figurii lui umflate îi aduse o privire jucăușă în ochi.

— Am avut oreion, îi descifră el gândurile cu acurateţe și o lăsă să-și revină până la terminarea vizitei. O duc binișor, o anunţă el ceva mai târziu. Abia dacă se mai observă umflăturile.

— O să apară alt soi de umflături, ceva mai mari, dacă șoferul ăla nu-i atent. Nan urmărea înaintarea unei mașini sport de culoare roșie, pe drumul de creastă de deasupra lor. După felul cum a luat curba aceea… Se înfioră. Ei bine, poate că derapajul l-a mai potolit.

— Sper. Fusese un fel de rugă șoptită, mai degrabă decât un răspuns, iar ea îl privi întrebător. Urmărea cu ochii punctul roșu, care dispăru rapid dincolo de culme. Avea aceeași expresie îngrozită pe care i-o observase când vorbise despre propria mașină. „S-a făcut praf… dar eu nu mă aflam la bord”. Oare ce se petrecuse? se întrebă ea, mânată de curiozitate. Dacă era asemănătoare cu modelul pe care-l pomenise, fusese o mașină puternică, de viteză. Îndepărtă gândul din minte. Fără îndoială, dacă va simţi nevoia, i se va destăinui unchiului într-o bună zi, când se vor fi cunoscut mai bine. Nan nu se vedea în postura de confidentă. Oricum, nu va rămâne pe aproape suficient timp să-l cunoască bine pe Keir, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu era cazul, îşi spuse ea cu iritare. Poate era mai bine așa; felul lui de a fi n-o atrăgea deloc, iar dacă ar fi ajuns să locuiască împreună mai multă vreme, sigur ar fi rezultat ciocniri. În cele câteva săptămâni rămase, era sigură că va reuși să păstreze o atmosferă pașnică între ei, cu condiţia să evite subiectele legate de Comitetul de Planificare și părerile lor privind spitalul rural sau căsuţa lui Ma.

— Bună, Steve! Încetini mult la intersecţie, ca să dea prioritate unui motociclist și-i făcu semn cu mâna unei fete în salopetă și cizme de cauciuc, care traversa padocul din spatele unei case de cărămidă roșie, trăgând după ea doi

cai

— Salut! îi răspunse tânăra vesel, a cărei siluetă micuţă era aproape complet ascunsă de masivele animale, ascultătoare ca niște căţeluși. Ce spui despre un tenis, în weekend?

— Aș fi încântată, îi răspunse Nan. Am să te sun.

— Bine. Pa! Tânăra îşi conduse mai departe animalele de povară, spre un șir de grajduri, iar Nan acceleră de-a lungul drumului acum pustiu.

— Era Steve Whitworth, îl informă ea pe Keir. Ea și bărbatul ei, David cresc cai. A doua pasiune a lor este tenisul.

— Cai de tracţiune? Credeam că nu mai sunt folosiţi în epoca asta, comentă el cu neîncredere.

— De ce trebuie să fie totul util? răspunse ea cu o întrebare.

— E necesar, dacă din asta îţi câştigi traiul.

— Câştigă din creșterea cailor de curse. Cu pedigriu. De asemenea, au o școală de călărie, explică Nan, înţelegând că argumentul lui fusese pertinent, dar nedorind să-l accepte. Nu au decât două exemplare din rasa Shire și sunt mereu solicitaţi la expoziţii. Își scot întreţinerea cu succes, nu se putu ea împiedica să sublinieze.

— Mă mir că mai găsesc vreme de tenis. Tonul era niţel condescendent, iar Nan se încruntă.

— Le place să joace, deși nu exagerează… Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici? Încetini, privind fâșia de iarbă strivită.

— Arată ca și cum cineva a ieșit de pe carosabil, spuse Keir.

— Și chiar de curând, observă ea cu un fior, adulmecând. Usturoiul sălbatic a eliberat un iz specific atunci când a fost strivit. Mirosul de ceapă și cauciuc încins era predominant, cu toată ușoara briză.

— Oprește mașina! Ieși de pe drum, îi ceru Keir, pe ton de comandă.

După ce ea se supuse, adăugă: stai aici. Mă duc să văd…

— Vin și eu. Nan nu așteptă să audă protestele lui. Oricum, nu le-ar fi dat ascultare. Trase Land Roverul într-un refugiu de pe marginea drumului și coborî, urmându-l în fugă.

— Stai puţin. Keir se întoarse la mașină și luă trusa medicală de pe bancheta din spate. N-ai cum să știi când va fi utilă, comentă el posomorât. Ascultă! Se opri, cu urechea pâlnie. Mi s-a părut că aud ceva.

— Și mie. Haide! Nan o luă înainte și alunecă pe o piatră.

— Ţine-te de mine, ca să mergem mai iute. O prinse de braţ și porni înainte cu pas mare, iar ea nu încercă să se elibereze. Sunetul repetat – negreșit un geamăt – le dădu aripi.

— Mașina aia, gâfâi ea, amintindu-și derapajul violent la care fuseseră martori și simţind un val de greaţă.

— E un Land Rover, ca al nostru. Keir se opri brusc în faţa unui vehicul răsturnat pe o parte, ale cărui roţi se învârteau încă încetișor, parcă în bătaie de joc.

— Îmi pare cunoscută, spuse Nan, ridicând ochii spre el. Te simţi bine? Pentru moment, uită de accident, speriată de expresia de pe figura lui. Sângele îi fugise din obraji, iar ochii exprimau teroare.

„Mașina mea s-a făcut praf…”

— Sigur că da. Vino, replică el abrupt. Trebuie să vedem ce… Alt geamăt, ceva mai slab, o determină să se pună în mișcare. După un prim pas ezitant, Keir i se alătură, îngenunchind pentru a cerceta interiorul Land Roverului. Cei doi ocupanţi abia începeau să se miște.

— Sunt Helen și Bob Marriott – veterinarul local și soţia sa. Pricepu de ce îi păruse familiară mașina.

— Nan? auzindu-i glasul, bărbatul blond din spatele volanului deschise ochii.

— Nu încerca să te miști, Bob. Doctorul Raven este cu mine, noul asistent al unchiului. O să vă scoatem de acolo. Încă n-avea nicio idee cum și-ar fi putut îndeplini promisiunea; în primul rând, trebuia să încerce să afle cât de grav erau răniţi.

— Nu mă pot mișca, picioarele îmi sunt prinse. Odată cu revenirea în simţiri, durerea îl făcu să se schimonosească. Aveţi grijă de Helen, îi imploră el și leșină.

— N-am nimic, vorbi pe neașteptate femeia de lângă el, slab, dar foarte lucid. Și piciorul meu este probabil rupt.

— Mai simţi și alte dureri? Keir trase de portieră cu puterea disperării, iar aceasta cedă. Imediat fu lângă femeie și mâinile lui pricepute începură să caute semnele altor răni. Îţi voi face o injecţie, ca să eliminăm durerea, apoi o să te scoatem de acolo. Îi suflecă rapid mâneca și-i administră analgezicul. Ajută-mă, Nan. Împreună, reușiră s-o elibereze, iar Keir o scoase din mașină cu infinită prudenţă și o așeză în o haină întinsă în iarbă. Acum, să vedem ce-i cu soţul tău. Bara asta îl ţine captiv. Cred că pot s-o deplasez destul…

— Doamne! Ce s-a-ntâmplat? Vocea venise din spatele Lan d Roverului, iar Nan se întoarse.

— Poștașul! Mulţumesc cerului că tu ești! îi venea să-l îmbrăţișeze pe bărbatul îmbrăcat în uniformă albastră, care se scărpina uimit în creștet, cocoţat pe bicicleta antică. A avut loc un accident, explică ea inutil.

Veterinarul și soţia lui. Fugi la Steve Whitworth și telefonează să trimită o ambulanţă, îl rugă ea.

— N-o să ajungă una. Vorbise femeia întinsă pe marginea drumului, abia depășind intensitatea unei șoapte. Căutaţi mai încolo, pe lângă drum. Tăcu extenuată,

iar Keir reapăru în portiera Land Roverului.

— Am îndoit bara care-l ţinea captiv, dar am să-l las pe loc până la sosirea ambulanţei. Ce-i pe lângă drum? întrebă el tensionat.

— Mă duc să văd. Nan porni de-a lungul drumului. Știa deja ce avea să găsească. Trebuia să fie o mașină roșie, sport.

— E răsturnată. Simţi mâna fermă a lui Keir pe umăr.

— O să avem nevoie de un vehicul de tractare.

— Atelierul este închis. Ne-am întâlnit cu meșterul ceva mai devreme, pe motocicletă, la intersecţie. Se ducea la masă și locuiește în oraș. Ar fi durat cel puţin trei sferturi de oră ca să-l anunţe. Poștașul! Se întoarse și alergă spre omul care rămăsese lângă primii pacienţi, cei din Lan d Rover.

— Acum, că te-ai întors, am să mă duc să telefonez. Încălecă pe bicicletă.

— Spune-i lui Steve să înhame cei doi cai de povară și să-i aducă aici cât poate de repede. Dincolo de colţ mai este o mașină răsturnată în șanţ.

— Meșterul trebuie să fie acasă. Atelierul s-a închis… se opri, consternat.

— Din cauza asta ne trebuie caii. E singura șansă. Înghiţi în sec. Este singura lor șansă…

— O să-i spun. Întoarse bicicleta și porni cu o viteză de care Nan nu l-ar fi crezut capabil.

— Ce aţi găsit? se auzi șoapta femeii accidentate.

— E o mașină roșie, sport.

— Povestește-mi, insistă nevasta veterinarului, iar Nan se execută, știind că doar adevărul ar fi satisfăcut-o. Este întoarsă cu roţile-n sus și n-am reușit să ajungem la cei doi ocupanţi. Fără ajutor, nu putem ridica mașina.

— Mulţumesc cerului că n-a plouat.

Nan aprobă din cap, fără niciun cuvânt. Dacă șanţul ar fi fost plin, cum știa că se întâmplă în locul acela pe

ploaie, doctorul n-ar mai fi avut ocazia să dea o mână de ajutor.

— Îi văd, dar n-am cum să ajung la ei. Keir se întorsese, cu figura trasă, stresat, cu o mânecă atârnând ruptă. Am încercat să forţez portiera, explică el starea hainelor, dar şanţul nu-mi permite. Își vârâse capul în interiorul Land Roverului. Șoferul se trezise din nou și dorea să știe unde se afla soţia.

— Helen este afară, pe marginea drumului, îi spuse Nan. Nu-i în pericol și cât de curând o să te scoatem și pe tine – ambulanţa e pe drum.

— Mașina sport – ne-a lovit... se stinse glasul veterinarului.

— Ne ocupăm și de ea, îl asigură Keir. Acum, te rog, spune-mi dacă mai simţi altă durere, în afară de picioare, îi atrase el atenţia asupra propriei stări.

— Probabil că după curbă nu s-au mai putut înscrie pe drum, continuă relatarea Helen Marriott, iar Nan o lăsă să povestească, pricepând că astfel îşi uita îngrijorarea provocată de starea soţului. I-am auzit lovind parapetul, înainte de a ne ciocni. Probabil că aveau viteză mare. Au ricoșat din parapet direct în noi. Închise o clipă ochii. Bob a tras de volan, dar drumul era prea îngust. Ne-au lovit dintr-o parte.

— O să vă ducem cât de curând la spital. Glasul lui Keir suna energic, încurajator. Amândoi aveţi leziuni la picioare, dar nimic grav. O să vă reveniţi repede. Parcă se aude ambulanţa. Un sunet de sirenă confirmă apropierea salvării.

— Ce-i cu Timmy? o prinse de mânecă Helen pe Nan. Ce o să se întâmple cu el? După-amiază trebuie să vină de la școală. Era îngrijorată.

— Am să mă duc să-l iau, se oferi Nan imediat. Poate să stea la noi până vă înzdrăveniţi. Uitase de fiul veterinarului. A mai stat la noi când aţi fost plecaţi la

cursul acela și s-a simţit foarte bine, îi aminti ea mamei, liniștind-o.

— Doctorul Gray este la spital, domnișoară, a fost deja alertat, spuse șoferul ambulanţei, în vreme ce se ocupa de îmbarcarea tărgilor.

— Spune-i că vin și eu îndată ce reușim să-i scoatem pe ocupanţii mașinii sport, îl instrui scurt Keir.

— Mai vine o ambulanţă, domnule. Era chiar în urma noastră.

— Bine. După ce ajutase la transportul tărgilor, Keir îşi îndreptă poziţia la vreme pentru a întâmpina cea de-a doua mașină de salvare.

Treci de cotitură, îl îndemnă el pe șofer.

— Să fiu al naibii! La vederea mașinii sport, șoferul opri brusc. Arată mai degrabă ca un câmp de bătălie decât a accident rutier, murmură el.

— Atelierul este închis, îi explică Keir, așa că n-avem cum să ajungem la ei. Poate reușim să scoatem mașina din șanţ tractând-o cu Lan d Roverul.

— Nicio șansă, domnule, iertaţi-mă, scutură din cap șoferul. Drumul este prea îngust. Omul era localnic și avea multă experienţă. Știa ce spune.

— Am trimis după Steve Whitworth și cei doi Shire, interveni Nan.

— Caii o să aibă destul loc acolo unde mașina n-ar încăpea, aprobă șoferul. Dacă am încerca să-i tragem cu Land Roverul, arătă el spre rambleul pronunţat, încheiat cu un șanţ adânc, ne-am putea răsturna peste ei. Am putea provoca mai multe distrugeri, deși nu pare de crezut. Mai bine să așteptăm caii. Chiar dacă unul alunecă, celălalt va rezista. Mi se pare că vin. Urechile lui prinseseră tropotul copitelor pe drum.

— Am adus niște funii, anunţă Steve, urmată în trap mărunt de blânzii uriași. Dumnezeule, ce nenorocire! Le înmână patru frânghii la capetele cărora erau montate

cârlige metalice. Keir și şoferul luară câte două. Arată-i unde să le prindă, Bill, preîntâmpină ea posibila lipsă de experienţă a medicului.

— Mă pricep, spuse Keir liniștit și porni imediat spre mașina răsturnată.

— Am să-l conduc eu pe ăsta, în vreme ce tu te ocupi de celălalt, se repezi Nan s-o ajute pe Steve, în vreme ce caii stăteau liniștiţi, de parcă știau ce se așteaptă din partea lor.

— Trage. Steve supraveghea operaţia. Oprește-te când funia se întinde, apoi mergi încetișor când îţi fac semn. Voi doi, ţineţi mașina.

Luase comanda operaţiunii și, în ciuda situaţiei triste, Nan se amuză pe seama umilinţei cu care Keir îi accepta instrucţiunile. OK, stop. Hai să tragem. Acum! Încetișor, cei doi cai de povară porniră înainte, trăgând în hamuri, iar funiile se întinseră de parcă ar fi fost gata-gata să se rupă.

— Se mișcă! Scrâșnetul o făcu pe Nan să privească în urmă. Treptat, forţa celor două animale depăși inerţia mașinii, iar aceasta ieși din șanţ și se rostogoli pe marginea drumului.

— Opriţi!

— Hoo!

— Rămâneţi pe loc o clipă, strigă Keir. Cu tot riscul de a fi prins dedesubt dacă mașina aluneca înapoi, el sări în șanţ și ajunse la siluetele nefiresc îndoite ale bărbatului și femeii dinăuntru, care se rostogoliseră, ca niște păpuși dezarticulate peste scaune. Trăiesc, anunţă el și adăugă ca pentru sine, abia. Mai trage puţin, poţi, Steve? îi folosise numele de botez cu aceeași naturaleţe cu care o strigase mai devreme pe Nan.

Aduceţi tărgile. Dar șoferul o făcuse deja. În timp ce femeile ţineau caii pe loc, bărbaţii transferară trupurile ocupanţilor mașinii. Întâi se ocupară de fată.

— Nu știu dacă-l putem muta pe șofer. Figura lui Keir era în continuare extraordinar de palidă. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte.

Tot aspectul lui îngrijit dispăruse complet. Scaunul pare să fie aproape complet desprins. Poate reușim să-l luăm cu totul, ca să nu-l deranjăm până la spital, spuse el examinând situaţia.

— Vom reuși cumva. Șoferul ambulanţei își scoase haina și o aruncă în cabină. O să-l cărăm așa cum e, cu tot cu scaun. Cu eforturi extreme, reușiră să scoată pe accidentat din epavă și-l proptiră în ambulanţă, astfel încât să stea aproximativ vertical.

— Am să merg înăuntru ca să ţin scaunul, zise Keir, înghesuindu-se în interior. Nan se înfioră, văzându-l pe tânăr. Părea să n-aibă mai mult de douăzeci de ani. Probabil că primise mașina drept cadou de majorat.

— O să trăiască? întrebă ea tensionată, câteva ceasuri mai târziu.

— Are șanse. La fel și fata. Unchiul îşi dăduse drumul moale în fotoliul din cabinetul lui, acolo unde-l așteptase Nan, incapabilă să plece acasă înainte de a afla care era situaţia. Dacă mai întârziaţi o jumătate de ceas, ar fi fost prea târziu.

— Bună treabă că te-ai gândit la caii ăia, recunoscu Keir, primind nerăbdător cana de ceai.

— Caii de povară sunt încă utili. Nu era vremea potrivită să i-o amintească, Nan știa bine. El și Oliver Gray erau foarte palizi datorită efortului îndelungat, intens.

— Hendrick și Watson au venit din Hopminster să ne ajute, numi unchiul pe doi dintre asistenţii de la spitalul orășenesc. Nu prea avem pe aici atâta activitate, i se destăinui el lui Keir. De obicei, folosim sălile de operaţie prin rotaţie, ca să fie puse la punct întotdeauna. Azi a trebuit să le folosim pe toate, chiar și pe cea de la urgenţă.

— Am fi putut trimite fracturile la oraș, interveni

Keir. Probabil că sunt mai bine utilaţi ca noi. Cu toată oboseala, în glasul lui se deslușea un accent critic.

— Este preferabil să vină doctorii la pacient, nu fu de acord Olive r Gray. Și veterinarul și soţia lui erau în stare de șoc. Cât despre ceilalţi doi, şoferul și însoţitoarea lui… Se opri și duse cana la gură.

— Ar fi decedat înainte de a ajunge la Hopminster, îi termină Nan propoziţia și se întoarse spre Keir. Iată două motive pentru care e bine să menţinem spitalul rural în activitate, i se adresă ea direct.

Capitolul 3

— Am să-l sun pe veterinarul din Hopminster, să-i explic ce s-a petrecut, rupse Oliver Gray tăcerea stânjenitoare, ce se lăsase după intervenţia Nanei.

— I-am promis Hellenei că o să avem grijă de Timmy. Se uită la ceas.

O să termine școala peste vreo jumătate de oră.

— E cel mai bun lucru pe care-l poţi face, aprobă unchiul. Du-te după el cât iau eu legătura cu celălalt veterinar. Ah, ar fi bine să anunţ și schimbarea numărului de telefon, îşi aminti el, astfel încât să poată prelua direct apelurile, până se aranjează ceva. Într-un fel, e bine că folosim încă sisteme depășite, îi comunică el lui Keir. Automatele nu te pot ajuta în caz de urgenţă, dar oamenii o pot face. Domnul Bell de la poștă o să rezolve treaba. Se întinse după telefon, iar Keir se ridică în picioare.

— Vin cu tine să-l luăm pe băiat, se oferi el. Unchiul tău mai rămâne o vreme aici, așa că nu mi se va simţi lipsa.

— Trebuie să mergem cu Land Roverul, acceptă ea. Nu avea nevoie de Keir, dar nu-i putea spune așa ceva. Vom trece pe la casa lor, să luăm lucrurile lui Timmy. Câtă vreme crezi că vor rămâne în spital părinţii?

— Vreo câteva săptămâni, sugeră Keir. Nu-i putem

trimite acasă până nu se vor putea descurca singuri, lăsând la o parte copilul. Vorbise degajat, fără niciun comentariu la adresa ieșirii Nanei, folosind subiectul ca pe un teritoriu al nimănui, în care vederile lor nu puteau intra în conflict. Nan îl observă cum se așeza pe locul pasagerului.

Paloarea dispăruse, de asemenea și privirea bântuită de la locul accidentului. Părea din nou absolut stăpân pe sine.

— Intră singură și te voi aștepta aici, spuse el, când opriră în faţa școlii.

— Trebuie să discut și cu învăţătoarea. Nan traversă locul de joacă, întrebându-se cum să aducă o asemenea veste unui copil de șase ani.

— O să le pună ghips, cum am avut și eu? Figura îngustă și pistruiată a lui Timmy era gravă.

— Chiar așa. Numai că ei vor avea picioarele puse în ghips, nu mâinile. Nan mulţumea cerului pentru calmul cu care copilul primise știrea; uitase că și el avusese o mână ruptă cu un an în urmă. Așa că o vreme nu vor putea circula, iar unchiul Oliver o să-i oblige să stea în pat.

— Tu le-ai pus? întrebă Timmy, dându-i ghiozdanul și urcându-se lângă Keir.

— Ce anume? Medicul îi aruncă o privire Nanei, solicitând parcă ajutor.

— Ghipsul, desigur. Băiatul îl privi cu reproș.

— Anul trecut, Timmy a avut mâna în ghips, explică ea, sperând ca el să înţeleagă. I-am spus că i-ai pus părinţii în ghips.

— Pe ghipsul meu, profesoara mi-a făcut un desen, iar colegii s-au semnat, îşi aminti Timmy. Numai numele de botez, n-a fost loc pentru semnături întregi.

— Voiam să desenez și eu, dar ghipsul nu se întărise încă. Keir îl ridică pe Timmy pe genunchi, iar Nan simţi cum o părăsește tensiunea, lăsând-o fără energie. Abia

acum îşi dădea seama cât de mult se temuse şi nu se aşteptase la niciun fel de ajutor din partea lui Keir. Nu părea persoana care să se descurce cu copiii, totuşi, iată-l discutând relaxat cu Timmy, de parcă l-ar fi cunoscut de când se născuse.

Probabil că Timmy vede dincolo de aparenţe, îşi spuse ea, ridicând din umeri. Pentru ea, aerul lui de încredere în sine sofisticată era dezgustător.

— Pot să-i iau pe Sauce şi pe Fluffy? În glasul lui se simţea un uşor tremur, în vreme ce deschideau poarta casei.

— Da, desigur, acceptă ea imediat. Şi data trecută l-ai adus pe Sauce, aşa că se va simţi bine. Ca şi stăpânul, îşi zise ea. Corcitura cu blană deasă – este un amestec din toate rasele, spusese Helen – le simţise deja prezenţa şi-i întâmpina zgomotos. Dar cine e Fluffy? Nan se opri îngrijorată. Credeam că pe poneiul tău îl cheamă Beauty?

— Aşa-i, o asigură Timmy. Fluffy e un hamster. L-a adus cineva la tata, fiindcă nu-l mai doreau şi au spus că pot să-l păstrez.

— Un hamster! Ochii ei se măriră uimiţi. Va trebui să-l cari singur, îi declară ferm copilului. Nu suport şoriceii!

— Nu-i şoarece, este…

— Ştiu, mi-ai spus, se înfioră Nan.

— Fetele! Keir râse cu un aer de superioritate, punând o mână pe umărul lui Timmy, ca pentru a sublinia că ei erau bărbaţi. Toate se tem de rozătoare, nu-i aşa? Noi doi o să mergem să-l luăm pe Fluffy şi o s-o lăsăm pe Nan să-ţi strângă hainele. Apropo, Steve Whitworth a spus că o să treacă mai târziu să-ţi ia poneiul şi că o să-l ţină la grajduri până se înzdrăveneşte tatăl tău. M-a rugat să te anunţ. Îl urmă pe băiat dincolo de poartă, pe poteca îngustată de tufele încâlcite de ochiul-boului. Că veni vorba… făcu o pauză şi privi în urmă spre Nan, cum o să intri în casă pentru a-i lua lucrurile?

— Folosind cheia de la intrare, replică ea scurt. Mi-a dat-o Helen, când i-am promis că o să avem grijă de Timmy. Nu-i plăcuse atitudinea sfidătoare a lui Keir pe tema hamsterului. Lucirea din ochii lui negri îi demonstră că râdea de ea, iar necazul se amplifică atunci când cheia introdusă în broască refuză să se rotească.

— Lasă-mă pe mine. Afișă o expresie exasperată când văzu dimensiunile obiectului. Seamănă mai iute cu o cheie de temniţă! Se opri imediat, amintindu-și de prezenţa copilului.

— Pe aici, oamenii nu se mai obosesc să-și încuie ușile peste noapte, replică Nan. Contrar părerii împământenite, ţiganii nu mai fură copii, continuă ea mușcător – și oricum în fiecare gospodărie există unul sau doi câini. Lătrăturile corciturii se făcură auzite de cealaltă parte a ușii de la intrare. Veterinarul îşi ţine cabinetul încuiat cu cele mai moderne mecanisme, ca și unchiul Oliver, interpretă ea corect ridicarea sprâncenei lui Keir. Nici aici, nici la casa parohială, nu prea sunt șanse să dai lovitura la dulapul cu medicamente.

— Mă bucur s-o aud, declară el scurt, începând să dea semne de nerăbdare.

— Nu procedezi cum trebuie. Timmy se întinse și prinse cheia cu ambele mâini. Nu trebuie s-o introduci decât pe jumătate – vezi? Uriașa cheie se roti cu precizie, iar Nan începu să chicotească.

— Poţi să-ţi iei hamsterul, îl încurajă ea. Se simţea răzbunată şi-şi îndreptă atenţia spre corcitura tărcată care-i întâmpinase cu bucurie.

— Ai grijă la glezne, ciupește, îl avertiză ea pe Keir cu maliţiozitate.

— Mă mir că mai vede cât să muște, răspunse el privind spre ghemul de blană, iar Nan îşi pierdu răbdarea.

— Poate că nu se poate lăuda cu un pedigriu, dar e câinele lui Timmy. Glasul ei suna ostil.

— N-am vrut să… dădu el înapoi.

— Fluffy e în spate. Mâna mică îl prinse pe Keir de mânecă, întrerupând schimbul de cuvinte, iar Nan începu să urce scara. Nu-i păsa ce voise să spună, cu condiţia să nu-l supere pe băiat.

— Vrei ceva anume? strigă ea peste balustradă.

— Doar pijamaua. Timmy era preocupat de lucruri mai importante, așa că Nan îşi văzu de treabă, intrând în dormitor. Ultima dată când venise să stea cu ei, Helen îi adusese un cufăr plin de lucruri, așa că procedă întocmai.

— Bluze, salopete – bune pentru joacă… Adună un maldăr pe pat, adăugă niște pantaloni scurţi și unii de lână și privi împrejur în căutarea inspiraţiei. Nu dorea să facă mai mult de un drum. Articolele de toaletă erau adunate pe policioara de sticlă, deasupra chiuvetei. Veterinarul și soţia lui făcuseră treabă bună modernizând căsuţa, îşi spuse ea, nerăpindu-i farmecul vechi al grinzilor de stejar.

— Ai grijă la cap, îl avertiză ea pe Keir, în vreme ce reveneau în hol.

— Prea târziu, declară el acru. M-am izbit deja de o grindă din bucătărie de am văzut stele verzi. O dungă roșie pe frunte arăta unde se produsese contactul, iar Nan jubilă.

— Nu mi-a trecut prin minte să te avertizez…

— N-o să am nevoie de el. Cerându-și parcă scuze, Timmy arătă spre ursuleţul ponosit pe care-l luase ea sub braţ.

— M-am gândit că s-ar putea ca el să aibă nevoie de tine, obiectă ea cu tact. Ei bine, dacă tot l-am adus, hai să-l luăm, ca să nu urc iar scările.

Își zise că una era bravada la lumina zilei și cu totul altceva un băieţel de șase ani ghemuit noaptea într-un pat străin. Ursuleţul familiar ar fi putut să înlocuiască suspinele cu somn. Pe el însă va trebui să-l ţii în poală, continuă ea cu un fior, arătând spre micul ghem de blană

aurie din cușcă.

— Nu mușcă, nu-i destul de mare – uite! Timmy scoase hamsterul, prezentându-i-l.

— Te cred pe cuvânt, se retrase Nan în pripă, călcându-l pe picior pe Keir.

— Ușurel, va trebui să mă mai pot deplasa. O prinse în braţe ca să-i oprească deplasarea și o întoarse cu faţa spre el. Știi, nu se prea potrivește ca cineva total neimpresionat de un accident rutier să tremure în faţa unui hamster.

— Am tot dreptul la una sau două aversiuni, se smulse ea din mâinile lui. Privirea, atingerea o tulburaseră, la fel ca și proximitatea lui.

Confuzia adăugă asprime glasului. Tonul dădea de înţeles că el ar putea să fie obiectul unei a doua aversiuni. Keir strânse buzele și se întoarse spre băiat.

— Ce ar fi să te așezi în spate și să-l iei pe Sauce lângă tine? În felul ăsta vei avea mai mult loc. Ţin eu cușca lui Fluffy până te aranjezi. O ignora pe Nan, iar ea se calmă puţin, dar se montă iar imediat. Nu râsese de el când dăduse semne de stres. Nu cunoștea motivul, dar semnele fuseseră evidente, așa că de ce să-i râdă el în nas?

— Sus, Sauce! Deschise portiera de pe partea șoferului și pocni din degete, iar câinele sări imediat peste spătarul scaunului și se așeză pe bancheta din spate.

— Acum, pune-l pe Fluffy lângă tine, îl instrui Keir, înmânându-i cușca. O să stea bine pe banchetă.

Timmy îl luă, iar la sosire, spre ușurarea Nanei, îl lăsă pe mân a Rosei, cu promisiunea că-i va găsi un locșor cald în oficiu, unde băiatul putea să-l viziteze oricând.

— Pe mine nu mă deranjează, deși domnișoarei Nan i-e frică de el, spuse ea, şi plecă netulburată, spre invidia Nanei.

— Trebuia să mă prezint cu floarea soarelui la festivalul recoltei.

Imaginea lanului galben, prin fereastra salonului îi amintise evenimentul și Timmy se bosumflă, în ciuda ceaiului apetisant ce fusese pus pe masă.

— Dar și acum poţi s-o faci. Mary Gray puse jeleu într-un castron și adăugă o porţie generoasă de frișcă. De fapt, le poţi prezenta și pe ale mele, dacă dorești, îi făcu ea oferta.

— Pot? Figura i se lumină și se întoarse cu scaunul, ca să le observe mai bine. Nu-s la fel de mari…

— Așa vorbește un adevărat grădinar, râse Oliver Gray. Va trebui să le aduci niște îngrășământ de la grajduri, când te vei duce să-ţi vizitezi poneiul. Steve Whitworth o să-ţi umple o pungă, adăugă el, găsindu-i astfel o preocupare.

— Ai reușit să aranjezi programul cabinetului veterinar? întrebă Keir.

— Da, veterinarul din Hopminster îşi trimite asistentul, până când Bob va fi din nou pe picioare. Va prelua toate cazurile și va face vizitele necesare. Bine că nu-i primăvară, fiindcă acela este anotimpul cel mai ocupat. Toamna nu vin decât cazuri de animale domestice, sau victimele vreunei lupte între câini, zâmbi bătrânul doctor.

— Trei veterinari în district și doar doi medici, murmură Keir.

— Pe aici, sunt mai multe animale decât oameni, interveni Nan, deranjată de comentariu. Nimic nu-i convenea, îşi spuse ea mânioasă.

Dacă prefera viaţa organizată a unui cabinet citadin, de ce se mai deranjase să vină?

— Doamna Whitworth la telefon, don’șoară, îşi vârî Rose capul ciufulit pe ușă. Zice că vrea să discute despre un meci de tenis.

— Uitasem. Nan sări în picioare, bucuroasă de întrerupere. De câte ori se afla în aceeași cameră cu Keir,

săreau scântei. De parcă ar fi fost încărcaţi cu electricitate. Credeam că era vorba să jucăm în weekend, vorbi ea în receptor.

— M-am gândit că n-ar fi o idee rea să ne întâlnim deseară, veni replica lui Steve. Întâmplările dimineţii ăsteia au fost destul de neplăcute. Glasul era grav. Mi-am spus că un ceas petrecut pe teren ne-ar calma cugetul. Chiar și noul doctor părea puţin zdruncinat.

Deci, observase și Steve.

— Cred că-i obișnuit ca pacienţii să fie spălaţi și aranjaţi înainte de a ajunge la el. Nu așa cum i-am găsit la faţa locului, astăzi. Din cine știe ce motiv, se surprinse luându-i apărarea. De ce? Poate fiindcă era noul partener al unchiului Oliver, îşi spuse ea și renunţă să se mai gândească.

Ce ai zice să ne întâlnim la șapte, la club? sugeră ea. În felul acesta, am avea la dispoziţie o oră sau două înainte să se întunece. Cu tine și cu David ca opozanţi, ar fi mai mult decât suficient, termină ea chicotind.

— Dacă vrei, poţi să iei și o pauză pe la jumătatea intervalului. Vocea lui Steve devenise dintr-odată afurisită. Marcia, boieroaica, spunea că o să treacă și ea pe acolo. Râse de mârâitul Nanei. Scuze, dar știi bine cât de naiv poate fi David, îşi ceru ea iertare pentru soţ. Marcia a trecut pe aici pentru o partidă de călărie, împreună cu fratele ei cel bolnăvicios, după ce m-am întors acasă cu cei doi Shires. Ca de obicei, se plângea de plictiseală. Glasul lui Steve suna neîncrezător. Ca majoritatea oamenilor, nici nu-și putea imagina că cineva s-ar putea plictisi. David a menţionat faptul că plănuiam să jucăm o partidă cu tine și cu Keir și i-a invitat, continuă ea jalnic.

— Am să-i spun lui Keir că jocul a fost reprogramat pentru astăzi.

Indiferent dacă el vine sau nu, eu am să fiu acolo, promise ea. Reintrând în cameră, i se adresă degajat lui

Tommy: Steve ar vrea să știe ce-i place poneiului să mănânce la cină. Am lăsat telefonul deschis, așa că fugi și vorbește cu ea. După plecarea băiatului, se întoarse spre Keir. Steve a devansat aranjamentul cu tenisul pentru seara asta, dar nu ești obligat să participi. Va mai fi un cuplu la club. Spera din toată inima că el va spune nu.

— Despre cine-i vorba? se interesă Mary Gray.

— Marcia și Rodney Lisle. Steve îi spune „Marcia boieroaica", zâmbi ea.

— Sărmana Marcia, familia ei nu și-a găsit niciodată locul aici, o compătimi mătușa. Ce păcat, mai ales când te gândești cât de frumos este conacul.

— Probabil că nu-i suficient de mare pentru ei, interveni ager unchiul. Familia are obiceiul să dea petreceri… îmbelșugate. Expresia de pe chipul lui trăda dezgust.

— Conacul – nu-i locul despre care spuneai că-i ascuns de zidul de piatră? se întoarse Keir spre Nan.

— Chiar ăla. Casa ai văzut-o de pe deal, dincolo de pădure, la o aruncătură de băţ de biserică.

— Are un aspect minunat de gospodărie bătrânească, exclamă Keir.

Nu-i atât de mare cum sunt în general conacele, dar pare destul de spaţioasă pentru orice gusturi. Implicit, punea la îndoială bunul gust al proprietarilor actuali.

— Marcia pretinde că zidul îi dă senzaţia că ar fi închisă, explică Nan.

— Cum? Într-un loc atât de mare? se arătă el neîncrezător.

— Cu toate astea, vrea ca tatăl ei să dărâme zidul ce împrejmuiește grădina și să ridice în loc o împrejmuire ca de fermă. Spune că asta ar da un aspect mai modern proprietăţii.

— Ce? Oliver Gray părea scandalizat. Nu-și dă deama ce se va întâmpla cu toţi pomii fructiferi lipiţi de zid?

Vechiul stăpân s-ar întoarce-n mormânt! explodă el.

— Mă tem că cei din familia Lisle nu se pricep la grădinărit, explică Mary Gray pentru toată lumea. Sunt afaceriști de succes, dar…

— Parveniţi, o întrerupse soţul. Problema este că averea lor vine din câştiguri de bursă, nu-i obţinută prin muncă, așa că nu le prea pasă cum o cheltuiesc.

— Îţi sunt pacienţi? vru Keir să știe.

— Nu, nu sunt. Răspunsul fusese repezit. Facilităţile locale nu-s destul de bune pentru ei. Se duc la un cabinet particular de la oraș. Dar asta nu-l împiedică pe Lisle să facă parte din Comitetul de Planificare al satului, care dorește să desființeze spitalul rural, se plânse el. Ce știe el despre nevoile localnicilor? N-a stat aici nici cinci minute.

— Atunci, a moștenit conacul? se arătă Keir nelămurit.

— L-a cumpărat, interveni Mary Gray, încercând să prevină o nouă răbufnire din partea soţului. Când a murit fostul stăpân, fiul lui a fost obligat să vândă – din cauza datoriilor. Ridică din umeri. Acum, locuiește în străinătate, dar îi simţim lipsa. Familia făcea parte integrantă din comunitate. O cuprinsese nostalgia zilelor de demult. Își aveau rădăcinile aici, așa că erau implicaţi în viaţa satului.

— Este bine să prinzi rădăcini undeva, spuse Keir visător, iar Nan îi aruncă o privire curioasă. Unchiul îi spusese câte ceva despre trecutul lui, dar nu-l prea ascultase, ocupată fiind cu treburile gospodărești.

Acum îi reveneau în memorie frânturi. „Aparţine unei familii vechi și foarte numeroasă. Este cel mai tânăr dintre cei cinci copiii și are trei fraţi mai mari, așa că n-are nicio speranţă să moștenească proprietatea părintească”.

— Raven Hall este pe undeva spre nord?

— Se află pe Marches, îi aminti unchiul. Ţi-am arătat-o cândva, cu ani în urmă, când ne-am petrecut un concediu cu drumeţii în zona Offa’s Dyke.

— Deci, fiul cel mic trebuie să-și câştige existenţa muncind. Fiind în aceeași situaţie, Nan nu considera că asta ar putea constitui motiv de compasiune.

— Nu, a moștenit averea bunicii, ceea ce-l face relativ independent.

Din cauza asta îl admir că nu-și irosește viaţa. Are o minte brici – este interesat de cercetare. Aceasta era de fapt adevărata legătură dintre Keir și unchiul ei, înţelese brusc Nan. Cercetarea. Domeniul în care cele două minţi se întâlniseră.

— Steve și David vor crede că ne-am rătăcit. Trezită de pendula de pe hol, Nan sări în picioare. Am promis că vom fi acolo la șapte și deja e șase și jumătate. Trebuie să ne schimbăm urgent, dacă mai mergem.

Spera că el ar putea spune că preferă să rămână pe loc, dar Keir o urmă.

Auzi ușa de la camera lui trântindu-se și, cu toate că nu se spălă decât sumar și îmbrăcă rapid echipamentul alb de tenis – luându-și doar o jachetă de lână roșie, pentru când urmau să se întoarcă – la coborâre el o aștepta deja.

— N-o să-ţi fie prea cald cu pantaloni lungi? vorbise ca de obicei fără să se gândească, așa cum ar fi procedat cu fostul asistent al unchiului, uitând că nu se aflau în aceiași termeni.

— Nu cred. Părea surprins. Jucăm dublu și abia dacă vom avea o oră la dispoziţie, înainte de înserare.

Parcă se pregătește pentru câteva schimburi de mingi cu niște copii de școală, îşi spuse Nan, deranjată de implicita desconsiderare a tenisului din Minister.

— Dacă te simţi confortabil… acceptă ea, cu indiferenţă mimată.

Lasă-l să afle pe pielea lui! îşi continuă monologul interior, deloc îmblânzită de degajarea lui elegantă. Puloverul închis la culoare, purtând pe buzunar emblema unei cunoscute școli, era la fel de bine croit ca toate

celelalte haine. În vreme ce urca treptele de la intrarea în club însoţită de Keir, observă cum ochii Marciei Lisle se rotunjesc. Cu gândul la seara ce urma, simţi că-i fuge sângele din obraji. David era prea naiv. Nu-i convenea deloc să fie obligată să-și petreacă mai multe ceasuri în compania Marciei și a fratelui ei.

— Salut! V-am întrecut. Steve îi salvă pentru moment, conducându-i spre locul unde soţul ei se lupta cu un șiret rupt.

În vreme ce se apropiau, îl auziră mormăind:

— Știu sigur că mai aveam un șiret pe undeva. Steve izbucni în râs.

— Poftim. Vârî mâna în buzunarul pantalonilor scurţi și scoase obiectul cerut. Acesta este soţul meu, Keir. David, dumnealui este doctorul… Nu cred să-mi fi spus cineva cum te numești, eram prea preocupaţi azi-dimineaţă.

— Raven – dar spuneţi-mi Keir. Scutură amical mâna celuilalt bărbat, iar Nan răsuflă ușurată. Manierele distante ale lui Keir puteau induce în eroare, iar ea îi iubea prea mult pe cei doi Whitworth ca să-i vadă ofensaţi.

— Keir – un nume cam neobișnuit. Marcia se apropia de ei, iar Nan îi aruncă o privire rapidă lui Steve, după care întoarse capul. Prietena era îmbrăcată cu același stil de echipament, atrăgător dar simplu, care însă părea ponosit în comparaţie cu al blondei de la conac. Nu îndrăzni să mai privească spre Steve, temându-se să nu-și piardă autocontrolul și să nu-i apară pe figură necazul. Nu prea avem ocazia să întâlnim la club nou-veniţi. Ochii albaștri ai Marciei îl măsurau intens, excluzându-i pe însoţitori, de parcă nici n-ar fi existat. Iritarea Nanei crescu, deși era obișnuită cu reacţia Marciei în faţa oricărui bărbat prezentabil. O văzu pe blondă studiind emblema de pe buzunarul lui Keir, însă fără s-o recunoască.

— Ce drăguţ! Unghiile ei lungi, date cu ojă, urmăriră

desenul heraldic și, aplecându-se înainte, bluza decoltată, potrivită mai degrabă la o fustă tiroleză, se deschise privirilor cu dărnicie. Nan simţi că roșește și solicită din priviri ajutorul lui Steve. Aceasta însă îşi urmărea soţul, amuzându-se copios. David rămăsese cu gura căscată, extrem de stânjenit.

Altă dată n-o s-o mai invite, îşi spuse Nan întristată, dar fu mândră de reacţia lui. În ciuda faptului că bătuseră lumea întreagă și a capacităţii de a se adapta în orice companie, cei doi amici ai ei rămăseseră... cumsecade. David era vizibil de modă veche în privinţa relaţiilor cu femeile. Întoarse privirea spre Keir, dar figura lui nu lăsa să se vadă nimic. Probabil că nu observă din cauză că e medic, speră ea, dar nu-i vedea ochii, după experienţa căpătată până atunci, singurii susceptibili de a-l trăda.

— Nu jucăm? întrebă arţăgos Rodney Lisle, cufundat într-un fotoliu de pe verandă. Pe masa de lângă el se afla un pahar, iar Nan reuși să-și stăpânească încruntarea instinctivă. Rodney avea optsprezece ani și ar cam fi fost vremea ca tatăl să-i găsească ceva de făcut. Dacă era să dea crezare zvonurilor, îşi petrecea prea multă vreme la club. La vârsta lui, n-ar fi trebuit să apeleze la pahar ca să se dreagă la ora șapte seara. Banii se puteau dovedi o nenorocire, îşi spuse ea, incapabilă să reziste comparaţiei între profesionalismul lui Keir și reputaţia compromisă a lui Rodney.

— Să începem! trecu David la acţiune. Vreţi să jucaţi întâi cu noi, Nan?

— În felul acesta, Marcia și Rodney se vor putea încălzi cu un meci de simplu, încercă Steve să îndrepte mojicia soţului, stopând în același timp începutul de protest al Marciei.

— Bine, se declară mulţumit Rodney. Vă lăsăm pe voi să-i obosiţi, rânji el.

— Îi face să pară pe Steve și pe David spaima

terenurilor de tenis, comentă Keir, returnând serviciul lui Steve. Oponenţii câştigaseră la aruncarea cu banul.

Trebuia să-l fi avertizat, îşi spuse Nan, dar nu avea mustrări de conștiinţă. O să-i facă bine propriului ego să descopere că Minister nu era complet rupt de viaţă. Comentariile lui ironice o usturau încă.

Primul serviciu al lui Steve îl luă prin surprindere. Viteza cu care venise mingea nu-i dădu vreme să răspundă, așa că ea servi mai potolit a doua oară. Era clar că nu juca la întreaga capacitate, iar asta îl ambiţionă. Trimise mingea înapoi tare, cu reverul, lovitură care o încântă pe Nan. Era bun – chiar foarte. Ea nu fusese cine știe ce jucătoare, dar se perfecţionase constant în compania celor doi Whitworth, în timpul prelungitei șederi la Minister. Dacă li se alătura, era bine de știut că el îi era cel puţin egal – ar fi depășit-o probabil dacă ar fi jucat constant cu Steve și David.

După acea primă concesie, Steve nu le mai făcu favoruri, David nici atât. Nan și Keir fură surclasaţi, dar după surpriza iniţială doctorul se ridică la înălţimea așteptărilor și cei doi fură nevoiţi să muncească din plin pentru victorie.

— E mingea ta, strigă Keir vesel, iar Nan returnă cu un lob. Cauza comună părea să-i apropie, iar atunci când Marcia le strigă de pe margine că timpul lor expirase, fură întâmpinaţi cu aplauze de spectatorii ocazionali ce urmăriseră partida.

— Pfiu! a fost rapid, exclamă Keir. De ce nu m-ai avertizat? Mergeau spre marginea terenului, ca să lase locul Marciei și lui Rodney. Ăștia doi sunt jucători de excepţie, continuă el agitat, iar tu știai foarte bine.

— Au fost profesioniști, mărturisi Nan, cu o privire șăgalnică. Cunosc Wimbledonul la fel de bine ca împrejurimile Ministerului, îşi recunoscu ea perfidia. N-ai urmărit niciodată concursurile internaţionale? întrebă ea.

Dacă ar fi făcut-o, sigur le-ar fi recunoscut numele; Steve și David nu se retrăseseră din circuit decât de vreo două sezoane.

— În ultimii ani, n-am prea avut vreme, replică el, dintr-odată sobru, iar în ochii lui apăru încă o dată acea expresie care o făcea pe Nan să se simtă exclusă.

— Cercetare? Nu voia să-și vâre nasul, dar nu știa ce altceva ar fi putut spune.

— Asta… și altele, răspunse el ambiguu. Data viitoare, amintește-mi să-mi iau un șort, schimbă el subiectul, împreună cu dispoziţia afișată.

Aveai dreptate că pantalonii lungi te încing. Își căută batista în buzunar și îşi tamponă fruntea cu un gest exagerat, care smulse râsete din partea Nanei.

— O răcoritoare și odihna vor îndrepta lucrurile urgent. Veselă, îşi balansă racheta, în vreme ce răspundea saluturilor venite din mulţime.

Ajunseră pe treptele clubului.

— Măcar ne-am prezentat mai bine decât ăia doi, aprecie Keir cu îngâmfare, arătând cu paharul spre Marcia și Rodney, care aveau o prestaţie modestă, cu toate că oponenţii reduseseră considerabil motoarele, pretinzând că sunt obosiţi după primul meci, pentru a le menaja mândria.

Keir duse paharul la gură.

— Este plăcut, spuse el mulţumit și se lăsă pe spătarul scaunului.

Nan n-avea habar dacă se referise la privelişte, la joc, sau la sucul de struguri cu apă minerală pe care-l ţinea în mână. Refuzase cu indiferenţă o băutură mai tare, ceea ce o convinse pe Nan că avusese dreptate să nu-l considere băutor.

— V-am pregătit câte un întăritor. Keir împinse tava cu răcoritoare spre cei patru, când aceștia li se alăturară în cele din urmă.

— Ai un rever grozav, îl felicită David. În glasul lui nu exista nici urmă de condescendenţă, ci doar interesul trezit de un oponent care-i furnizase plăcerea unui joc de calitate. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim pe teren, oricând vei mai avea un ceas de omorât, îşi manifestă el speranţa.

— Plăcerea va fi a mea, acceptă Keir invitaţia cu o grabă care arăta că era sincer. M-a încântat confruntarea din seara asta. Părea surprins că se simţise bine, aprecie Nan, preocupată de reacţia prietenilor faţă de el.

Poate că acceptase invitaţia dintr-un fel de datorie morală, a medicului care trebuie să-și cunoască viitorii pacienţi? Nu-l obligase nimeni, ba chiar îi dăduse mai multe ocazii să refuze, iar el nu profitase.

— Ai jucat mult înainte de a ajunge aici? se interesă Steve. Nu aveau prea des ocazia să întâlnească niște oponenţi de dublu pe măsură și fuseseră obligaţi să-și menţină nivelul doar jucând unul împotriva celuilalt.

— Nu cât mi-ar fi plăcut, îi răspunse Keir. Niciodată n-am avut suficient timp.

Iată, se întâmpla din nou. Nan detectă existenţa unui subînţeles ascuns, care avea darul s-o pună pe gânduri. Stătea relaxat pe scaun, discutând lejer cu prietenii ei, cu aerul cuiva care savurează o ocazie rară, iar ea se întrebă ce-i putuse monopoliza timpul în asemenea măsură încât să-l ţină departe de jocul care-i plăcea atât de mult. La oraș, probabil că avusese la dispoziţie facilităţi care i-ar fi permis să joace tot timpul anului, situaţie pe care cei de la ţară puteau doar s-o invidieze.

— Ai comandat și ceva care să ne înveselească? se strâmbă Rodney, gustând din sucul de grepfrut.

— E prea amar? Ai prefera un suc de portocale, sau… Keir privi împrejur după chelner.

— Voiam să spun, ceva mai tare, rectifică Rodney dispreţuitor, iar Marcia se grăbi să-l întrerupă.

— Nu astă-seară, Rodney. Tata se întoarce devreme și

știi bine ce va zice. Îi aruncă fratelui o privire feroce, dar expresia i se îmblânzi când întâlni ochii lui Keir. Tata face parte din Comitetul local de Planificare, declară ea, de parcă ar fi vorbit despre vreo comisie guvernamentală.

Mâine are loc o întrunire și este obligat să participe. Are afaceri în Birmingham, completă ea plină de importanţă.

— Doctorul Gray și cu mine vom participa la acea întrunire. Keir se referise la partener cu tot respectul, iar Nan fu plăcut impresionată.

Într-un fel, părea a fi de modă veche, la fel ca David. Era un punct în favoarea lui, prin comparaţie cu atitudinea modern-neobrăzată a lui Rodney. Se va discuta despre spital, așa că sigur vom fi acolo. Nu suflă nicio vorbă despre ce alegere va face, iar Nan simţi că o cuprinde furia.

Tatăl Lisle urma să aibă un aliat nesperat. Ar fi preferat ca subiectul să nu fie pus pe tapet. Îi stricase seara, dar se văzu nevoită să admită că până în clipa aceea se simţise bine.

— Ah, iar! Mereu discută despre spital, se plânse Marcia.

— Are un laborator excelent, aprecie Keir liniștit, iar Nan fu surprinsă. Deci, recunoștea că în Minister existau și lucruri de valoare, pe care le aprecia.

— Ce să te mai chinui să-l reabilitezi, când e mult mai simplu să-l demolezi și să transferi toţi pacienţii la Hopminster? Marcia ridică din umeri. Tata spune că poate folosi terenul în planuri de dezvoltare, adăugă ea nepăsătoare.

Nan strânse din buze. Suspectase că Lisle senior avea anumite interese particulare să distrugă spitalul, dar această recunoaştere deschisă era de-a dreptul infamă. Îi era tot mai greu să se stăpânească, în vreme ce Marcia continuă:

— Dacă-l vei susţine pe tata la vot, sunt convinsă că o să se îngrijească să ai un laborator chiar mai bun la oraș. Îl privea cu ochi strălucitori. Își poate permite, are destui bani, explică ea și se aplecă peste masă în direcţia doctorului, spre uimirea evidentă a lui David, adăugând provocator: unde pui că și eu ţi-aș fi recunoscătoare.

Capitolul 4

— Mi-ai promis că pot să-l vizitez pe Beauty, îi aminti Timmy lui Oliver Gray, la prânz.

— Ce ai spune de ziua de astăzi, imediat după școală? răspunse Nan privirii rugătoare a unchiului și zâmbi când aceasta deveni recunoscătoare. Vin să te iau, propuse ea, și-ţi aduc salopeta. Poţi s-o îmbraci peste pantalonii de școală, iar șapca de călărie a rămas în Lan d Rover. Keir avea să meargă împreună cu doctorul Gray la întrunirea comitetului, programată pentru ora două și n-ar fi avut nevoie de mașină.

— Pe drum, poţi să mă iei și pe mine de la spital, sugeră Keir.

Comitetul se adună la ora trei și ar trebui ca discuţia care implică prezenţa mea să se încheie până la patru. David m-a invitat să vin să-i văd amenajările și dacă tot treci pe acolo… Lăsă propoziţia neterminată, sugerând un semn de întrebare.

— Atunci, ne vedem pe la patru, acceptă Nan. Dar dacă întrunirea nu se va fi terminat, n-o să te aștept㎜, îl avertiză ea. N-avea de gând să-i provoace dezamăgire lui Timmy, doar ca să-l mulţumească pe Keir.

— Voi fi gata, promise el, iar după-amiază, când ajunse la spital, cu băiatul nerăbdător alături, mototolindu-și șapca între degete, Keir stătea la intrare, așteptându-i.

— Ţi-am pregătit o surpriză, înainte de partida de călărie. Se aplecă și-l ridică în braţe pe Timmy. Dacă te ridic în cârcă, poţi să tragi cu ochiul pe fereastră în

camera unde sunt internaţi părinţii tăi. Fă-le cu mâna, îl instrui el. Asta o să-i vindece mai bine decât orice medicament prescris de mine. Zâmbi, încântat de fericirea copilului. Nu, nu poţi intra, răspunse el întrebării avide, trebuie să ai peste paisprezece ani ca să vizitezi pe cineva internat. Nan observă că vorbise ca un om mult mai bătrân, explicând situaţia și obţinând acceptarea calmă și încrederea copilului.

— O s-o ridici și pe Nan? întrebă Timmy, săltând pe aleea acoperită cu pietriș.

— Ar trebui s-o fac? Keir privi spre ea grav, iar Nan avu impresia că se va ralia sugestiei lui Timmy, ridicând-o în același fel nedemn.

— Nu, nu! se retrase ea, ieșind din raza lui de acţiune. Am depășit paisprezece ani, așa că pot să le fac o vizită normală, se pripi să argumenteze, simţind dintr-odată că-i lipsește oxigenul.

— Într-adevăr! În ochii lui apăruse o umbră de maliţie. Îi susţinu privirea îndelung, lăsând-o să întrevadă cum fusese de fapt copilul Keir, înainte ca grijile vieţii de matur să-i pustiască expresia. Dar nu-i program de vizită acum. Făcu un pas spre ea, ridicând mâinile. O clipă, Nan rămase pe loc, dar curajul o părăsi, observând că el continua să înainteze. Nu credea că va avea tupeul de a o ridica, dar… Se grăbi să se așeze în spatele volanului, trânti portiera în urmă și roși toată, ca răspuns la râsul lui ironic.

— Cum o mai duc Bob și Helen? Neîncrezându-se în stăpânirea ei de sine, așteptă până ajunseră la grajduri și până ce Timmy dispăru înăuntru, în căutarea lui David.

— Se refac perfect. De astă dată, Keir era destul de serios. Sunt uimitor de rezistenţi. Probabil că de vină este aerul din Minister.

— Și o viaţă nerisipită în petreceri, probabil. Steve se apropiase și-i auzise remarca. Asta ar trebui să conteze.

Bob și Helen muncesc din greu, iar distracţiile tind să fie domestice pe aici. Dar care-i situaţia celorlalţi doi? Pasagerii mașinii sport? Porniră împreună, ghidaţi de sporovăiala veselă a băiatului ce venea dinspre capătul grajdului.

— Amândoi sunt într-o stare gravă, răspunse Keir serios. Au căpătat răni foarte periculoase, dar sunt tineri, ceea ce-i va ajuta să-și revină. Îmi pare rău pentru familiile lor, adăugă el blând, cu un sentimentalism care le făcu pe cele două femei să se privească întrebător.

— Cum a evoluat întrunirea? schimbă Nan subiectul, nerăbdătoare să afle rezultatul. Voia să știe, fără să întrebe explicit, care fusese poziţia lui Keir în chestiunea spitalului. Îl sprijinise pe unchiul Oliver? Sau dăduse urmare invitaţiei Marciei, votând în favoarea tatălui ei? Nan se strâmbă gândindu-se.

— Aș zice că e o controversă foarte echilibrată, răspunse el degajat.

Fiecare parte are argumente convingătoare și susţinători.

Asta însemna că, oricare i-ar fi fost părerea, votul lui era în stare să încline balanţa. Părea incorect ca decizia finală să depindă de părerea unui străin. Ca și tatăl Marciei, el nu locuise suficientă vreme acolo, pentru a putea aprecia nevoile oamenilor.

— Adică ai avut votul decisiv, râse Steve. Ce poziţie! Oricare opinie are câștig de cauză, ai să fii foarte nepopular în rândurile facţiunii opuse, îl compătimi ea.

— Nu m-am gândit la asta, arboră el o grimasă. Oricum, nu mă pot declara în favoarea niciuneia dintre variante, până nu voi cunoaşte mai bine situaţia. Ambele puncte de vedere au argumente puternice, recunoscu el gânditor. Deocamdată, am să mă rezum să rămân la mijloc și să-i ascult pe toţi. Fără să-și dea seama, îi furnizase Nanei informaţia dorită. Oare de ce era nevoie pentru a-i

obţine votul? De promisiunile linguşitoare ale Marciei? Sau va avea câştig de cauză loialitatea faţă de unchiul ei? Privindu-i profilul puternic, îşi spuse că era de aşteptat să-şi formeze propria părere, refuzând să se lase influenţat de sentimente.

— Hai să vezi padocurile, Keir. Invitaţia lui David îi abătu gândurile.

Apăruse în uşa grajdului, ducând de căpăstru poneiul. Încalecă, îl îndemnă el pe Timmy. Poţi să vii cu noi cât ne plimbăm, adăugă David, potrivindu-şi pasul după Keir şi lăsându-le pe femei să-i urmeze în ritmul lor.

— Simpatic, nu-i aşa? se referi Steve la doctor, care mergea înaintea lor, adâncit în conversaţie cu soţul ei. Sunetul vocilor ajungea până la ele, dar cuvintele nu puteau fi înţelese. David l-a îndrăgit imediat, continuă ea, bine dispusă.

— I-a plăcut cum joacă tenis, vrei să spui, râse Nan. Până ieri-seară, voi doi n-a mai trebuit să vă chinuiţi să câştigaţi împotriva cuiva, de când v-aţi întors în Minister, o tachină ea.

— Este bun, recunoscu Steve cu generozitate. Aproape la fel de bun ca tine. Nu, vorbesc serios, întâmpină ea protestele Nanei. Ai jucat doar cu puţin mai bine. N-are nevoie decât de niţel antrenament ca să te depăşească, o avertiză ea.

— Va avea parte de asta, dacă e după David, zâmbi Nan.

— Şi niciun strop, dacă ar fi după Marcia – cel puţin, nu de tenis – replică Steve.

— Sărmanul David! chicoti Nan, amintindu-şi stânjeneala lui. O să se gândească de două ori, înainte de a mai lansa o asemenea invitaţie.

— A primit instrucţiuni ferme încât să n-o mai repete, destăinui soţia.

A spus Keir ceva despre ea, când aţi plecat? Nu

îndrăznesc să repet vorbele lui David, după ce am ajuns acasă.

— N-a făcut niciun comentariu în faţa mea. Își păstrează părerile pentru sine, explică Nan nepăsător.

— Nu-l prea placi. Steve o privi pătrunzător. De ce? Cu fostul asistent al unchiului te-ai înţeles destul de bine.

— Keir a venit ca partener al unchiului Oliver. Este altă situaţie.

— Ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea, insistă prietena.

— Nu-ţi pot răspunde, fiindcă nici eu nu prea știu. Nan se încruntă, gânditoare. De fapt, nu-mi displace – ba da, se contrazise ea imediat.

Nu-i pot suporta aroganţa. Detest atitudinea de superioritate. Se înfierbântase în asemenea măsură, încât amica rămase cu gura căscată, obișnuită fiind cu o aparenţă mai calmă din partea ei. Nimic din Minister nu pare să fie suficient de bun pentru el. Ridică mâinile într-un gest expresiv. Și-i atât de al naibii de sigur pe sine! explodă ea.

— Oare? Mă întreb… replică cealaltă pe gânduri. Când trăgeam mașina aia din șanţ, mi s-a părut că observ o expresie ciudată pe figura lui. Ca și când…

— E un medic bun. Încă o dată, se pomeni luându-i apărarea lui Keir și din nou se întrebă de ce. Unchiul spune că-i un chirurg excelent.

Și-l pasionează cercetarea. Cred că ăsta-i lucrul care i-a apropiat, în primul rând.

— Nu-i pun la îndoială capacitatea profesională, se grăbi Steve s-o asigure. N-ar fi ajuns aici, dacă doctorul Gray ar fi avut vreo nesiguranţă în privinţa asta. Nu, e ceva mai profund. Ceva de natură personală, aș zice. Credeam că ai observat și tu.

— N-am să stau aici suficient de mult ca să-mi fac griji pentru sentimentele lui Keir, evită Nan răspunsul. Mai

am cel mult două săptămâni, așa că avem timp pentru destule jocuri de tenis. Dar problemele lui personale vor trebui să rămână departe de mine, declară ea cu dezinvoltură. El va rămâne aici, eu mă voi întoarce la St.

Bartholomew și ne vom întâlni foarte rar. Ceea ce probabil că-i foarte bine, adăugă ea înverșunată. Există vreo două lucruri care-mi plac la el, dar și o mulţime care-mi displac.

Nu mărturisi că reușea s-o tulbure. Și s-o zăpăcească, așa cum se întâmplase când fusese gata-gata s-o ridice pe umeri ca să poată privi pe fereastra rezervei unde erau internaţi părinţii lui Timmy. Nu-i putea socoti nenumăratele schimbări de dispoziţie: într-o clipă era lipsit de griji și juvenil, în următoarea nemulţumit și retras în sine. Preferase compania lui John Barcley. Relaţia simplă, nepretenţioasă, în care niciunul nu trebuia să dea sau să ceară cine știe ce, care îi permitea să se relaxeze. Totuși, oare toleranţa nu reprezenta un alt apelativ al indiferenţei? Până acum, nu privise lucrurile astfel. Nu reușea să fie indiferentă faţă de Keir. Avea o fire care nu putea fi decât dușmănită sau iubită, iar ea devenea dureros de conștientă de subţirimea demarcaţiei între sentimentele respective. Keir ar fi pretins din partea persoanei iubite. Ar fi pretins și s-ar fi dăruit – pasional, proteguitor, complet, așteptându-se la reciprocitate. O relaţie cu el ar fi fost incitantă, tumultuoasă, profund satisfăcătoare – dar niciodată indiferentă.

Ideea o făcu să tremure. Speriată de propriile gânduri, îşi spuse ea supărată, întorcându-se să prindă ceea ce tocmai spusese Steve.

Înţelesul îi scăpase fiindcă era atentă la acea voce interioară, care-i șoptea ceva ce nu voia să audă.

— Galopează o tură în jurul padocului, iar noi o să te așteptăm aici.

David îşi sprijini cotul pe îngrăditură și-i dădu drumul

copilului în terenul alăturat. Acolo nu sunt decât cei doi cai de povară, îi explică el Nanei, observându-i îngrijorarea, iar ei o să vină la noi, nu la Timmy.

Fluieră scurt și imediat cei doi Shire renunţară la păscut și veniră în trap la gard.

— Sunt ca niște copii, în ciuda dimensiunilor, zâmbi el afectuos, dându-le cubuleţele de zahăr așteptate. Apoi râse de expresia apărută pe figura lui Keir. Ei bine, și ţie-ţi place din când în când câte o tabletă de ciocolată, nu-i așa? îşi apără el favoriţii. Care-i diferenţa?

— De vreo jumătate de tonă, aș zice, rânji Keir, privind cu coada ochiului spre cai. Dacă le place atât zahărul, data viitoare am să le aduc o pungă, promise el. Le-am rămas dator pentru ajutor.

— E prima dată că au fost solicitaţi la un accident, spuse David, dar au mai tractat mașini rămase-n pană. Iarna trecută și-au scos banii de întreţinere pe un an întreg, când o jumătate din participanţii la un raliu au rămas înnămoliţi, îşi aminti el cu satisfacţie. Stai foarte frumos în șa, tinere, i se adresă el lui Timmy, când acesta se întoarse, apoi închise poarta în urma lui. Tatăl tău te-a învăţat corect.

— Mătușa Mary a spus că pot să vă cer o traistă de bălegar. Timmy se lăsă să alunece din șa, roșind de plăcere. La ei, floarea soarelui nu a crescut atât de mare ca la mine, iar unchiul Oliver spunea că dacă le pun îngrășământ or să crească.

— Du-te și umple-i traista câtă vreme fac o cafea, se alătură Steve râsetelor. Ei bine, ce crezi despre crescătoria noastră de cai? se întoarse ea spre Keir, împingând spre el zaharniţa.

— Sunt impresionat. Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Dar probabil că există un contrast faţă de felul vostru de trai dinainte, aprecie el, referindu-se la carierele lor de jucători de tenis.

— Într-adevăr. David se spălă la chiuvetă și vârî pe ascuns două bucăţi de prăjitură în mâna băiatului. Numai că orice carieră de profesionist trebuie să se încheie cândva – ba chiar destul de devreme comparativ cu alte meserii, explică el resemnat, și niciunul dintre noi n-a fost atras de antrenorat.

— Ne-a plăcut, cât a durat, fu de acord Steve. Era un ritm palpitant, distractiv, dar am simţit nevoia să ne stabilim undeva. Viaţa asta e mai potolită, recunoscu ea, dar mai durabilă. Întâlni privirea soţului și-i zâmbi, cu acea intimitate care provoca invidie Nanei. Găsirea partenerului potrivit nu putea fi substituită cu nimic altceva, îşi spuse ea cu regret, iar Steve și David erau parcă făcuţi unul pentru celălalt.

Știa că ambii tânjesc să aibă un copil, acesta fiind motivul principal pentru care renunţaseră la turnee. Norocos copilul care ar fi avut asemenea părinţi. Simţi împunsătura conștiinţei, care aproape îi tăie respiraţia. Un cămin, un copil… dar întâi trebuia să apară partenerul potrivit.

— Nu-l învăţa așa, îşi reveni din reverie la timp ca să observe cum David îi strecura alt biscuit lui Timmy. Fie, de astă dată, se relaxă ea, sub privirea lui Keir. Va trebui să-i găsesc scuze când va refuza pâinea cu unt acasă, îşi explică ea atitudinea.

— N-am scos nicio vorbă, spuse Keir, dar ochii îi râdeau și Nan replică tăios:

— Expresia de pe chip a vorbit în locul tău. Totuși, fursecurile și cafeaua au fost grozave, îi mulţumi ea lui Steve.

— Ești binevenită oricând ai vreme și adu-l și pe el, răspunse Steve, ciufulind părul băiatului.

Pe drumul de întoarcere, Keir rupse tăcerea pe neașteptate.

— Știu exact ce vor de la viaţă.

— Steve și David? Hmm… întotdeauna au știut, replică Nan. Chiar la apogeul carierelor lor de jucători profesioniști. Ambii au avut același tip de viziune asupra lumii. Sunt atât de cinstiţi, detectează imediat orice falsitate. Se gândea la Marcia, dar n-o spuse. S-ar fi putut ca fata să-i placă lui Keir. Dacă insistau, ar fi ajuns primii. Oricum, erau foarte aproape de vârf. Apoi a apărut ocazia cumpărării grajdului, iar ei au profitat și au revenit acasă. Îţi trebuie curaj nu glumă să renunţi dintr-odată, mai ales când ești aproape de înălţimi, aprecie ea gânditoare.

— Înălţimile ameţitoare sunt înconjurate de o atmosferă rarefiată, spuse el liniștit. Acolo, respiratul poate deveni dificil pentru om.

— Știu ce vor, aprobă Nan din cap. Existau și chestiuni asupra cărora se înţelegeau perfect, cu toate că nu prea multe, îşi spuse ea cu părere de rău. Au preferat pâinea de secară în locul cozonacului, zâmbi ea, și au avut bunul-simţ de a alege.

— Norocul lor că li s-a ivit ocazia de a obţine exact ceea ce doreau, murmură el. Cum spuneai, e nevoie de curaj.

Abia după aceea, stând trează în întunericul dormitorului, Nan îşi dădu seama că el vorbise parcă din proprie experienţă.

Îndată ce ajunseră acasă, Rose îl luă în primire pe Timmy.

— Vin să te spăl, să te pregătesc pentru ceai.

— Cum rămâne cu bălegarul? se întoarse el spre Keir, rugător.

Unchiul David l-a pus în spate. Era clar că spălatul nu se număra printre priorităţile lui.

— O să-l lăsăm în cisterna cu apă de ploaie. Nan îi aruncă o privire răutăcioasă. Așa-i trebuia, îşi spuse ea, gândindu-se la ameninţarea de a o ridica pe umeri. Se va îmbiba cu apă peste noapte și pe urmă ai să poţi stropi

floarea soarelui cu câte o cană de lichid în fiecare zi. Să vezi cum vor crește, prezise ea vesel.

— Și noi o să păţim la fel, strâmbă Keir din nas, dacă mai umblăm mult cu chestia asta. Nu-ţi face griji, adăugă el, în vreme ce Timmy încerca să scape de Rose ca să-i dea o mână de ajutor. Nan o să ridice de capătul celălalt și o să ne descurcăm cumva. Reușise cu îndemânare să-i joace festa, iar ea se strâmbă, dar se aplecă și prinse de capătul sacului.

— Condu-mă spre cisternă și apoi ferește-te. Keir dispăru în șopron, iar ea îl auzi cotrobăind în întuneric. Asta o să fie numai bună. Reapăru cu un retevei. Am să-l înfig în fundul sacului. Se chinui puţin, dar scoase un mormăit triumfător când băţul apăru în capătul celălalt. O să-l pun singur în apă, refuză el oferta de ajutor făcută cu jumătate de gură de către Nan. Nu-i prea greu. Săltă sacul și se feri de stropii de apă din bazin. Seamănă cu evitarea valurilor sparte la prova, râse el, iar Nan se întrebă ce vacanţă lipsită de griji îi evocase întâmplarea. Oliver Gray spusese că provenea dintr-o familie numeroasă. Probabil că era distractiv, îl invidie ea. Ea fusese singură la părinţi și rămăsese orfană de mică. Doctorul și soţia lui erau singurii părinţi pe care-i cunoscuse vreodată, iar casa parohială era căminul ei. Existaseră mereu prietenii, dar i-ar fi plăcut să aibă niște fraţi și surori. Să aparţină unei familii numeroase. Când îşi va întemeia propria familie, va avea grijă să aibă cel puţin doi copii, preferabil mai mulţi…

— Băţul este destul de solid ca să ţină sacul suspendat, aprecie Keir.

Acum, dacă închizi capacul, păsărelele n-o să se mai înece, încercând să ajungă la apă. Hei! strigă, încercând să-i atragă atenţia.

— Scuze, visam cu ochii deschiși, îşi reveni ea brusc și trânti capacul peste cisternă. Keir îl roti astfel încât să acopere cât mai bine deschiderea.

— La ce te gândeai? La ceva frumos? se interesă el.

— Ah, una-alta. Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit. El ridică din umeri, iar ea oftă resemnată, observând cum atitudinea retrasă pune din nou stăpânire pe trăsăturile lui. De ce nu l-am minţit spunându-i că mă gândeam la vacanţă? îşi spuse ea, exasperată. Poate că s-ar fi relaxat și mi-ar fi povestit despre propriile distracţii de vară. Ca și vremea, vacanţele constituiau un subiect obișnuit de încropire a unei conversaţii și, dacă i-ar fi răspuns, poate că atmosfera relaxată dintre ei ar fi dăinuit ceva mai mult. Dintr-odată se simţi obosită de acea permanentă beligeranţă. Își zise că va fi fericită când se va întoarce la St.

Bartholomew, în secţie, capabilă să se cufunde în muncă. Se simţea ușor deprimată. Nu putea fi vorba despre reluarea serviciului, întotdeauna abia așteptase momentul, oricât de plăcute ar fi fost vacanţele. Șederea îndelungată la Minister o făcuse nerăbdătoare, îşi spuse ea, scăpând cu dificultate de pasa proastă.

— Floarea soarelui are nevoie de susţinere. Își înclină capul, urmărind aliniamentul de pete cafenii cu cercurile lor de petale galbene. Devin prea grele pentru tulpini. Dacă se înteţește vântul, o să le rupă. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Am să mă ocup de ele după cină.

— Dacă dorești, le voi lega eu pe cele înalte, se oferi Keir pe un ton indiferent, iar ea răspunse la fel:

— Cum vrei.

Cu pacea astfel reinstaurată, intrară amândoi în casă, Keir pregătindu-se pentru programul de seară la cabinet, iar Nan ca s-o ajute pe Rose la preparatul cinei.

— Apropo, îşi mută Oliver Gray atenţia de la pufoasele mere coapte cu care se delecta, au apărut rulotele. Pe la prânz m-am întâlnit cu prima. Se servi cu zahărul lui favorit, puţin rafinat, și-i aruncă o privir e Nanei. Ai grijă cum mergi zilele astea, o avertiză el. Poţi să

dai peste una la fiecare colţ.

— O să fiu atentă, promise ea și întinse mâna după zaharniţă, iar el i-o înmână cu un zâmbet rușinat. Nan îi împărtășea pasiunea pentru conţinut, dar avea ceva mai mare respect pentru propria siluetă, așa că-și presără puţin pe felia de pâine prăjită.

— Nu știam că există un camping în zonă, se arătă Keir surprins.

— Nu-s rulote de mers în concediu. Aparţin ţiganilor nomazi. Nan ezită în faţa celui de-al doilea măr copt oferit de mătușă, dar refuză. Risc o durere de burtă, explică ea, ignorând expresia ironică a unchiului. Vin la vremea recoltatului, îşi continuă ea explicaţiile. Prunele și cartofii s-au terminat, iar porumbul se recoltează cu combinele acum, așa că n-au de lucru aici. O să plece spre livezile din sud, la cules de mere.

Întotdeauna se găsește câte ceva de făcut pe la ferme și cu cât îi prinde frigul mai spre sud, cu atât mai bine. Acolo iarna e mai blândă, răspunse ea la uimirea lui. Pe aici, podișul e înalt și poate să fie foarte rece.

Lemnul de foc nu se prea găsește, iar combustibilii obișnuiţi costă bani.

— Mobili fiind, se aleg cu ce-i mai bun în ambele zone, remarcă el.

Nan nu era foarte sigură, mai ales când peste noapte auzi cum se înteţește vântul și începe să plouă. Se cuibări mai bine în așternut, fericită că se afla la adăpostul pereţilor de cărămidă și nu sub acoperișul subţire al unei rulote, care ar fi răsunat ca o cameră de rezonanţă în răpăitul ploii.

Un curent insistent umflă perdeaua. Aceasta se agăţă de ceva de pe noptieră, care căzu cu zgomot. Nan suspină și ieși cu părere de rău din căldura culcușului. Limbile fosforescente ale deșteptătorului arătau ora două și jumătate. Cu un frison, trase fereastra și o zăvorî. Luna

apăru trecător printre nori, luminând pentru o clipă grădina de sub fereastră și copacii care se unduiau în voia furtunii.

— Ceruri! Am uitat de floarea soarelui!

Sărmanul Timmy. Avea să fie atât de dezamăgit când va găsi florile rupte, mai ales după tot efortul de a le pune îngrășământ. Imaginea mutriţei lui neconsolate în faţa șirului de plante zdrobite, o făcu să se îndrepte spre dulap. Halatul de casă ar fi fost inutil într-o astfel de noapte. Căută cu mâna și simţi atingerea familiară a pardesiului de poplin. O pereche de papuci de piele îi completă ţinuta, ieși din dormitor și coborî scara pe lângă perete, în speranţa că astfel treptele nu vor scârţâi.

Drumul cel mai scurt era prin bucătărie și oficiu. Se opri o clipă.

Rose lăsase cușca hamsterului în oficiu. O nouă rafală zgâlţâi ferestrele, iar ea îşi lăsă la o parte temerile. Nu prea existau șanse ca animalul să fie liber, Rose era mult prea grijulie, dar dacă nu făcea nimic, până dimineaţă toate florile ar fi fost rupte aproape sigur. Își aminti că zărise în șopron lucirea gălbuie a aracilor de fasole, când Keir îşi alesese băţul cu care suspendase sacul de bălegar. Știa că mătușa păstra agăţate într-un cui un mănunchi de sfori pentru legat plantele.

Își încheie pardesiul până sus și pătrunse în oficiu, încercând să nu se mai gândească la hamster. Nu avea nimic pe cap, dar acum era prea târziu. Avea părul scurt, așa că se va usca rapid. La ora aceea, grădina părea străină și ciudată. Poteca pavată ce ducea la șopron abia dacă se distingea.

Ce bine era dacă-mi aduceam lanterna, îşi spuse ea ezitând. Apoi ridică din umeri. Era suficientă lumină ca să meargă pe bâjbâite. Găsi zăvorul. Era la fel cu cel de la ușa căsuţei lui Ma, cel care provocase sarcasmele lui Keir. Amintirea îi dădu forţa să meargă mai departe. Ușa îi fu

smulsă din mâini și se trânti de perete.

Bine că ceilalţi dormeau în partea din faţă a casei. Știa că Rose nu s-ar fi trezit. Era nevoie de mult mai mult decât o simplă furtună pentru a o scoate din așternut, odată ce punea capul pe pernă. Intră în șopron, dar se împiedică de o grămadă de obiecte ascuţite – aracii. Se aplecă să pipăie, iar bănuiala i se confirmă. Revăzu în minte șirul de plante.

Opt-nouă araci aveau să fie de-ajuns. Mai bine să ia o duzină, ca să fie sigură. N-avea niciun chef să se mai întoarcă o dată în șopronul întunecos. Căută pe bâjbâite mănunchiul de sfori. Avea să pună la loc ceea ce-i rămânea a doua zi, pe lumină. Reuși să închidă ușa fără să mai provoace zgomote nedorite. Aracii erau surprinzător de greu de transportat. Aveau cam doi metri și jumătate lungime, se balansau necontenit și se încurcau în vegetaţia înconjurătoare. Nan nu avea la dispoziţie decât un braţ. După al treilea popas neplanificat, îi prinse de un capăt și-i târî după ea, fără să mai ia seama la zgomot.

— Mulţumesc Domnului, că-s încă în picioare, răsuflă ea ușurată, aruncând o privire de-a lungul șirului. Niciuna dintre tulpini nu se rupsese, dar după cum se îndoiau în vânt era doar o chestiune de timp.

Lăsă jos aracii și mănunchiul de sfori. Beţele erau aproape verzi și tari; odată fixaţi, aveau să susţină fără probleme lujerele florilor.

— Ah, intră odată! Se agăţă cu toată greutatea de arac, încercând să-l înfigă în sol. În ultimele săptămâni nu prea plouase, iar pământul era neașteptat de tare. N-ai să poţi susţine planta dacă nu pătrunzi suficient în teren, mârâi ea la adresa aracului inocent.

— Lasă-mă pe mine. Am mâini mai puternice.

Nan scăpă un sunet de surpriză, speriată de vocea gravă. Lângă ea apăruse o siluetă înaltă. Își duse mâinile la gură.

— Te-am speriat? Keir întoarse lanterna spre propria figură, ca s-o liniștească. Îmi pare rău.

— Ce naiba faci la ora asta pe afară? Ușurarea fu urmată de o izbucnire mânioasă.

— Același lucru ca tine, bănuiesc. Dacă ţii minte, m-am oferit să te ajut cu tulpinile mai înalte. Ea scăpă o exclamaţie de nerăbdare. OK, furtuna m-a trezit și mi-am amintit că n-am legat floarea soarelui. Apoi am auzit o bubuitură puternică, spuse el, privind împrejur ca pentru a dezlega misterul.

— Aia era ușa șopronului, vântul mi-a smuls-o din mână. Nan se întoarse la arac. El ieșise în miez de noapte ca să nu fie dezamăgit băiatul…

— Lasă-mă și pe mine. Se aplecă și prinse băţul mai de jos, astfel încât să nu se rupă din cauza presiunii și să-l rănească.

— Ai mai lucrat cu araci, constată Nan.

— Grădinarul ne-a arătat cum trebuie manevraţi, când eram copii, replică el și se întinse după altul. Începe să faci legăturile, cât de sus ajungi. Ușurinţa cu care-i înfigea avu darul s-o enerveze, după propriul eșec. Nu mai scoase nicio vorbă până nu terminară. Îi folosiseră pe toţi, iar Nan se bucură că avusese prevederea să ia câţiva în plus. Acum, o să leg tulpinile la vârf.

— Nu-s decât bucăţele de sfoară. Folosește-le pe rând, iar mâine vom tăia surplusul, la lumina zilei. Probabil că și ţie îţi este frig. Dinţii îi clănţăneau în gură, așa că fugi la adăpostul șopronului, bucurându-se de ajutorul lui. Acum, că urgenţa dispăruse, grădina acoperită de coroanele dese ale copacilor îi apărea mai întunecoasă și mai misterioasă.

— Ești udă leoarcă! exclamă el, când ajunseră la lumina din oficiu.

Scoate-ţi pardesiul și scutură-l bine, o instrui Keir, aruncând restul bucăţelelor de sfoară pe masa geluită.

— Așa voi face. Nan începu să se descheie, dar se opri, stânjenită.

— Ce s-a mai întâmplat? fu rândul lui să se arate nerăbdător.

— Am să-l scutur în cameră, ocoli ea chestiunea și roși brusc.

— În primul rând, trebuie să te încălzești. Răscoli tăciunii rămași în mașina de gătit din bucătărie, adăugă vreo câţiva bușteni și stârni focul.

Dacă te culci așa, mâine te vei trezi cu nasul înfundat și nu-mi doresc să rămân fără șofer. Ea avea senzaţia că-i lua prea multă vreme să se familiarizeze cu împrejurimile, dar era decisă să nu-și calce promisiunea, furnizându-i alte motive de critică.

— N-am decât cămașa de noapte pe dedesubt, izbucni ea, roșind violent.

— Ei bine… Keir se opri din aţâţarea focului și se întoarse. Lumina pâlpâitore se reflecta pe figura lui, scoţând în evidenţă gâtul puternic, întrezărit prin deschizătura impermeabilului. Am văzut sute de cămăși de noapte. Face parte din meseria mea. Deși, trebuie să recunosc, rar am întâlnit unele atât de drăguţe ca a ta, declară el, privind aprobator spre bumbacul fragil, cu imprimeu, ce se iţea pe sub pardesiul lung.

Ochii îi străluceau amuzaţi. Să-ţi spun cum vom proceda, îşi făcu el milă de confuzia ei. Am să mă întorc cu spatele, în vreme ce-mi voi scoate impermeabilul să-l scutur, dacă și tu ai să te întorci ca să-l scuturi pe al tău. Bine?

Nan aprobă din cap. Nu se mai simţea capabilă să vorbească, dar știa că el are dreptate în privinţa răcelii, iar Keir era la fel de ud. Se întoarse cu spatele şi-şi scutură violent impermeabilul. Îl auzea pe Keir procedând asemănător. Apoi, el spuse amuzat:

— Sunt din nou decent. Tu, cum stai?

— Sunt gata. Încheie ultimul nasture, se întoarse și abia atunci îşi dădu seama că pe peretele opus se afla o oglindă mare, în care ar fi putut s-o… Dar observă că el făcuse un pas lateral, astfel încât să nu vadă nimic în oglindă.

„Sunt câteva lucruri care-mi plac la el” îi reveniră în minte propriile cuvinte și pricepu că acum trebuia să adauge ceva pe listă.

— Am să pregătesc o băutură fierbinte, cât ard bușteniii. Se întoarse bine dispusă spre mașina de gătit; turnă lapte într-un ibric și luă de pe raft două căni metalice. Cafea, sau ciocolată fierbinte?

— Sunt ani de când n-am mai băut o ciocolată…

— Atunci, o să-ţi facem pe gust. Se simţea ca o conspiratoare, dând o petrecere nocturnă în dormitorul comun al școlii și știa că și el are aceeași senzaţie. Adăugă zahăr și cacao cu generozitate.

— Ai grijă, a dat în clocot. Îi înmână o cană și rămase lângă el, în faţa focului. Căldura plăcută îi pătrundea în oase. Până și degetele de la picioare îşi reveniseră. Părul i se uscă, se ondulă și se înfoie ca un halou împrejurul feţei. Termină ciocolata, mulţumită, simţindu-se somnoroasă ca o mâţă în culcușul ei. Imaginea îi aduse zâmbetul pe buze. Întinse mâinile deasupra focului. Keir îi luă cana goală, dar nu dorea încă să evadeze din cercul magic de căldură și strălucire. Parcă prin ceaţă, simţi că el venise înapoi, că o cuprindea cu un braţ și o întorcea cu faţa spre el.

— Ești foarte dulce, Nan. Încearcă să rămâi așa mereu. Glasul îi suna răgușit, de parcă ar fi răcit deja, sau…

Capul lui se aplecă spre ea, în vreme ce o îmbrăţișase strâns, iar buzele îi opriră întrebările cu un sărut ferm.

Capitolul 5

Până la ziuă, vântul se liniști.

Când Nan făcu ochi, furtuna se risipise în lumea

exterioară, dar se părea că se mutase în mintea ei. Keir o sărutase! se întrebă dacă nu cumva visase, apoi încercă să se convingă – fără succes – că fusese un coșmar.

Keir o tulbura și asta nu-i convenea. Ura răspunsul instinctiv cu care întâmpinase îmbrăţișarea neașteptată, un răspuns care-l surprinsese și pe el la fel de mult. Când încercase s-o cuprindă în braţe din nou, ea se ferise și se refugiase în propria cameră, parcă fugind de chemarea lui șoptită:

— Nan! Doar o clipă… Nu îndrăznise să vorbească tare, nedorind să-i trezească pe ceilalţi.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Nan fugise de Keir, sau poate de ea însăși. Nu știa și nici nu se oprise să-și pună întrebarea. Ajunsă în sanctuarul dormitorului, închisese ușa în urmă. Se sprijinise de tăblie, fruntea pulsându-i dureros. Îl auzise pe scară, evitând zgomotul la fel cum procedase ea la coborâre. Pașii se apropiaseră și se opriseră în faţa ușii ei. După o pauză care semănase cu o eternitate, auzise o bătaie ușoară, destinată exclusiv ocupantului acelei încăperi.

— Nan?

Nu răspunsese. Îi era imposibil, datorită nodului care i se pusese în gât și, oricum, ce-ar fi putut spune? Că ea, liniștita soră Durrant de la St. Bartholomew, cea stăpână pe sine întotdeauna era acum moartă de frică? Speriată de strigătul sălbatic al propriei inimi? Viaţa ei liniștită de până atunci rămăsese în urmă; înainte nu întrezărea decât o negură prin care ajungea până la ea o muzică ademenitoare, îndemnând-o să se aventureze pe o punte fragilă, spre frumuseţi bănuite doar. Dar oare o așteptau minunăţii? Sau nu era decât o iluzie? Imposibil de știut sigur.

Nu era convinsă decât de faptul că după primul pas n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Așa că tăcuse mâlc. După câteva minute, îl auzise din nou pe Keir:

— Noapte bună, Nan. Somn ușor. Apoi pașii lui se îndepărtaseră pe coridor.

Împotriva tuturor așteptărilor, reușise să adoarmă. La asta au contribuit atât relaxarea de după tensiunea emoţională trăită, cât și pătura trasă copilărește peste cap.

Se trezi a doua zi, surprinsă de strălucirea soarelui, în zvonul pregătirilor pentru micul dejun venite de la bucătărie și descoperi o cană de ceai rece pe măsuţa de lângă pat.

— Dormeai profund, don'șoară, așa că n-am vrut să te deranjez, veni explicaţia Rosei, ca răspuns la urarea de bună dimineaţa. M-am gândit că un supliment de somn era de preferat unui ceai fierbinte. Tinere, se întrerupse ea, capturându-l pe Timmy care trecea prin hol, cu pantofii plini de noroi, intră în bucătărie și scoate-ţi încălţările. Și ia-l pe Sauce cu tine, înainte să se scuture pe mobilă. Blana corciturii era plină de apă. Cafeaua este aproape gata, don'șoară, continuă ea, adresându-se iar Nanei. Stăpânul și stăpâna sunt deja în sufragerie, iar doctorul Raven nu va mai întârzia nici el prea mult.

Deci, Keir nu coborâse încă. Auzi și ea cum se trântea ușa camerei lui, iar inima începu să-i palpite. Ce avea să-i spună, când se vor întâlni?

Cum să-i răspundă?

— Bună dimineaţa, dom' doctor. Rose o scăpă de incertitudini, reapărând cu ibricul de cafea chiar în clipa când el cobora scara. Dacă vrei, ia-o înainte, îl îndemnă ea pe Timmy, ca să nu-i stea în cale. O să-i prepar cerealele, don'șoară, așa că poţi să te așezi la masă. Astfel eliberată, Nan acceptă scaunul pe care Keir i-l trăsese curtenitor, înainte de a se așeza chiar el.

Își aţinti ochii în farfurie, nedorind – sau fiindu-i frică – să-i întâlnească privirea.

— Apropo, don'șoară, se întoarse Rose, la bucătărie e un mănunchi de coceni lăsaţi pentru dumneata. Ieri au

strâns recolta la Coton Hill și unul dintre oameni i-a adunat special. A mai lăsat și patru iepuri grași, adăugă ea mulţumită.

— Înţeleg iepuri, i se adresă direct Keir. Obligată să ridice ochii, văzu că arbora un zâmbet plăcut, care nu lăsa să se întrevadă întâmplările nopţii, readucându-i pe poziţiile dinainte. Aproape. Ciudat, simţea că nu dorește să revină la situaţia anterioară… Dar ce-i cu cocenii? Doar n-o să-i gătească Rose și pe ei? Simulă dezgustul pentru o asemenea perspectivă, spre încântarea lui Timmy.

— Tocăniţă de coceni! exclamă băiatul, chicotind nestăpânit, iar Nan izbucni în râs. Tensiunea fusese risipită.

— Sunt pentru păpușile de porumb, explică ea. Folosite la decorarea bisericii pe timpul festivalului recoltei. Ceea ce rămâne de la combină nu-i bun de nimic, e nevoie de tulpini lungi și drepte.

— Tăiate ca pe vremuri, interveni unchiul.

— Mă simt ușurat, anunţă Keir pe același ton glumeţ și îşi urmă partenerul, pregătindu-se pentru programul de dimineaţă.

— Rose a spus că pot să mă duc să-l hrănesc pe Fluffy. Privirea lui Timmy era rugătoare, iar Nan acceptă.

— Atunci, du-te. Noi o să ne terminăm în liniște micul dejun, zâmbi spre mătușă și se reașează pe scaun să-și savureze restul de cafea.

— Ce-o fi? Mary Gray lăsă cana din mână și se ridică, iar cei doi medici se întoarseră din drum, la sunetul unor bătăi puternice în ușa de la intrare. Vocea Rosei, de astă dată mai puţin calmă, încercă să-l liniștească pe cel de afară:

— Taci acum, vin cât se poate de repede! apoi ușa grea se deschise, iar Rose se retrase în faţa bărbatului ciufulit din prag, a cărui mână ridicată se pregătea să aplice noi lovituri blatului de lemn. Imediat ce o văzu pe

Rose, lăsă braţul în jos, iar Nan îl recunoscu. Era unul dintre ţiganii din tabăra de la marginea pădurii Peel Wood.

— Ce s-a întâmplat, Jake? Intră puţin. Oliver Gray porni spre noul venit și-l invită înăuntru, ignorând privirea dezaprobatoare a Rosei.

Ce-i? Credeam că aţi plecat deja. Glasul doctorului păru să-l calmeze pe vizitatorul matinal, care făcu un pas ezitant pe hol și se opri, astfel încât Rosei îi era imposibil să închidă ușa.

— Este în regulă, Rose, spuse Nan zâmbind, în semn că se putea retrage. Femeia nu-i împărtășea compasiunea pentru claustrofobia nomazilor obligaţi de împrejurări să pătrundă între pereţii unei case.

— Ăilalţi au plecat, rosti ţiganul, frământându-și degetele și răspunzând întâi la ultima întrebare a medicului. Dar Ritei i-a venit sorocul și mi-a zis să vă spun că are necazuri.

— Așteaptă aici, vin imediat. Nu, mai bine am să-l rog pe doctorul Raven să meargă, se întoarse el spre Keir. Mă ocup eu de cei de la cabinet, iar Nan te poate însoţi. S-ar putea să ai nevoie de ajutor, iar ea este mai obișnuită cu condiţiile pe care le vei întâlni, îi explică el partenerului. Ai venit pe jos, Jake?

— Îhî, răspunse omul cu o privire speriată spre tavan, de parcă s-ar fi așteptat să pice peste el din clipă-n clipă.

— Poţi să vii cu noi, în Land Rover, interveni Nan. E mai repede. Din buzunarul umflat al individului se iţea capătul unei sârme. Cu toată aparenta lui grabă, Nan îl suspecta că alesese traseul cel mai lung, pe la marginea pădurii, unde-și pusese capcanele cu o seară-n urmă. N-avea de unde să știe cât pierduse pe drum, sau în ce stare o vor găsi pe viitoarea mamă, ca urmare a acelei întârzieri.

— Ia-ţi trusa pentru nou-născuţi, îl îndemnă ea pe Keir, și-l conduse spre ușa bucătăriei, şoptindu-i: să fii pregătit pentru orice. Nomazii nu apelează la ajutor

medical decât când au pierdut orice altă speranţă.

— Avem opt danci, pă cuvânt. Ţiganul se așezase confortabil pe bancheta din spate, constatând că mașina nu era acoperită și putea vedea cerul deasupra. Umflătura din buzunar îl stânjenea, așa că vârî o mână osoasă și scoase la lumină un iepure mort. Își desfăcu năframa murdară de la gât și înveli cu ea animalul. Keir voia să-și lase trusa în spate, dar se răzgândi și o luă pe genunchi.

— Danci?

— Copii, îi explică Nan, îndreptând mașina în direcţia opusă satului.

— Opt copii – într-o rulotă? Keir părea uimit.

— Adică opt care au supravieţuit, vrea să spună. Nan nu-și făcea vreo iluzie. Și-s convinsă că toţi au venit pe lume fără asistenţă medicală, adăugă ea, concentrându-se asupra vitezei vehiculului. Din cauza asta sunt atât de nerăbdătoare să ajung la nevastă-sa. Dacă ea spune că are necazuri, atunci fii sigur că-i adevărat. După ce a născut de cel puţin opt ori, are suficientă experienţă. Vorbi din nou abia când în faţa lor apăru un deal și liziera unei păduri.

— Acolo! se repezi omul să le arate cu degetul o rulotă mare, crem, cu aspect modern, parcată într-un luminiș.

— Deschide-ne poarta. Nan opri mașina, iar Jake se repezi să tragă bariera și s-o așeze la loc după trecerea lor, revenind apoi în Lan d Rover.

— E o rulotă modernă, constată Keir cu ușurare. Asta înseamnă că există anumite facilităţi… Rămăsese cu ochii pe lucioasa casă pe roţi.

— Nu miza pe asta, îl avertiză Nan, în vreme ce Jake sărise jos, pescuise un briceag din chimir și se pregătea să jupoaie iepurele. Nu făcu nicio tentativă de a intra în rulotă, ca să se intereseze de starea nevestei, iar Nan se răsti la el.

— Lasă asta, acum. Doctorul Raven va avea nevoie de

multă apă fiartă. Aţâţă focul și ai grijă să nu ne lipsească. Făcu semn spre resturile fumegânde ale vetrei, aflată la mică distanţă de rulotă. Deasupra exista un trepied primitiv, iar diverse ustensile stăteau împrăștiate alături.

Curăţă ceaunul, înainte de a-l umple cu apă, îl îndemnă ea pe nepăsătorul soţ, și pregătește încă o cantitate de apă să fie la îndemână.

Și aceea trebuie să fie curată. Câinele lăţos care stătea sub rulotă se hrănise probabil cu resturile sleite de mâncare din vase, iar ea nu dorea să-și asume vreun risc.

— Speram să aibă butelie cu gaz, se arătă Keir dezamăgit, privind focul deschis și vasele murdare.

— Ţi-am spus să nu mizezi pe asta. Va trebui să ne mulţumim cu ce găsim la îndemână. Nan nu avea dispoziţia de a fi îngăduitoare.

Pregătirea profesională îi înlătură fără greutate până și tulburarea emoţională, astfel încât pentru moment nu mai contau decât nevoile pacientului. Dacă lucrurile aveau să evolueze așa cum se aștepta, Keir nu va mai avea de-a face cu o pacientă pregătită cu grijă pentru intervenţia lui. Un geamăt venind din interior o făcu să se repeadă spre ușă, iar Keir înhăţă trusa și o urmă.

— Ai grijă la scară. Vorbise automat, conform experienţei acumulate.

Probabil că se mișcă. În clipa următoare se felicită că-l avertizase.

Treapta de mijloc lipsea cu totul, iar cea de sus era fixată într-o singură parte. N-o încânta gândul că el și-ar fi putut scrânti glezna. Cel puţin, nu înainte de rezolvarea urgenţei, îşi spuse ea cu un început de amuzament care dispăru imediat, după ce deschise ușa. Interiorul rulotei îi confirma cele mai negre temeri.

— Doamne! Exclamaţia doctorului fusese smulsă de aerul fetid.

— Pune-ţi masca, o să te ajute, îl sfătui ea. Uite, am

adus câteva, pentru orice eventualitate. Bună, Rita. Se apropie de femeia care zăcea pe maldărul de pături murdare așezate pe jos, fără să dea vreun semn că mirosul înăbușitor ar fi deranjat-o. Nu văzu sclipirea admirativă din ochii lui Keir, iar el îşi puse masca și o urmă. L-am adus pe doctorul Raven, continuă Nan, îngenunchind lângă pacientă. O să te ajutăm.

Părea calmă, sigură pe sine, nelăsând să se vadă consternarea.

Interiorul rulotei era cât pe ce să-i destrame echilibrul interior. Toate căptușelile interioare fuseseră scoase, până și canapelele, iar podeaua era acoperită cu un strat de zdrenţe și haine vechi. Fiecare centimetru pătrat de suprafaţă fusese modificat ca să ofere loc de culcare pentru Jake, nevastă-sa și cei opt danci. Speranţele lui Keir fuseseră zadarnice.

Nan nici nu se așteptase la altceva. Cu o asemenea familie numeroasă, toate celelalte activităţi zilnice trebuia mutate afară.

— Va trebui s-o ducem la spital, s-o scoatem de aici, spuse Keir, în vreme ce Nan îl ajuta să-și pună halatul alb.

— Mă îndoiesc că vom avea vreme, replică ea pe un ton scăzut. Avea dreptate. Iar Rita estimase corect când spusese că va avea necazuri. Nan și Keir îngenuncheară lângă femeie, fiecare de câte o parte și se apucară de treabă cu o concentrare disperată. Femeia nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar figura ei tuciurie, bătută de intemperii, cenușie aproape din pricina extenuării indica o vârstă dublă, îşi spuse Nan cu compasine. Obrajii ascuţiţi erau brăzdaţi de riduri datorate multiplelor nașteri, muncilor istovitoare în aer liber, indiferent de starea vremii; singurele ei trăsături impresionante erau ochii imenși, negri, umbriţi de suferinţă și părul lung, ca pana corbului, care i-ar fi ajuns până-n talie, dacă ar fi fost spălat, pieptănat și descâlcit.

Probabil că fusese măritată la cincisprezece sau șaisprezece ani, își spuse Nan. Văzuse asemenea cazuri adesea printre nomazi. Admirase frumusețea fetelor, demnă de a fi imortalizată în broderii și le compătimise declinul rapid, pricinuit de traiul aspru.

— Mai adu o porție, imediat ce începe să fiarbă. Luă vasul cu apă din mâinile lui Jake, felicitându-se pentru inspirația de a aduce o oală emailată curată de acasă.

— E băiat!

După o perioadă lungă de timp, vorbele lui Keir o făcură să se așeze pe călcâie, dintr-odată conștientă de genunchii dureroși. Urmări fără reacție eforturile doctorului de a reanima fătul, epuizat de nașterea dificilă. Se aplecă și întinse mâinile ca să-l ajute. Observă încruntarea lui pricinuită de lipsa oricărei reacții, apoi valul de bucurie la auzul primului scâncet, care le răsplătea eforturile – bucuria celor care se luptă pentru a salva o viață și înving. Scâncetele deveniră mai puternice, transformându-se într-un țipăt viguros, iar Keir își scoase masca și zâmbi.

— Arată-i-l Ritei. Să-i lăsăm să se odihnească o vreme, înainte de a continua. Figura lui era la fel de epuizată de efort.

— L-am prins. Nan luă copilul din mâinile lui și-l înmână mamei, care-l aștepta cu brațele deschise. Imaginea copilului cuibărit la sân îi aduse un nod în gât. Încă opt copii o așteptau undeva. Probabil că plecaseră cu restul șatrei și urmau să se întâlnească mai târziu. Dar după strălucirea din ochii mamei, ai fi putut crede că acesta era primul.

— Continuă să aduci apă.

Auzi vag instrucțiunile lui Keir și pașii șovăitori ai tatălui. Apoi o înjurătură adresată câinelui, care ieșise probabil de sub rulotă și-i stătea în drum. Dar astea erau doar zgomote de fond, neesențiale. Privirile li se

întâlniseră, fără o vorbă, dar exprimând atât de mult, iar cele două femei împărtășiră un moment de intimitate, parcă pe alt tărâm. Două perechi de ochi ce observaseră viaţa din perspective total diferite se întâlniseră deasupra nou-născutului, recunoscând încheierea periculosului drum și admirând răsplata aflată doar la îndemâna femeilor.

— O să-l ferchezuiesc eu. Cu blândeţe, Nan luă copilul din braţele mamei, iar în ea se declanșă o năzuinţă de nedescris, aproape dureroasă. O invidiez! Oricât de incredibil ar fi părut, era adevărat. O invidia pentru copil. Născut în condiţii îngrozitoare, așteptându-l o viaţă grea, acel boţ de umanitate avea puterea de a o bulversa. Buimăcită, se apucă de treabă, revenind mereu asupra recentei concluzii. În primul rând, era necesar un partener potrivit…

Înveli copilul într-un prosop moale, și privi spre Keir. O urmărea cu ochi insondabili. Habar n-avea de câtă vreme o observa cum îmbăiază nou-născutul. Probabil că o aștepta să-i dea o mână de ajutor cu Rita, deși nu dădea semne de nerăbdare. Se grăbi să depună copilul adormit la o distanţă sigură și se întoarse să-l ajute. Ţiganca vorbi cu glas slab, dar inteligibil.

— Copiii tăi vor fi puternici, drăguţo. O prinse de încheietură pe Nan și o întoarse astfel încât să-i poată urmări liniile din palmă. Ai o figură norocoasă!

— Asta-i bine de știut, rânji Keir, în vreme ce se clătea pe mâini. O să ne spălăm ca lumea când vom ajunge acasă.

— Am să-i las săpunul Ritei, ca să-l folosească la baia copilului. Nan îşi scutură mâinile viguros ca să se usuce mai repede și se întoarse spre Jake. Să nu plecaţi azi. O să revenim după-amiază, să vedem cum o duc e Rita și copilul și vreau să-i găsim tot aici. Dacă plecaţi prea devreme și oricare dintre ei păţește ceva, voi avea grijă să dai socoteală. Glasul ei era ameninţător. Acum, apucă-te să

faci o tocană din iepurele ăla și hrănește-ţi nevasta ca lumea.

— Doar n-o să-și reia drumul atât de repede? Femeia nu și-a revenit încă, protestă Keir, în vreme ce se îndreptau spre Land Rover. Nu poate suporta călătoria, e ilegal. Nu poate merge nici în cabină. Camioneta gata-gata să se descompună a lui Jake, ce nu părea capabilă să tracteze rulota, stătea parcată în apropiere.

— Nomazii au legile lor, răspunse ea cu resemnare. N-ar avea niciun rost să încerci s-o internezi; n-ar accepta, îi potoli ea reacţia mânioasă.

— În cazul ăsta, am să iau niște păruri de la spital și am să i le aduc, replică el brusc. N-o putem lăsa în condiţiile alea, chiar dacă va trebui să curăţ rulota aia cu propriile mâini. Aruncă trusa pe bancheta din spate. Am să trec pe acolo de două ori pe zi, să văd cum evoluează copilul. Dă-mi cheile, adăugă. Am să conduc eu înapoi, pentru moment ai făcut destule. Poţi să-mi dai indicaţii, dacă greșesc drumul, îşi îmblânzi ieșirea cu un zâmbet.

— Mulţumesc. Nan îi înmână cheile, recunoscătoare. Se simţea sfârșită, dar bănuia că asta se datora mai mult nopţii trecute decât ultimei ore de muncă. Nu-i putea mărturisi așa ceva lui Keir. Când vom reveni, deseară, am să-i aduc niște hăinuţe. Mătușa Mary are întotdeauna o provizie pentru asemenea cazuri. Oamenii din sat îi aduc hainele rămase mici pentru copiii lor, dacă sunt încă bune. Se dovedesc utile mai des decât ai crede. Dar de mâine, poţi s-o scoţi pe Rita de pe listă; or să plece înainte de răsărit.

În dimineaţa următoare, Keir privea fără să creadă luminișul pustiu.

— Ai avut dreptate.

— N-are niciun rost să încerci să îngrijești un nomad, spuse Nan.

Nu-s obișnuiţi. Până mâine, Rita va fi iar pe picioare,

gătind pentru familie ca de obicei, prezise ea.

— Bine că măcar aseară nu dădea niciun semn de febră. Glasul lui mărturisea încă îngrijorare.

— Nu te mai necăji, îl dojeni ea. Singurul lucru care le-ar putea pricinui suferinţă Ritei și familiei ei este o curăţenie exagerată. Garantez că Jake a dormit azi-noapte sub rulotă, chicoti ea. Combinaţia de pături de spital noi și miros de dezinfectant a fost prea mult pentru el.

— Măcar copilul a pornit cu dreptul în viaţă. Arăta drăguţ în hăinuţele cu care l-ai îmbrăcat. Ochii lui supravegheau drumul cercetător.

— De pe partea cealaltă a pădurii, poţi vedea mai mulţi kilometri.

Nu-i prea departe, iar dacă asta ţi-ar potoli cugetul, putem să mergem până acolo, deși ei sunt deja departe.

— Ei bine, am încercat. Mătură orizontul cu privirea, lucru facil din cauza colinei pe care se aflau și apoi o urmă fără tragere de inimă spre vehiculul lor.

Nan opri mașina lângă niște rugi de mure și adună câteva fructe suculente.

— Aici e un loc foarte bun. I-am promis lui Timmy că-l aduc să culeagă, îşi aminti ea, cu o mustrare de conștiinţă. Va trebui să-mi fac vreme într-o zi, săptămâna asta – sunt numai bune. Întinse mâna spre el și-i lăsă câteva fructe în palmă. Continuară să se deplaseze încet, fără să vorbească, culegând din când în când tentantele fructe de pădure.

Când Keir se întoarse spre ea să-i vorbească, Nan scoase un hohot de râs, cauzat de mutra lui pătată.

— Bine că nu trebuie să te întorci direct la cabinet, îl tachină ea, fiindcă te-ai făcut totuna de suc purpuriu.

— Unde? Scoase o batistă curată din buzunar, iar Nan i-o luă din mână.

— Apleacă-te puţin, nu ajung atât de sus. El se supuse, iar ea îi șterse petele de pe faţă. Așa, merge până

ajungem acasă. Îi vârî batista în buzunarul de la piept, ridicându-se pe vârfuri.

— Aseară ai fugit de mine, vorbi el blând. De ce, Nan? Te-ai speriat?

— Nu. Dar se temuse. Și acum îi era frică. Inima i se zbătea în piept, ca o pasăre captivă. Fără îndoială că și el o simţea.

— Locuim în aceeași casă. Avem același domeniu de activitate. Nu putem fi… amici? Pauza fusese aproape insesizabilă. Amici… era a doua oară când o cuprindea-n braţe, iar acum era plină zi, nu un miez de noapte bântuit de vrajă, dar simţi că e gata să se avânte prin ceaţa viitorului, să urmeze de bunăvoie acordurile care o invitau. Din punctul ei de vedere, n-aveau cum să rămână doar prieteni.

— Nu tremura așa. Keir se aplecă și o sărută, cu tandreţea blândă a celui care încearcă să convingă un copil. De astă dată însă nu fusese luată prin surprindere și reuși cu mari eforturi să-și înăbușe pornirea de a răspunde. S-ar fi putut ca el să fi fost însurat. Nu, imposibil. Care fuseseră cuvintele lui Oliver Gray? Încerca să-și amintească.

„Poate să locuiască împreună cu noi, n-are grija unei neveste”. Și nu se mai gândise la problemă, până acum. Dar putea fi logodit. Bărbaţii nu purtau inele de logodnă, așa că n-avea niciun indiciu. Pe tăcute, îi întinse cheile, iar el se urcă la volan fără să comenteze. Trebuia să șofeze: ea tremura încă prea tare.

Keir păstră tăcerea pe drumul spre casă. De vreo două ori, Nan îi aruncă priviri fugare, dar avea o expresie de izolare, concentrat să negocieze curbele periculoase și înguste. Accidentul îl făcuse excesiv de prudent.

— Mă duc să vorbesc cu Rose despre prânz. Era mult prea devreme, dar nu-i păsa. Nu voia să mai rămână în preajma lui. De fapt, simţea o nevoie disperată de

singurătate, să aibă timp de gândire.

— Vin și eu. E mai scurt s-o iau prin spatele casei spre cabinet. Nu reușea să scape de el. O prinse de mână, obligând-o să-și potrivească pasul după al lui. Intrând în hol, se întâlniră cu Rose, iar Nan simţi că roșește. Femeia avea într-o mână o cutie mare de vaselină, iar în cealaltă un maldăr de cârpe.

— Doriţi să-mi spune-ţi ceva, don'șoară? întrebă ea vesel. Voiam să șterg praful în dormitoare.

— Ai grijă să nu te lovești de sertarul de jos al măsuţei mele de toaletă, Rose, se întoarse Keir din drum, de parcă atunci și-ar fi amintit.

A rămas înţepenit și mă grăbeam atât de mult azi-dimineaţă, încât nu m-am mai oprit să-l repar. Mă duc s-o fac acum. Porni spre scară.

— Puteţi merge liniștit la cabinet, domnu' doctor, îl liniști Rose. Știu că se blochează și am auzit cum îl izbeaţi dimineaţă. Din cauza asta am luat și unsoarea. Un strop și să vezi ce frumos o să alunece.

— Ei bine, dacă ești sigură…

— Sunt convinsă. Vedeţi-vă de treabă liniștit, acu'. Roze începuse deja să-l cocoloșească, așa cum procedase și cu mult mai tânărul John Barcley, îşi spuse Nan amuzată. Îi plăcea să aibă grijă de cineva. Avea să-i resimtă lipsa lui Timmy, după ce va fi plecat. Nan o urmă pe scară și decise că era de preferat compania ei veselă.

— Dacă scoţi așternuturile, am să-ţi dau o mână de ajutor, se oferi ea.

Activitatea fizică și vorbăria fără ifose a Rosei se puteau dovedi antidotul necesar pentru pasa proastă ce amenința s-o cuprindă.

— O să-mi priască o mână de ajutor când voi ajunge la sertarul doctorului Raven, acceptă Rose oferta cu vioiciune. În rest, nu fac decât să șterg praful. Nu-i ziua așternuturilor, cu excepţia camerei lui Tommy, râse ea

tolerant. Știai că și-a adus ursuleţul de pluș, don’șoară?

Dimineaţa îl lasă pe scaun, dar când m-am uitat să văd dacă nu trebuie să-l învelesc aseară, era sub pătură. Ochii ei exprimau blândeţe.

— Știu. Și Nan observase. Mă bucur că i l-am adus până la urmă. Se întrebă dacă băieţelul Ritei va avea vreodată un ursuleţ și îşi răspunse cu părere de rău că nu prea erau șanse. De îndată ce va putea merge, o să fie pus la treabă, chiar dacă n-ar fi fost vorba decât de alimentarea focului.

— Sunt gata să ne ocupăm de sertar, don’șoară, strigă Rose peste câteva minute.

— Cred că cel mai bine ar fi să-l scoatem complet. Privi sertarul pe jumătate tras și înţepenit strâmb. Am să încerc să împing la loc puţin capătul ăsta, iar apoi, dacă tragem amândouă – iată! exclamă ea cu satisfacţie. A intrat câţiva centimetri. Acum încearcă la capătul celălalt, Rose.

— Acum stă bine, don’șoară. Ar trebui să iasă ușor. Înainte ca Nan să se aplece, femeia prinse ambele mânere și se opinti cu putere. Sertarul nu avu nicio șansă. Cedă în faţa braţelor musculoase ale Rosei și-i ateriză direct în poală. Prinsă nepregătită, femeia se retrase pe călcâie, iar conţinutul se revărsă pe covor. Un maldăr de lenjerie curată și un obiect mare, prelung, care lovi cu zgomot piciorul unui scaun din apropiere.

— Doamne, ce a fost asta? Rose lăsă lenjeria pe care apucase s-o prindă și se aplecă să vadă ce cauzase pocnitura. E un soi de pozã, satisfăcu ea curiozitatea Nanei. Imaginează-ţi, să păstreze un tablou printre obiecte de lenjerie, comentă ea. Mă întreb de ce nu l-a pus pe noptieră, ca toată lumea. Îngenunche, privind obiectul înrămat. Nu-ş’ ce o să spună că i-am spart sticla, păru ea îngrijorată. Sper să nu ţipe la mine.

— Dacă o face, am să strig și eu la el, zise Nan.

Liniștește-te, Rose, a fost un accident. Știa că fotografia e în sertar când i-ai spus că o să te ocupi de el, așa că nu poate da vina pe tine. Dacă nu voia să se spargă, trebuia să vină și să se ocupe singur de sertar. Îi înmână Rosei cârpa de praf și cutia cu vaselină. Unge șinele, iar eu am să strâng restul lucrurilor. Dacă vrei, am să-i explic ce s-a întâmplat. Ba chiar am să-i înlocuiesc geamul spart. Nu-i cine știe ce. Dă-mi să văd, spuse ea întinzând mâna. Se întreba ce gusturi avea Keir la ilustraţii. Vreo reproducere după Constable? Sau artă modernă? O intriga această latură ascunsă a personalităţii noului partener al unchiului.

Rose îi întinse tabloul cu faţa-n jos. Întorcându-l, Nan se pomeni privind nu o reproducere, ci portretul unei femei, executat într-un studio fotografic.

Era foarte bine realizat. Artistul o surprinsese într-o atitudine de moleșeală, figura în semiprofil denotând o aroganţă rar întâlnită la o femeie. Faldurile rochiei aranjate cu pricepere scoteau în evidenţă silueta suplă, de model. Ochii cu gene bogate aveau un aer fierbinte, de parcă ar fi aparţinut unei brunete focoase, dar părul extrem de blond se putea datora artei coaforului și nu naturii. O clipă, Nan se gândi la Marcia, dar pe lângă această frumuseţe, fata din sat părea necoaptă. Să fi fost Keir atras de Marcia? se întrebă Nan dintr-odată. Dacă era să dea crezare fotografiei, îi plăceau blondele, naturale sau nu. Până și scrisul era exotic. Caracterele mari, înflorate, ce marcau colţul din dreapta jos al fotografiei vorbeau despre personalitatea ei puternică.

„Iubitului meu Keir. A ta pentru vecie, Edwina”.

Capitolul 6

„Edwina!”

Nan privea figura minunată, în vreme ce o gheară îngheţată începuse să-i strângă inima. Când îi spusese:

„hai să fim amici”, Keir nu implicase nimic mai mult. Simţea că i se face rău, iar tremurul care o cuprinsese mai devreme lângă liziera pădurii reveni, de necontrolat.

— Te simţi bine, don’șoară Nan? Ai pălit la faţă. Îngrijorarea Rosei o făcu să tresară, iar posesoarea glasului pricepu că-și speriase însoţitoarea. Stai jos un minut. Ascultătoare, Nan se așează. Te-ai trezit dimineaţă și ai plecat să vezi ce-i cu nomazii ăia, continuă Rose, acordându-i involuntar răgazul necesar să-și revină.

Munca. Asta era soluţia. Să lucreze și să-l dea uitării pe Keir. Nu, n-avea cum să-l uite, fiecare trăsătură a lui părea să i se fi gravat în minte.

Dar odată revenită la spital, n-ar mai fi avut vreme să se gândească.

— Bine că mai ai câteva zile de vacanţă ca să te poţi odihni ca lumea, înainte de a o lua de la capăt.

Nu-i mai trebuia restul de concediu. Rezervele de la St.

Bartholomew deveniseră un fel de sanctuar. Dar nu putea să fugă imediat, așa cum procedase aseară. Rudele n-ar fi înţeles și s-ar fi simţit rănite, iar Keir ar fi avut iar ocazia s-o întrebe: „de ce ţi-e frică?” Temerile ei se refereau la propria persoană, nu la el. Fusese trădată de propria inimă.

— Îl aud pe doctorul Gray, don’șoară. Să-l rog să urce puţin?

— Nu-i nevoie, Rose. Probabil că m-am grăbit s-o prind pe Rita și am cam sărit peste micul dejun, inventă ea, pentru a o împiedica pe Rose să cheme ajutor. Unchiul avea ochi mult mai ageri și era mai perspicace decât roșcata. Ar fi explicat altfel de ce stătea în mijlocul camerei lui, albă la faţă, înconjurată de articole de lenjerie, strângând la piept fotografia celei care era probabil logodnica lui Keir. Pricepu cât era de caraghioasă situaţia, iar mândria o ajută să-și revină.

— Termini tu de aranjat lucrurile, Rose? Lăsă portretul pe noptieră.

Am să-i explic la prânz doctorului Raven ce s-a petrecut. Până termini treaba aici, am să prepar niște cafea și o gustare. Explicaţia cu micul dejun fusese plauzibilă.

— A, Nan, iată-te, o întâmpină doctorul Gray în hol. N-o găsesc pe Mary.

— S-a dus la cumpărături în Hopminster, și l-a luat și pe Timmy.

— Să-i spui că eu și cu Keir nu vom veni la masa de prânz, ești amabilă? Unchiul părea istovit. După-amiază a fost convocată o întrunire extraordinară a Comitetului de Planificare. Se pare că un oficial guvernamental va veni aici să discute despre spital și despre ceea ce ei numesc lista de construcţii cu probleme.

— Adică, despre căsuţa lui Ma, pricepu Nan.

— Nu înţeleg de ce nu-i spun pe nume, declară doctorul, dezgustat.

Oricum, noi doi nu putem lipsi. Vor stabili ce să-i prezinte funcţionarului când va ajunge aici și vrem să fim siguri că se va ţine seama și de părerea noastră.

Părerea lor? A amândurora? Din nou, figura Marciei defilă prin faţa ochilor Nanei, iar vechea întrebare apăru iar în mintea ei. Pe cine va susţine Keir? Cel la care se gândea îşi făcu apariţia, în grabă. Nan i se adresă ezitant, neștiind cum să-i aducă vestea. Cum ar fi reacţionat dacă el întreba: ce poză? „Portretul logodnicei tale – al iubitei – al Edwinei”.

N-avea cum să pună asemenea întrebări, îşi făcu ea curaj. Știa prea bine despre ce fotografie era vorba.

— Rose a uns sertarul; de acum ar trebui să alunece ușor. De ce nu-i spusese imediat? O înciudau propriile ezitări. Era o poză oarecare, așa cum oricine putea să ia cu sine când pleca de acasă. Inima îi spunea că nu era

adevărat, dar…

— Mulţumește-i Rosei din partea mea, te rog. Atenţia lui Keir fusese atrasă de ceva ce unchiul tocmai vâra în servietă. Iată celălalt document pe care-l căutai, zise el, întinzându-i partenerului o foaie de hârtie cu antet. Unchiul închise servieta cu un pocnet.

— Să mergem. Dacă ceilalţi vin înainte, s-ar putea să ne trezim că ne-am dus degeaba.

— Keir…

— Uraţi-ne baftă! Glasul unchiului îi acoperise apelul, iar Keir n-o auzi. Se grăbi să-l urmeze afară, la mașină. Nan urmări semnalizatorul care clipea spre ea, parcă în bătaie de joc, apoi mașina dispăru pe alee.

Telefonul alese momentul în care toţi se făcuseră nevăzuţi pentru a începe să sune. Dacă era o urgenţă, i-ar fi putut contacta pe Keir și pe unchiul Oliver la spital, dar spera că nimeni nu-și alesese tocmai acea clipă pentru a naște. Întrunirea era foarte importantă. Nan oftă și ridică receptorul, resemnată. Măcar dacă ar fi putut fi sigură de loialitatea lui Keir!

— Alo, Nan. Aici e Marcia – Marcia Lisle, repetă vocea ascuţită și nerăbdătoare, ca răspuns la întrebarea ei: „cine?”

— Scuze, Marcia. Visam cu ochii deschiși. S-a întâmplat ceva?

Redevenise atentă. Poate că cineva se îmbolnăvise la conac. Marcia nu prea telefona decât dacă era la strâmtoare. În condiţii normale, n-o interesa compania cuiva de același sex.

— Ah, nimic de felul ăsta, râse cealaltă. Deși, mărturisesc, nu m-ar deranja să mă îmbolnăvesc dacă asta ar însemna să-l chem pe doctorul Keir, chicoti ea.

Parcă ar fi vorbit de instalator. Nan simţi că o cuprinde nerăbdarea la rândul ei.

— Este ziua de naștere a lui Rodney, trecu Marcia la

subiect, împlinește nouăsprezece ani, iar mama a decis să organizeze o petrecere. Nu durase mult până ce noua stăpână de la conac găsise prilejul să dea o petrecere, îşi spuse Nan cu resemnare. Unica ei problemă era să-i convingă pe localnici să-i accepte statutul. Prietenii familiei Lisle aveau gusturi diferite de cei care obișnuiau să petreacă la conac pe vremea foștilor stăpâni și, după o primă experienţă, acea ospitalitate exagerată, fudulia exacerbată și comportamentul lipsit de moderaţie al amicilor proprietarului avusese darul să-i îndepărteze pe oamenii locului, care refuzau politicos orice altă invitaţie. Ne-am gândit că ar fi o șansă foarte bună pentru Keir să-i cunoască pe toţi, continuă Marcia, arogându-și rolul de ghid și mentor. Este acolo? întrebă ea nerăbdătoare. Am să-l invit personal. Desigur, invitaţia te include, adăugă ea după o scurtă pauză.

— Îţi mulţumesc foarte mult! Nan se străduia să-și elimine din glas orice urmă a sentimentelor proprii, sperând că avea succes. Keir este la spital, cu unchiul Oliver. Abia au plecat. Bucuria pe care i-o producea situaţia era nedemnă de ea. Probabil că și tatăl tău va fi acolo. E vorba despre o întrunire de urgenţă a Comitetului de Planificare.

— Ah! Marcia păru dezamăgită, iar Nan făcu eforturi să-și înăbușe încântarea. Ei bine, tata o să-i transmită invitaţia, spuse ea îmbufnată.

Păi, atunci, ne vedem pe la șapte?

— Mi-e teamă că va fi ceva mai târziu, îşi ceru scuze Nan, explicând:

Keir nu este liber decât după încheierea programului de după-amiază la cabinet.

— Lisle ne-a invitat și pe noi, pe Mary și pe mine, răspunse Olive r Gray, aflând de la nepoată despre telefonul Marciei. A fost ca și când ai încerca să te opui unui buldozer, mormăi el, făcând haz de necaz.

— Nu-i nimic, interveni soţia, am s-o pun pe Rose să ne sune după vreo oră. Ea și Timmy se întâlniseră cu cei doi medici în staţia de autobuz și profitaseră de ocazie să vină împreună acasă, așa că erau la curent cu invitaţia. Rose poate pretinde că ai fost chemat la o naștere, sau că a apărut un caz de apendicită. Sunt sigură ca Nan și Keir nu se vor supăra să ne suplinească lipsa rămânând la petrecere, apelă ea la mila celor doi.

— Of, prea bine. Oliver Gray se declară de acord și se pregăti pentru programul de după-amiază. Totuși, vreau să mănânc ceva înainte de a ajunge acolo. Nu mă omor după cocteilurile ciudate care aparent le plac lor, și după gustările ridicole.

— O să cinezi ca de obicei, dar ceva mai devreme, îi promise soţia, împăciuitor. Acum, ştergeţi-o amândoi, îi alungă ea. Împiedică astfel a doua tentativă a Nanei de a-i explica lui Keir spargerea geamului. Era obligată să aștepte altă ocazie, mai târziu, când vor fi singuri.

— Cu ce te îmbraci deseară, Nan? întrebă mătușa. Hai sus, să mă ajuţi să aleg ceva potrivit. Cei care participă la petrecerile familiei Lisle par să fie cam aiuriţi. Ultima dată când am fost acolo, m-am ales cu două pahare vărsate pe haine într-o singură seară.

— De ce nu alegi rochia gri? Se spală ușor și arată bine întotdeauna.

Cu părul alb ca neaua și ochii ei albaștri, soţia doctorului avea o eleganţă princiară. Eu am să mă îmbrac cu cea de culoarea jadului. Și aceea era sintetică și deci ușor de curăţat. De la venirea noilor proprietari, Nan nu participase decât la vreo două petreceri și rămăsese cu aceeași impresie negativă ca și mătușa.

Ajunseră la conac puţin după ora opt. Programul încărcat de la cabinet și refuzul încăpăţânat al lui Oliver Gray de a se grăbi pentru un eveniment la care oricum nu era atras să participe conlucraseră la depășirea întârzierii

estimate de Nan. Problema cadoului potrivit pentru Rodney contribuise de asemenea, până ce spiritul practic al doamnei Gray rezolvase problema.

— Încă n-am cunoscut vreun tânăr de nouăsprezece ani care să nu economisească bani pentru ceva, râse ea. Dă-i niște bani, Oliver, și spune-i că sunt de la noi toţi. Poate avea gusturi personale, pe care taică-său nu le aprobă, adăugă ea cu perspicacitate și-l convinse pe medic să se urce în mașină. Acesta se trezi acceptând un pahar de băutură din mâna gazdei și se liniști complet, dându-și seama că era un vin de Xeres de cea mai bună calitate, nu unul din cocteilurile de care se temuse.

— Vino să ţi-o prezint pe nevastă-mea, Raven. Lisle senior își luă rolul de gazdă expansivă. Cea mai mare ambiţie a lui era ca localnicii să i se adreseze cu apelativul „boier", la fel ca fostului proprietar. Până acum, n-o făcuseră niciodată, nici măcar în glumă, dar speranţa nu i se stinsese încă. Minnie, iată-l pe noul nostru doctor. Nan privi împrejur, căutând figuri cunoscute, dar nu descoperi decât vreo câteva. Nu dorea să fie martoră la prezentarea lui Keir. Cunoștea efuziunile obișnuite ale doamnei. Mâinile grăsulii, rotofeie, întinzându-se pofticioase spre oricare nou-venit; era întotdeauna deosebit de atentă, mai ales faţă de bărbaţi. Mutra ei încărcată de farduri purta un zâmbet pe care posesoarea îl credea demn. Observându-i ţinuta, Nan se strâmbă.

Materialul și croiala erau de lux, imprimeul floral era dezastruos pentru silueta bondoacă, dar posesoarea nu părea conștientă de vreo nepotrivire. Vocea ei sonoră și afectată răsuna fără întrerupere.

— Ce bine că Marcia și Rodney au niște prieteni așa drăguţi. Nu prea au ocazia să întâlnească oameni potriviţi, pe aici…

Măcar Keir avea prilejul să afle că e considerat drăguţ de către familia Lisle, își spuse Nan cu un început

de amuzament, pe care spera că nu-l lăsase să-i apară pe chip.

— Marcia mea abia așteaptă să afle dacă ești un bun dansator. Sunt convinsă că așa stau lucrurile…

Nan îl lăsă pe Keir să-și înfrunte soarta. Mai târziu, când el și Marcia se amestecară printre cei care dansau, nepotrivit de strâns înlănţuiţi după părerea Nanei – practic, ea era lipită de umărul lui – figura lui nu lăsa să se vadă că și-ar fi considerat respectiva soartă drept potrivnică.

Se întrebă despre ce puteau discuta. De fapt, Marcia vorbea, iar Keir părea s-o asculte atent.

— Iartă-mă, a fost vina mea, se scuză ea după un pas greșit în faţa propriului partener, un tânăr deșirat, cu părul lung și cu un șirag de mărgele la gât, vizibile prin deschizătura cămășii, care-i fusese prezentat drept prieten cu Rodney. Era genul de amiciţie pe care ea n-ar fi încurajat-o, dacă Rodney ar fi fost fiul ei. După eforturi inutile de a descoperi un oarecare ritm în zbănţuiala partenerului, renunţă și pretinse că obosise. Tânărul plecă să-i aducă un pahar cu limonadă.

— Ce păcat! Glasul gazdei o trezi la realitate și observă că unchiul și mătușa se apropiau. Doctorul Gray a fost chemat exact când petrecerea începuse să se anime, se plânse tatăl Marciei. Când începuse să devină excesiv de zgomotoasă, îşi spuse Nan jalnic. Cineva mărise volumul picupului până la o intensitate despre care ea spera că este maximă, iar gazda trebuia să strige ca să se facă auzită.

— Îmi pare rău, Lisle, dar știi cum e… vorbi unchiul pe ton de scuză, iar Nan îi întâlni fugitiv privirea.

„Bătrâne ipocrit!” spuneau ochii ei. „A mers!” răspunseră ai lui, triumfători.

Între timp, Nan îşi exprima regretul că rudele ei erau frustrate de plăcerea de a participa mai departe la

petrecere. „Cine-i ipocrit acum?” clipiră cu înţeles ochii unchiului, iar ea regretă că nu era cu zece ani mai mică și obligată astfel să-i însoţească acasă. Deocamdată, dorea cu disperare să se găsească altundeva; oriunde, numai în sala de bal a conacului nu. Era obligată să fie martora pălăvrăgelii Marciei și zâmbetului de răspuns al lui Keir; să vadă părul lui închis la culoare aplecându-se asupra celui oxigenat al fetei, în vreme ce-i urmărea cu interes spusele, fără să arunce măcar o singură privire în direcţia Nanei.

— Hai să ne alăturăm îmbulzelii. Partenerul o prinse de mână și o trase fără pic de ceremonie. Toţi se distrează super! Se pomeni în mijlocul grămezii vesele, care se agita în preajma mesei cu gustări. Fără să-și dea seama cum, se trezi că cineva îi vârâse în mână o farfurie de unică folosinţă, încărcată cu acele bucăţele ridicole, prinse cu scobitori, atât de dispreţuite de unchiul Oliver, dar care arătau totuși foarte îmbietor; apoi ajunse la marginea mulţimii, scăpată de îngrămădeala sufocantă și urmată de Keir, care-i vorbea.

— Să mergem la o plimbare și să ne răcorim, vrei? Nici nu-i păsa ce se întâmplase cu partenerul ei sau cu Marcia. Important era doar că dispăruseră. Rămăseseră doar ea și Keir. Gălăgia și râsetele, muzica prea tare, toate se estompaseră, iar ei rămăseseră singuri, plimbându-se agale prin camerele de la parterul conacului, cândva atât de familiar e Nanei, pe când le colinda împreună cu copiii fostului stăpân. Plânse în liniște minunatele încăperi bătrânești, asaltate de mobilier modern și ornamente nepotrivite.

— Lisle a sugerat că mi-ai putea prezenta conacul, îi aruncă el o privire pe sub sprâncene, distrându-se cu gustările din propria farfurie.

Se plimbau relaxaţi, ca niște copii la promenadă, cu câte o pungă de chipsuri în mână. Era convinsă că doamna Lisle n-ar fi fost de acord cu așa ceva. Nefericitul soţ ar fi

trebuit să dea seamă pentru o asemenea idee, întrucât Nan era convinsă că doamna manipulase situaţia astfel încât sarcina respectivă să-i revină propriei fiice.

— Mi-ar face deosebită plăcere, îl asigură ea cu prefăcută modestie, făcând gropiţe în obraji. Ochii lor se întâlniră și izbucniră amândoi în râs. O prinse de mâna liberă și o trase departe de mulţimea gălăgioasă, de care și el părea că vrea să se disocieze, dar fără s-o spună explicit.

— Cunosc foarte bine conacul. Copiii boierului erau prieteni buni cu mine, îşi aminti ea zâmbitoare, fără să-și dea seama de părerile de rău care-i marcaseră glasul, determinându-l pe Keir să-i strângă mâna.

Privirea lui coborî asupra ei, în vreme ce se opriseră în faţa ferestrei deschise a salonului. Nan urmărea nostalgic tufișurile rare ce păreau să erupă din pavajul curţii, dincolo de terasă, agăţându-se de bolţi semicirculare și împodobind locul cu petice de culoare și miresme minunate.

— Cumva, continuă ea, locul pare să-și fi pierdut liniștea, după plecarea lor. Nu știa cum altfel să explice senzaţia. Pașii o duseră parcă de la sine pe terasă, refuzând atmosfera apăsătoare din interior, cel puţin până când va fi obligată să se întoarcă. Prinzând în nări parfum de cimbru, se opri și se deplasă lateral, pentru a nu călca și alte plante. Asta îmi aduce aminte, spuse ea, savurând mireasma, că trebuie să culeg şi verdeaţa de acasă, cât timp vremea mai e favorabilă. Era o treabă de făcut dimineaţa, îndată ce roua se evapora. Obișnuim s-o punem la uscat pentru iarnă, explică ea, simţind mai degrabă privirea întrebătoare a lui Keir, întrucât luna nouă abia dacă lumina cât de cât grădina, ascunzând în umbră expresia de pe faţa însoţitorului.

— Toamnă. Glasul lui era plat, dintr-odată obosit parcă. Anunţă decesul anului.

— Toamna este un început, nu un final. Nu-i stătea în

fire lui Keir să se lase pradă deprimării, cu atât mai puţin s-o arate. Oricare i-ar fi fost simţămintele, obișnuia să și le ascundă sub o mască suavă. Îi era de folos pregătirea profesională, desigur, dar autocontrolul strict, specific masculin, ar fi fost suficient. Nan învăţase să-i urmărească expresia ochilor, care-l trădau la fel cum pe ea o trăda inima.

— Recolta constituie începutul, nu sfârșitul anului, protestă ea și se întoarse spre el mânată de dorinţa de a-l înveseli. Oare Marcia fusese de vină? Fata aceea era incorigibil dispusă să flirteze cu oricine și-i privea pe bărbaţi ca pe niște trofee numai bune de colecţie, nu ca pe fiinţe umane ușor de rănit. Ridicând din umeri, Nan o alungă pe Marcia din gânduri. După ce au terminat recoltarea, cei de la Coton Hill se vor apuca de arat, insistă ea. Până la Crăciun, grâul de toamnă o să apară deja. Această continuitate fără vârstă avea un efect alinător asupra ei. Și tu ești crescut la ţară. Ar trebui să știi toate astea. Nu pricepea motivul, dar se simţea obligată să-l consoleze și suferea că n-avea habar cum. Mai mult, n-avea nici dreptul. Poate Marcia – sau mai curând Edwina?

— A trecut multă vreme de când nu mai stau la ţară. E o viaţă de om de când am plecat de acasă. Se sprijini de un stâlp al balustradei de piatră și vorbi puţin mai destins: după ani de studii și muncă petrecuţi la oraș, oamenii tind să uite…

— N-ai cum să-ţi uiţi rădăcinile. Există în tine.

— De astă dată rădăcinile au dat greș. Acum, în glasul lui răsuna amuzament, stârnit de argumentele Nanei. Era o încercare de a o face să continue controversa. Au fost îngropate.

Nan răspunse cu aceeași monedă, fericită că eforturile ei nu fuseseră inutile.

— Dar din când în când dau naștere unor lăstari. Se iţesc precum niște periscoape, aruncă o privire împrejur,

să vadă doar dacă s-a schimbat ceva.

— Și prea des constată că așa e.

— Dar se adaptează.

— Ah! Glasul îi devenise moale, parcă ironic. Se adaptează. Dar nu mai ţin minte decât ultima ajustare. O mlădiţă poate să crească într-un mediu nefavorabil, dar nu-i va prii. Se adaptează, repetă el, iar Nan detectă o notă de tristeţe, care-i demonstra că de fapt el nu se adaptase niciodată complet. Nicicând nu-i mersese-n plin. Cariera lui prosperase, dar pentru el lipsise întotdeauna ceva.

— N-ai simţit niciodată dorinţa de a te întoarce? De a părăsi orașul? îl chestionă ea. Intuiţia îi spunea că acum n-avea să-i respingă demersul, că părea să dorească să-și deschidă sufletul. Poate că Marcia fusese cea care-i provocase această stare, poate că reușise cumva să-i străpungă platoșa rezervării obișnuite, iar acum, deși pentru moment era lipsit de prezenţa ei, profita de orice ureche disponibilă. Oricum ar fi stat lucrurile, Nan se bucura că dorea să vorbească și că i se adresa ei, nu fiicei gazdei.

— Ah, ba da, adesea am vrut să mă întorc. Amărăciunea dispăruse. Își controla din nou vocea. Și în ultima vreme, din ce în ce mai mult. Dar nu-i după cum ne dorim. Există tot soiul de obstacole.

Evident, nu reușise să le învingă, concluzionă ea. Se lăsă din nou condusă de instinct și abandonă subiectul cu tact.

— Dar ai acceptat compromisul de a veni la Minister. Chiar dacă nu-i aparţinea, fosta locuinţă parohială constituia un substitut foarte confortabil, iar rudele ei îl tratau de parcă ar fi fost de-ai casei. Cu adevărat amuzant, adăugă ea, cei din familia Lisle se confruntă cu aceeași problemă, dar invers. După ei, conacul este prea mic și terenul aferent prea mare.

— Despre ce suprafaţă e vorba? se arătă Keir

interesat într-un fel care o determină să renunţe la tema dinainte. Grădina pare destul de spaţioasă, din câte mi-am putut da seama.

— De fapt, nu-i chiar așa de mare. Încercă să aprecieze din memorie, scrutând întunericul. Câţiva acri cu totul, inclusiv porţiunea apărată de zid. În afară de aceea, mai există o livadă și niște padocuri în partea din spate, suficiente pentru a aproviziona cu nutreţ caii familiei. Fostul stăpân obișnuia să ţină și un măgăruș, își aminti Nan, zâmbind. Când eram copii, ne distram de minune călărindu-l, apoi, când am crescut, iar el a îmbătrânit, i se permitea să stea în livadă și obișnuia să muște orice animal care-i încălca teritoriul. Îl răsfăţam cu biscuiţi și dulciuri, în cel mai scandalos mod.

— Ce s-a întâmplat cu el? Aparent, Keir chiar voia să știe.

— Ei bine, până la urmă s-a ales cu un mormânt la marginea crângului. Acolo există un mic cimitir pentru animale. Unele morminte au câteva sute de ani vechime, iar inscripţiile abia mai sunt lizibile.

Fostul boier a păstrat locul neatins, deși n-a încurajat perpetuarea obiceiului. Măgărușul a fost singurul dintre animalele lor care a fost îngropat acolo, fiindcă ţineau la el foarte mult.

— Cândva, va trebui să mă duci acolo să-mi prezint omagiile.

— Vei fi obligat să apelezi la Marcia sau la Rodney. Nan se simţi umilită. El vorbise de parcă ar fi uitat că fiica proprietarului nu-i mai era alături. Nefericită, își spuse că nu era capabilă să-i atragă atenţia și se cufundă în tăcere.

— Ah, iată-vă. Ce naiba faceţi aici singuri, pe întuneric? Tonul Marciei sugera că știa cel puţin o duzină de motive și că niciunul nu-i era pe plac.

— Nan îmi spunea câte ceva despre istoria conacului. Keir se ridicase de pe balustradă și vorbise liniștit. A tras

din nou obloanele, îşi spuse e Nan, dorindu-și din răsputeri ca Marcia să nu-i fi descoperit, cel puţin nu încă. Până în seara asta, rare fuseseră ocaziile de a întrevedea omul din spatele acelei cochilii protectoare și nu-i convenea deloc întreruperea primei lor discuţii adevărate. Avuseseră destule ocazii și înainte, în vreme ce-l plimba prin împrejurimi, dar conversaţiile din Land Rover păreau să conducă mereu spre confruntări. Era un fel de joc, în care orice clipă de slăbiciune sau neatenţie echivala cu o înţepătură din partea oponentului. La început, nu conta, dar înţepăturile lui Keir începuseră să usture.

— Nu știam că vă puteţi lăuda cu un cimitir de animale, adăugă el, iar Marcia râse ironic.

— Ah, ăla! Tata o să culce la pământ crângul cu buldozerele și o să facă loc pentru niște terenuri de tenis. Ne-ar prinde bine niște terenuri cu suprafaţă netedă. Deocamdată, nu există decât cel cu iarbă, de lângă padoc.

— Dar în păduricea aceea se află vizuinele bursucilor! încercă să protesteze Nan. Se află acolo de sute de ani, sunt menţionaţi în primele acte parohiale. Nu-i puteţi deranja, aproape strigă ea. Tatăl tău nu știe că sunt acolo?

— Sigur că știe, replică rece Marcia. Dar avem nevoie de spaţiu și cu asta basta. N-am să renunţ la terenurile de tenis doar pentru confortul unor bursuci. N-au decât s-o ia din loc și să-și facă vizuine în altă parte.

Dacă ocupă locul ăla de sute de ani, înseamnă că a venit timpul să-i mai lase și pe alţii, chicoti ea, de parcă ar fi emis o cugetare hazlie.

— Sunt niște vandali! explodă Nan cu furie, înlănţuită de braţele lui Keir. Nu-i vorba despre cimitirul animalelor, ci de bursuci. De ce să-i alunge când au destul loc în altă parte pentru nenorocitele alea de terenuri de tenis?

— Au dreptul să procedeze cum vor pe proprietatea lor, apelă Keir la raţiune. Hei! exclamă el, este a doua oară

când mă calci. Îi cuprinse talia cu mai multă fermitate, în vreme ce ea se încurca în pașii simpli de dans. Las-o baltă, o sfătui el. Melodia fu înlocuită de un vals lent.

— Nu pot, se înecă ea de furie.

— Va trebui s-o faci. Keir o scutură ușor, iar ea îl privi în ochi, mintea fiindu-i deturnată pentru moment de la obsesie. Conacul aparţine familiei Lisle. Prietenii tăi l-au vândut, îi aminti el.

— Doar fiindcă au fost nevoiţi, replică ea încăpăţânată, iar el se crispă. Dintr-odată reveniseră la vechea atitudine de confruntare, el refuza să-i accepte punctul de vedere, iar ea îl includea în dușmănia resimţită faţă de familia Lisle. Deocamdată, simţea că-i urăște pe toţi.

Erau străini de sat și păreau doar doritori să distrugă tot ce ea preţuia mai mult. Mai întâi spitalul rural și căsuţa bătrânei Ma; apoi, zidul ce împrejmuia grădina; și acum, crângul…

— Voi doi, vă străpungeţi cu privirile de parcă aţi fi în război. Rodney Lisle interveni între ei cu succes, răpind-o pe Nan. Keir îi eliberase talia cu o grabă care-i spunea că se bucura s-o lase să plece, îşi zise ea cu mânie. Cât despre ea, nu simţea niciun regret că dansul lor luase sfârșit.

— De ce naiba vă certaţi? se arătă Rodney curios. Cu toate că nu-l prea avea la inimă, Nan era prea pornită pentru a se mai stăpâni. Noul partener era suficient de tânăr cât să nu-și fi pierdut complet idealurile.

Nu existau mari speranţe să-i devină aliat, dar n-avea alternativă.

— Lipsa asta de logică! Hotărâse totuși că trebuie să fie prudentă; n-avea cum să-i critice în faţă rudele, atâta vreme cât era invitata lor.

Controversa asta cu privire la spital și la căsuţa lui Ma. Iar acum sora ta spune că o să construiţi terenuri de tenis în locul crângului, distrugând vizuinele bursucilor…

Își înghiţi nodul din gât și simţi că e cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Sunt niște chestiuni chiar atât de importante – pentru tine, vreau să spun? Armura lui de nepăsare modernă căzuse, iar ceea ce apăruse dedesubt era destul de atrăgător. Nan căpătă curaj.

— Contează foarte mult. Dar este și mai important pentru bursuci, adăugă ea nefericită, clipind des.

— Văd că ești tare pornită! Nu-mi dădusem seama… Spre consternarea ei, băiatul dădu altă semnificaţie strălucirii exagerate a ochilor ei, iar pe figură i se putu citi o îngrijorare veritabilă. Uite, să-ţi spun cum am să procedez, promise el sub imboldul momentului. Am să încerc să-l conving pe tata să mute terenurile altundeva, de exemplu pe porţiunea dintre livadă și padoc. Acolo e loc destul. Și o să fie chiar mai ușor de amenajat. Tufișurile se pot îndepărta mai ușor decât copacii, iar locul este plat, pe când crângul este în pantă. Brusc, o trase în mijlocul grămezii de dansatori. Uite-l pe pisălogul ăla din formaţia pop, care ţi-a pus gând rău. Îl evită cu abilitate pe tânărul lăţos, care se îndrepta hotărât spre Nan.

— Credeam că e prietenul tău, se arătă ea surprinsă. Era martora unei laturi a personalităţii lui Rodney pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

— El așa zice, replică băiatul, dispreţuitor. Știi, i se destăinui dintr-odată, de când am câștigat o groază de bani, a devenit dificil să-i deosebești pe amicii adevăraţi de profitori. Înainte era mai bine, concluzionă el sincer.

— Nu-ţi place să locuiești la ţară, nu-i așa? Pentru a doua oară în seara aia, Nan simţi că întrebarea ei nu va fi întâmpinată cu refuz.

— Nu – cel puţin, nu atât de departe. Înainte de a câştiga toţi banii ăia, aveam o locuinţă micuţă, în suburbiile Birminghamului. Tata avea o slujbă destul de bună, așa că nu ne lipsea nimic din ceea ce doream și

mereu aveam ce să facem în timpul liber. Aici… Ridică expresiv din umeri. Până de curând, nici Marciei nu-i prea plăcea. Mama și tata sunt de vină, rânji el. Tânjeau să devină „stăpânul” și „stăpâna” conacului, cred.

— Ei bine, și-au împlinit visul. Nan încerca să se poarte cu blândeţe.

— Știi bine că nu-i adevărat. Tânărul era mai perspicace decât îşi închipuise. Tata nu s-a săturat încă, dar cred că mama a început să resimtă lipsa serilor de bingo, râse el. Cred că se ţine tare doar în speranţa că o s-o vadă măritată pe surioară.

— Cu un om bun? Nan nu rezistase, iar zâmbetul lui se lăţi.

— Cu un bărbat bun, maimuţări el.

— Dar la oraș avea perspective mai mari, spuse Nan privind împrejur, iar partenerul replică indiferent:

— Nu mă refeream la cineva de teapa noastră. Mama vrea ca Marcia să se mărite cu cineva din clasa superioară. Cred că a pus ochii pe al tău doctor Raven, chicoti el poznaș.

— Nu-i al meu, negă ea, dorindu-și imediat să nu fi fost obligată s-o facă. Începuse s-o doară capul. Probabil că era efectul întârziat al accesului de mânie cauzat de problema bursucilor. Își dorea să se poată întoarce acasă. Fusese o zi lungă. Plecase cu Keir dimineaţă, să încerce să-i prindă pe nomazi înainte să dispară și de atunci amândoi nu mai avuseseră niciun moment de tihnă. Îl căută din priviri. Era obligată să aștepte până ce el va dori să se retragă. Îl observă în celălalt capăt al încăperii, dansând cu Marcia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut propria mașină. Ar fi fost independentă, l-ar fi putut lăsa să danseze cât dorea și n-ar fi trebuit să-l aștepte și să fie de faţă. Proprii genunchi începuseră să tremure.

— Scuze, i se adresă ea lui Rodney, renunţând la orice pretenţie că ar fi avut chef de dans. Sunt obosită. Nu

cred că pot face faţă energiei voastre, mărturisi ea cu părere de rău, urmărind agitaţia celorlalţi.

Contorsiunile tinerilor cu greu puteau fi numite dans; fiecare o ţinea pe a lui, interpretând fantezist muzica. Doar vreo două cupluri apelaseră la maniera convenţională, iar dintre ele făcea parte și pereche a Keir-Marcia.

— Ah, o s-o ţină tot așa până mâine. Oricum, probabil că s-au trezit abia la prânz, aprecie tânărul. Când mă voi sătura, am s-o șterg. Nu se vor supăra. Indiferenţa lui faţă de musafiri era pe măsura atitudinii lor, iar Nan începu să înţeleagă de ce-i numise el profitori. În mod vag, simţea milă pentru familia Lisle, mai ales pentru Rodney. Aveau atât de mult, dar atât de puţin în același timp. Iar băiatul părea singurul suficient de perspicace încât să-și dea seama. Ceilalţi trei păreau preocupaţi exclusiv să-i deposedeze pe alţii, îşi spuse ea cu dezgust.

Spitalul, vizuinele bursucilor, și acum Keir, dacă lucrurile evoluau după dorinţele Marciei și ale mamei ei. Însă refuză să-și pună întrebarea esenţială: cui i-l răpeau pe Keir?

— Iată-ţi însoţitorul, vine să te ia. Rodney nu voise să insinueze nimic, dar felul cum rostise acele cuvinte, de parcă Nan ar fi fost un pachet ce urma să fie aruncat pe bancheta din spate, îi spori resentimentul și izbucni supărată.

— Ţi-am mai spus că nu-i escorta mea. Nu-i păsa că tânărul păru surprins și nici că Marcia și Keir se apropiaseră și-i auziseră cuvintele.

— Atunci, al cui e? întrebă Marcia cu prefăcută dulceaţă. Nu-l putem lăsa pe sărmanul drăgălaș să creadă că nu aparţine nimănui, nu-i așa? îşi trecu degetele peste reverele hainei lui și păru că ar fi vrut să continue gestul, mângâindu-i obrazul, dar nu îndrăznea. Cui să-l atribuim? Dinţii mici, ca niște perle se arătară într-un zâmbet vesel, care însă nu se reflecta și în privire.

Ochii erau duri ca niște agate și o sfredeleau pe Nan, inconfundabil provocatori.

— Cui dorești, ridică Nan din umeri cu indiferenţă, nedorind să se preteze la jocul acela stupid. Ţie, sau Edwinei – cui îţi convine?

Nu-și dădea seama ce o îndemnase să spună acele cuvinte, cu excepţia faptului că atitudinea Marciei o determinase să dorească să se răzbune: să întoarcă loviturile. Dar observând reacţia lui Keir, al cărui obraz devenise alb ca varul și care era mai mânios decât îl văzuse vreodată până atunci, pricepu că nu procedase bine.

Capitolul 7

— Cum ai aflat de Edwina?

Vorbise încordat, împroșcând-o parcă, prin întunericul din mașină.

După ce-și luase rămas-bun de la gazde, se cufundase în tăcere – cel puţin, faţă de ea. Primise invitaţia Marciei – „să mai treci pe la noi cât de curând” – zâmbind prietenos și auzise promisiunea rostită de Rodney – „n-am să uit ce ţi-am promis, Nan, păstrăm legătura”. Se strâmbase dezaprobator, dar nu comentase, iar Nan nu se oferise să-i explice. Ar fi trebuit să-i fie foarte clar că nu-și dăduse întâlnire cu flăcăul. Ridicolă idee; era mult mai tânăr decât ea. Dar chiar și așa, n-ar fi fost treaba lui.

— I-am găsit numele pe fotografia din camera ta. Se întrerupse, incapabilă să continue.

De ce îi venise atât de greu să-i explice? se întrebă mai târziu, vârându-se în așternut. Ar fi ascultat-o, dacă i-ar fi povestit întâmplarea și ar fi priceput. În loc de asta, propria tăcere părea s-o condamne.

Nodul din gât n-o lăsase să scoată vreun cuvânt nici în hol, când el se depărtase mânios.

— Acum, că ai descoperit ceva, poate ai să te

liniștești. Poţi să crezi ce vrei! Și fără să spună măcar noapte bună, trecuse pe lângă ea și se făcuse nevăzut în propria cameră.

Nan încercă să-și explice cele două lacrimi ce i se rostogoliseră pe obraji, urmate de multe altele, prin supărarea provocată de problema bursucilor. Pentru prima oară, nu simţi nicio bucurie privind în oglindă modelul complicat al broderiei cămășii de noapte, în vreme ce-și pieptăna cu mișcări automate părul. Își clăti din nou obrajii cu apă rece, în încercarea inutilă de a se calma.

Ce bun mi-ar fi fost acum ursuleţul lui Timmy, îşi spuse ea, copleșită de singurătatea ce o învăluia ca o ceaţă cenușie. Până și obiceiul împământenit de a-și trage pătura peste cap n-avea sorţi de izbândă.

Numai că maturii erau lipsiţi de alinarea unui ursuleţ de pluș, căruia să i se destăinuie, fiind siguri de confidenţialitate. Oricât de mizerabil s-ar fi simţit, maturii trebuie să se declare mulţumiţi cu perna rece, impersonală. Se trezi cu obrajii umflaţi.

Cu degete fremătânde, se obloji cu cremă, strâmbându-se de usturime. Mulţumea cerului pentru existenţa fardurilor. Nu obișnuia să le utilizeze, iar când o făcea le aplica discret, dar în dimineaţa aceea trebuia să mascheze efectele nopţii de chin. Pleoapele erau într-o stare mai proastă decât obrajii, dar crema îşi făcu efectul, iar atunci când coborî la micul dejun, pe chipul ei nu mai existau urme prea vizibile și cele rămase puteau fi puse pe seama oboselii și aerului îmbâcsit cu fum de ţigară de la petrecere.

Crema de zi îi salvase aspectul, dar nu făcuse nimic pentru moral.

Temerile se intensificau cu fiecare treaptă coborâtă. Era îngrozită de întâlnirea cu Keir.

— ’Neaţa, Rose, răspunse ea salutului vesel al roșcatei și scăpă un suspin de ușurare când, intrând în

sufragerie, constată că ceilalţi membri ai familiei erau deja acolo și nu păreau foarte puși pe discuţii.

— Petrecerile nocturne nu-mi priesc. Sunt prea bătrân, mormăi Oliver Gray și se cufundă într-o tăcere pe care nici soţia lui nu părea dispusă s-o tulbure, așa că nimeni nu comentă dispoziţia necomunicativă a Nanei, sau a lui Keir, când li se alătură, cinci minute mai târziu, cu un scurt bună dimineaţa. Nan îl auzise vorbind pe hol cu Timmy, pe obișnuitul lui ton amabil.

Rose îl ajută pe băiat să scape de atmosfera aceea mohorâtă, sugerând cu tact:

— Dacă ai terminat de mâncat, poţi să te duci să-l hrănești pe Fluffy.

Primind acceptul doamnei Gray, băiatul o zbughi fericit afară.

— Acum, vrei să-mi spui ce ai făcut cu fotografia Edwinei? În clipa în care ușa se închisese în urma Rosei, Keir deschise subiectul cu răceală, iar comesenii îl priviră uimiţi.

— Ce am făcut cu ea? se bâlbâi Nan. Nimic, bineînţeles. Am lăsat-o pe noptieră.

— Imposibil. Nu-i acolo. Dacă asta-i ideea ta de glumă… Neţinând seama de prezenţa unchiului și a mătușii, nu făcea nicio tentativă de a-și ascunde mânia.

— Dar acolo trebuie să fie, doar n-o fi făcut picioare. Indignarea ei era pe măsura supărării lui. Voiam să-ţi explic în ce condiţii s-a spart geamul, dar n-am mai apucat ieri.

— Ah, căutaţi fotografia, domnu’ doctor Raven? Neauzită, Rose reapăruse, aducând un ibric de cafea. Don’șoara Nan a pus-o pe noptieră, dar m-am gândit că v-aţi putea tăia în geamul spart, din neatenţie, așa că am adus-o jos și am vârât-o într-o pungă de hârtie.

Chicoti brusc. Toate s-au răsturnat din sertar când am tras de el. A cedat brusc și m-am trezit cu el în poală.

Dar fotografia s-a lovit de piciorul unui scaun, oftă ea. Îmi pare foarte rău. Don'șoara a zis că o să vă spună și că o să facă rost de o bucată de sticlă, ca s-o înlocuim pe cea spartă.

Mai doriţi niște cafea? E proaspăt făcută. Și se apucă să-i umple ceașca.

Acum, o să mă duc să aduc poza. Vorbise pe tonul pe care l-ar fi folosit cu un băieţel necăjit, căruia îi promitea că-i aduce jucăria preferată.

— Iat-o, reapăru curând, scoţând fotografia dintr-o pungă mare de hârtie. Numai geamul s-a spart, poza n-are nimic. Îmi pare foarte rău, dar n-am avut ce face, repetă ea mâhnită.

— N-aveai de unde să știi că fotografia e înăuntru, Rose. N-a fost vina ta. Ar fi trebuit să te avertizez. Îi luă poza din mână, mulţumindu-i potolit, iar ea părăsi încăperea fericită, lăsând în urmă aceeași liniște stânjenitoare. Keir privi spre Nan. Îmi pare rău, începu el, dar se opri.

De pe figură îi dispăruseră semnele mâniei, iar ochii lui recăpătaseră expresia aceea pierdută, caracteristică încă de la sosirea la Minister. În ultimul timp, se mai estompase puţin… Continua să ţină fotografia cu faţa în jos, așa cum o primise de la Rose, fără să încerce s-o întoarcă.

— Pot s-o văd? Mary Gray întinsese o mână. Avem un meșter foarte priceput în sat. Dacă nu-i spart decât geamul, sunt sigură că o va repara perfect.

Cu o imperceptibilă ezitare, Keir întoarse fotografia fără s-o privească și i-o înmână doamnei Gray.

— Ah, o s-o dreagă fără probleme, declară ea încrezătoare. Bine că nu s-a deteriorat poza, ar fi fost păcat la cât este de frumoasă. Edwina… rosti numele gânditoare, are un nume neobișnuit și o figură încântătoare.

— Edwina a fost soţia mea.

— Soţia? păru uimit Oliver Gray. N-am știut…

— A fost? interveni Mary, cu un gest de avertizare, care-i opri cuvintele pe buze soţului.

— Da, răspunse el. A murit într-un accident de mașină… despre care ţi-am povestit, continuă el, întorcându-se spre Nan.

„Mașina s-a făcut praf. Dar eu nu eram la bord”. Vorbele lui îi reveniră în memorie. Deci, asta se petrecuse cu mașina lui. Și cu nevasta. Trecuse mai mult de un an de la accident, așa-i spusese. Totuși, încă nu avea puterea să privească fotografia ei. Să-și amintească.

— Ăsta-i motivul pentru care nu te-am însoţit imediat spre Minister, după vizita la Londra, îi explică el partenerului. Trebuia să finalizez actele privind lichidarea proprietăţilor Edwinei. Cred că ţi-am spus…

— Da, ziceai ceva despre lichidarea unei proprietăţi, aprobă din cap Oliver Gray. Nu-i spusese și despre ce proprietate era vorba.

Cunoscându-l, Nan îşi închipuia că se limitase la o explicaţie cât mai sumară, folosindu-se de rezervă ca de o armură împotriva suferinţei, preferând să se retragă decât să suporte compasiunea oamenilor. Nicio mirare că la prima lor întâlnire spusese că se simţea bătrân.

— Nu fi mâhnită, Mary. Keir îi luă fotografia și vorbi liniștit, observând expresia ei tulburată: a trecut mai bine de un an, aproape doi, cred. Părea oarecum surprins. Ciudat cât de repede trece vremea.

Lichidarea proprietăţii a durat, dar era aproape gata când Oliver m-a chemat la Minister. Zâmbi scurt. Venirea aici mi-a fost de mare folos. Și în cele din urmă, oricine se adaptează, îi aruncă el o privire Nanei.

Oare cât de mult se adaptase? se întrebă ea, amintindu-și cum se albise la auzul numelui Edwinei, seara precedentă. Avea remușcări.

Regretase amarnic felul cum dăduse frâu liber impulsivităţii, iar acum – că aflase cine era Edwina – se simţea și mai rău.

Rupse altă tulpină de salvie și o introduse în săculeţul lăsat alături, pe iarbă. Privea fără să vadă plantele aromatice dimprejur. Revedea în minte evenimentele petrecute la micul dejun.

— Încă o mână de tulpini și va fi suficient, murmură Nan, cu gândurile în altă parte. Apoi renunţă și se așează pe călcâie, îndepărtându-și părul din ochi.

— Ce o să faci cu ditamai grămada? O umbră apăru lângă ea și, întorcându-se, îl văzu pe Keir. O observa și în ochi îi apăruse o lucire de interes – da, constată ea, liniștindu-se – un zâmbet îi ridicase colţurile gurii. Probabil că se hotărâse să dea uitării trecutul.

— Keir, îmi pare rău pentru aseară. Chipul lui se profila pe cerul strălucitor, iar ea îşi dori să-i poată vedea ochii, dar era imposibil din poziţia aceea, cu soarele în faţă.

— Iar eu îmi cer scuze pentru azi-dimineaţă, așa că suntem chit. Se lăsă pe vine lângă ea, întinse mâna și rupse un fir mov de lămâiţă înflorită. Îl zdrobi şi-şi îngropă faţa între palme, inspirând mireasma puternică. Hai să dăm uitării amândoi cele petrecute, bine? S-o luăm de la capăt. Apoi o privi în ochi, neatingând-o; mâinile i se sprijineau pe genunchi și se afla foarte aproape de ea. Vrei să fim… prieteni? Senzaţia de ușurare o împingea să accepte orice, așa că dădu din cap bucuroasă.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Acum că am lămurit problema asta, poate vei binevoi să-mi răspunzi la întrebare.

— Care întrebare? Ce voise oare să afle de la ea, cu excepţia acceptului de a o lua de la capăt? Probabil că se referise tot la revenirea la relaţiile anterioare. Pricepea foarte bine că asta nu-i va fi suficient mult timp, prezenta

ei dispoziţie nu va dura și, după ce va fi de domeniul trecutului, nostalgia se va reinstala. Va tânji după ceva mai mult decât simpla amiciţie. Inimile nu rămâneau nemișcate, aveau propriile lor voinţe, care nu coincideau întotdeauna cu cele ale nefericiţilor posesori.

— Ce vei face cu toată grămada asta? repetă el întrebarea, iar Nan se relaxă.

— Asta-i foarte simplu, răspunse ea degajat. Mult mai simplu decât crezuse, dar nu-i dezvălui asta. Le separ în legături și le atârn în cârligele pentru șuncă, prinse pe grinzile din tavanul bucătăriei. În felul acesta, se vor usca lent și o să avem la îndemână verdeaţă pentru iarnă.

— Întrucât sper să beneficiez de pe urma lor, am să particip și eu la pregătire și, fără altă vorbă, îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor și dădu la iveală un mănunchi de sforicele, printre care se iţea un briceag uzat, cu lama ruptă.

— Vai, Keir! chicoti ea, fără să se poată stăpâni, privind cu amuzament ghemul încurcat. Scos din buzunarele unui costum impecabil Savile Row, acesta provoca un contrast hazliu. Parcă ai fi Timmy, îl acuză ea. Dintre toate imperfecţiunile armurii sale, era cea care releva cel mai bine, după ea, adevărată lui fire. Băieţelul care încă se ascundea în spatele aparenţei de bărbat sigur pe sine, despre care aflase că era la fel de sensibil ca ea în faţa durerii.

— Nu înţeleg de ce fac femeile atâta caz de conţinutul buzunarelor.

Sunt lucruri foarte utile.

— Și astfel înnodate, n-ai cum să le dai de capăt, îl dojeni ea bine dispusă. Deschide-ţi briceagul, iar eu voi încerca să descurc iţele. Arată de parcă ai fi jucat „leagănul”. Găsi un căpătâi și începu să descurce ghemul.

— Leagănul? Keir părea cuprins de amintiri. Știi, am și uitat, când eram copii, obișnuiam să ne jucăm astfel.

— De fapt, n-ai uitat, doar ai refuzat să-ţi mai amintești. Ţi-am mai spus, n-ai cum să-ţi uiţi rădăcinile.

— Va trebui să mă înveţi din nou jocul.

— O s-o facă Timmy. Nu îndrăznea să se implice. Împletirea sforii peste degetele lui pentru a construi o figură geometrică, preluarea firului pe propriile ei mâini, atingerile inerente... Trebuie să mă apuc de realizarea păpușilor de porumb pentru festivalul recoltei, se scuză ea. Snopii de la Coton Hill sunt aduși pentru a începe mâine decorarea bisericii. Nu prea mai este vreme, iar păpușile nu se fac ușor. Am promis.

— Am mai văzut păpușele, declară el, în vreme ce strângea o legătură de salvie, dar n-am știut niciodată cum se realizează.

— Dacă deseară stai acasă, vei vedea două. Tanti Mary a promis că mă ajută. Ea face una, iar eu alta.

— Ziceai că mergem la cules de mure. Glasul subţirel, neconsolat al lui Timmy îi aminti altă promisiune, iar băiatul apăru lângă ei, însoţit de Sauce.

— Nu mai împinge, protestă Nan împotriva botului curios al corciturii, care încerca să descopere ce ascunde ea în poală. Ţine-l, Timmy, o să mă răstoarne... Prea târziu! râse ea și se rostogoli în iarbă, împrăștiind împrejur toate firele de verdeaţă ce nu fuseseră încă legate.

— Le culeg eu, se repezi Timmy să ajute, iar corcitura îşi pierdu interesul și se depărtă.

— Nan mi-a spus că o să mă înveţi să joc leagănul. Keir îi permise copilului să strângă următoarea legătură și chiar să-i utilizeze briceagul, tăind sfoara.

— Nu știi cum? se arătă Timmy uimit. O să-ţi arăt, dar cum rămâne cu murele? Jocul cu șnurul împletit era pentru serile de iarnă, când erai obligat să stai în casă, la gura sobei.

— Mergem astăzi, imediat după școală. Ah, uitasem, a început vacanţa, nu-i așa?

— Săptămâna asta nu mai mergem la școală, o informă Timmy cu satisfacţie, iar Keir izbucni în râs.

— Ai spus că acum e vremea murelor, se alătură el pledoariei băiatului.

— Bine, mergem după masa de prânz, acceptă Nan. N-o să avem mult de lucru pentru cină – Rose o să lase iepurele în ceaun și pot să-l pun pe foc înainte de plecare, iar la întoarcere va fi numai bun. Asta este după-amiaza liberă a Rosei și nu se va întoarce înainte de nouă. Își planifica timpul astfel încât să poată culege fructe de pădure, fără s-o împovăreze pe mătușa ei sexagenară.

— În după-amiaza asta și eu sunt liber. Ochii negri, râzători ai lui Keir implorau permisiunea de a li se alătura.

— Poţi să vii, cu condiţia să-ţi schimbi costumul, replică Nan. Acesta e mult prea bun ca să-l distrugi cu pete de mure.

Imediat după prânz, Keir se prezentă la inspecţie.

— Așa merge?

— O să fie perfect. Nan îşi ascunse surpriza. Arăta cu cel puţin zece ani mai tânăr și cumva… fericit. Sau măcar, lipsit de griji, deocamdată.

De parcă odată cu hainele ar fi scăpat și de necazurile personale. Cele pe care le purta acum erau tot de bună calitate, dar păreau suficient de vechi și purtate: un pulover cu guler rulat pe gât, pantaloni și pantofi confortabili.

— Ăsta-i echipamentul meu de hoinăreală.

— N-am știut că-ţi place să umbli. O faci adesea? Edwina nu părea o femeie dispusă să hălăduiască pe coclauri, la noroc, pe orice vreme, dar nici el nu lăsase asemenea impresie când îşi făcuse apariţia. Abia de curând începuse Nan să descopere adevărul, dincolo de aparenţe.

— Nu cine știe ce, n-am prea avut ocazia, răspunse el cu regret. Dar uneori, când nu mai suportam orașul, evadam pe dealuri pentru o zi.

— Zilele furate sunt cele mai plăcute, recunoscu Nan. Și le poţi savura și mai târziu, în jurul focului, depănând amintiri.

— De plusul ăsta n-am avut parte, admise el. Eram nevoit să plec singur. Edwinei nu-i plăcea să umble.

Deci, intuise corect. Edwina nu se dădea în vânt după activităţile în aer liber. Keir vorbise degajat despre fosta soţie, iar Nan se simţi bucuroasă. Chiar dacă o întrista, subiectul putea să-i facă lui bine.

— Chiar speri să umplem toate astea? schimbă el brusc subiectul, gesticulând spre recipientele de pe bancheta din spate și cele trei castronele albe – câte unul pentru fiecare.

— Vom reuși, dacă vă daţi silinţa, se arătă ea încrezătoare. Și să nu mâncaţi prea multe, îi avertiză ea. N-avem nevoie de dureri de stomac peste noapte.

Dintr-odată, fu izbită de ciudăţenia unui asemenea sfat dat unui medic și-i zâmbi.

— Eşti o adevărată stăpână de sclavi! Totuși, vreo oră mai târziu, Keir privea uimit și mândru la propria grămadă de mure culese. Habar n-aveam că sunt atât de multe.

— Solul de prin părţile astea este favorabil rugilor de mure. Nan continua să culeagă, neobosită. Ne plac în combinaţie cu merele. O să capeţi o plăcintă, drept răsplată pentru efort.

Keir îşi reluă activitatea, apoi se opri și se ridică.

— Ce face Sauce? Câinele se străduise până de curând să sape la intrarea unei vizuine de iepuri, dar acum zgomotul încetase, iar el scheuna jalnic.

— S-a blocat undeva, după cum sună. Mai bine mă duc să văd. Nan puse deoparte castronelul cu mure și porni în direcţia scâncetelor.

— Îmi vine să-l omor pe Jake! murmură ea pornită, după câteva secunde. E unul dintre laţurile lui. Stai liniștit, Sauce! încercă ea în van să-l potolească pe câine, pentru a-

i desface colacul de sârmă prins în jurul piciorului, dar zbaterile corciturii nu făcură decât să strângă mai tare laţul.

— Dă-mi voie să-l ţin eu nemișcat. Keir îngenunche alături și luă căţelul în braţe. Acum reușești?

— Hm, așa cred. Unde-i Timmy?

— Culege în partea cealaltă a crângului. De ce?

— Să-l lăsăm în pace până îl eliberăm pe Sauce. Nu vreau să se necăjească.

— Lasă-mă să mă uit, bătrâne. Keir întinse mâna și o ajută să lărgească gura laţului. Apoi înlătură blana încâlcită și oftă a ușurare. E în regulă, nu s-a tăiat. Blana i-a salvat pielea. Totuși, cred că l-a cam durut.

Lăsă jos câinele și dădu din cap mulţumit, observându-l cum se scutură și pornește vioi, fără să şchioapete, în direcţia fluierăturilor distonante ale lui Timmy. N-are nimic, zâmbi el și o ajută pe Nan să se ridice în picioare. Mai bine aruncăm o privire de-a lungul lizierei, să vedem dacă Jake n-a mai lăsat și alte semne de prezenţă. Nu-i dădu drumul și porniră ţinându-se de mână, aplecându-se din când în când. Abia când fură siguri că Sauce reușise să găsească singurul laţ rămas, se întoarseră.

— Ce facem cu asta? Nan ridică bucata de sârmă legată de un băţ, iar el i-o luă dintre degete.

— Asta! Desfăcu sârma înnodată. Mi-ar plăcea să rup reteveiul pe spinarea nomadului, fiindcă te-a supărat. Îi observase paloarea.

— Nu-i vorba despre asta, doar că… Hai să ne întoarcem la Timmy.

N-avea cum să-i explice că paloarea se datora faptului că o ţinuse de mână. Știuse că năzuinţa o să apară din nou și asta se întâmplase. Dar era preferabil să-l lase să creadă că suferinţa se datora capcanei.

— Uite, am mai umplut un castron! se lăudă Timmy,

dar privirea îi fu atrasă imediat de obiectul din mâna lui Keir. Ce ai găsit? se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine.

— Ţiganii au lăsat un laţ la o vizuină de iepure. Keir îşi alese cuvintele, astfel încât să nu menţioneze accidentul. L-am luat de acolo ca să nu prindă din greșeală alt animal.

— Tata le dă foc dacă le găsește, replică băiatul. Ce ai să faci cu el?

— O să-l pun pe foc, acceptă Keir sugestia. S-o întrebăm pe Rose dacă putem să-l vârâm în mașina de gătit.

— Rose nu va fi acasă, îi aminti Timmy. Se duce la cinematograf cu poliţistul. Mi-a spus să nu uit să-l hrănesc pe Fluffy, înainte de culcare.

Părea îngrijorat.

— O să-ţi amintesc, îl asigură Nan, privind amuzată spre Keir.

Secretul Rosei ieșise la lumină, indiferent dacă-i convenea sau nu. Ai cules o mulţime de mure, continuă ea admirativ, ascunzându-și cât mai bine zâmbetul.

— Te încălzești muncind.

— În cazul acesta, meriţi o îngheţată, interveni Keir. Toţi meritǎm, sugeră el, cu elan tineresc. În vreme ce Nan oprea mașina în faţa magazinului sătesc, îi întrebă ce aromă preferă. Reveni peste câteva clipe. N-au decât la cornet, dar suntem deja atât de murdari încât mi-am spus că nu mai contează câteva pete, declară el vesel, înmânându-i lui Timmy îngheţata cu ciocolată, Nanei pe cea de căpșuni și păstrând-o pentru sine pe cea cu aromă de cafea. Sunt ani de când n-am mai mâncat un cornet de îngheţată, mărturisi Keir cu desfătare. Nan îi aruncă o privire plină de milă. Era sănătos, realizat profesional și, totuși, soţia, sau slujba, sau cele două combinate îl încorsetaseră parcă, privându-l de cele mai simple bucurii,

cum ar fi o plimbare pe coclauri, sau un cornet de îngheţată.

— Arătaţi de parcă aţi fi la o petrecere. Vă deranjează dacă particip și eu? Nan mușcă brusc din îngheţată și simţi o durere ascuţită în dinţi.

Marcia venea spre ei din direcţia conacului. Probabil că-i văzuse din grădină și nu mai pierduse nicio clipă.

— Vrei și tu un cornet? o invită Keir.

— Doamne ferește, nu! Nici nu mă ating de îngheţată, scutură ea viguros din cap. Trebuie să am grijă de siluetă, îi destăinui ea cu o expresie șireată. Vă invidiez pe voi, slăbănogii, se întoarse ea spre Nan, cu o privire care dezminţea tonul amical.

— Nan nu-i slăbănoagă, nu-i așa? sări indignat Timmy. Nu ești…

— Liniște, Timmy! îl potoli ea, dar nu reuși să-i înăbușe corectitudinea tinerească, stânjenitoare, cu care se uita la Marcia.

Pentru moment, n-o interesa cum o descria blonda. Singura dorinţă era să-l ia pe Timmy și să dispară, înainte de a se instala starea de beligeranţă. Abia se normalizase relaţia dintre ea și Keir și nu trebuia să permită o nouă deteriorare, îşi zise ea.

— Am venit să văd dacă ești liber în seara asta, i se adresă Marcia lui Keir, ignorând-o complet pe Nan. Aș vrea să-mi spui ce părere ai despre noile terenuri de tenis. Cele pe care vrem să le construim în locul crângului. Aruncă o privire dispreţuitoare spre Nan, ale cărei buze se strânseseră.

„N-am să-i răspund”, îşi jură ea, concentrându-se asupra îngheţatei.

Provocările Marciei o făcuseră să reacţioneze seara trecută, cu rezultate aproape dezastruoase.

— Cu plăcere, acceptă Keir entuziast, deși cred că David Whitworth sau soţia lui ar fi mult mai în măsură să

dea sfaturi.

— Ah, ei ar vrea ceva la nivelul Wimbledonului, râse Marcia. Prefer părerile unui amator priceput, îl flată ea.

— Dacă pui problema așa, nu pot să refuz, răspunse el galant, iar Nan se strâmbă. Cu toată atitudinea lui distantă, era la fel de vulnerabil la flatări ca orice bărbat. Parcă spuneai că o să cinăm devreme astă-seară, Nan? Pe la șase? îi mulţumi pentru răspuns și-i spuse Marciei**:** pot să ajung la conac în jur de ora șapte.

— Dar cum rămâne cu „leagănul”? interveni Timmy. N-o să mai avem timp…

— N-o putem lăsa pe mâine, bătrâne? spuse el convingător.

Amplasarea terenurilor ălora este foarte importantă.

— Bine… Timmy părea dezamăgit, dar renunţă. Nan îi aruncă o privire lui Keir.

Importantă? De ce erau atât de importante nenorocitele alea de terenuri ale familiei Lisle? Cu ce era mai prejos cel vechi, acoperit cu iarbă? Foștilor stăpâni le fusese suficient. Iar jocul Marciei era slăbuţ, ca să se exprime blând, așa că nu vedea la ce i-ar servi niște terenuri noi – doar dacă le considera ca pe un fel de simbol al statutului social?

Sau era doar o înţepătură la adresa ei. Acum îşi dorea să nu-și fi dat de gol sentimentele privind soarta bursucilor. Așa stând lucrurile, Marcia avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să-și pună planul în aplicare.

Promisiunea de ajutor venită de la Rodney n-avea greutate. Tatăl lor o răsfăţa pe Marcia chiar mai mult decât pe fratele ei, iar dacă s-ar fi ajuns la un conflict deschis, Nan n-avea nicio îndoială cine ar fi ieșit câştigător.

Conduse până acasă într-o liniște încăpăţânată, pe care nici ceilalţi nu păreau dispuși s-o rupă, Timmy fiind probabil dezamăgit – uita voit că amânarea se făcuse cu permisiunea băiatului – iar Keir fiindcă se gândea deja la

întâlnirea cu Marcia. Gândul acesta îi strică toată pofta de iepure la ceaun. Keir îşi mâncă porţia cu vizibilă plăcere. Atât se alesese din protestul lui împotriva vânătorii de la Coton Hill, îşi spuse ea sarcastic. Nu mai aduse vorba despre bursuci; dacă lui nu-i păsa că vizuinele vor fi acoperite cu „tarmac”, conștiinţa ei n-avea de ce să sufere. De-a lungul cinei, răspunse monosilabic la toate remarcile lui și-i ignoră promisiunea că n-o să lipsească mult.

Se aplecase asupra baloţilor de coceni, de parcă ar fi fost prea absorbită de lucrul la păpuși, pentru a-i observa plecarea.

— Acum poţi să-l hrănești pe Fluffy, îi aminti ea lui Timmy, după ce terminase de strâns masa.

— Păcat că are chef de joacă tocmai când trebuie să mă culc, se tângui el, dar Nan nu cedă, îl sărută pe frunte și coborî, întrebându-se ce or fi făcând acum Keir și Marcia. El declarase că n-o să întârzie. Însă păruse nerăbdător să se ducă și n-o vedea pe Marcia dispusă să renunţe prea curând la prezenţa lui. Cu o zi în urmă, pretinsese că nu-i plac nici lui petrecerile prelungite în noapte, dar făcuse o excepţie pentru Marcia, îşi zise ea caustic. Ciudat, Edwina fusese tot o blondă platinată, dacă era să se ia după fotografie, cu aceleași trăsături dure ca Marcia.

Keir părea să fie atras de același tip de femeie. Mâinile ei împleteau automat pănușele, iar păpușile căpătau formă din obișnuinţa exerciţiului, în vreme ce gândurile o purtau aiurea.

Zgomotul de la intrare o făcu pe Mary Gray să comenteze, surprinsă:

— Asta trebuie să fie Rose. S-a întors devreme, încă nu-i nouă.

— A fost la film cu poliţistul. Mi-a spus Timmy, zâmbi Nan, iar mătușa izbucni în râs.

— E normal ca Timmy să știe, observă mai multe

lucruri decât bănuim noi.

După-amiază, o văzuse pe Marcia și fusese impresionat nefavorabil.

Privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncase vorbea de la sine, iar Nan se îndoia că ar fi reușit să-l potolească atât de ușor dacă ar fi știut despre bursuci. Ea era aproape la fel de supărată pe Keir ca și pe Marcia. Fusese indiferent faţă de problema vizuinelor, ca și în cazul spitalului. Era aproape mulţumită că plecase.

— Ai avansat mult. Obiectul gândurilor ei se lăsă pe vine lângă sofa, iar ea îl privi cu vinovăţie.

— Nu credeam că ai să te întorci atât de devreme.

— Am spus că n-am să întârzii. O privi cu uimire. Cine credeai că a trântit ușa de la intrare adineauri – vreun spărgător? glumi el.

— Nu te prosti! Emoţiile contradictorii îi provocaseră ieșirea necontrolată.

— Nan spunea că te interesează să vezi cum se fac păpușile, îi sări în ajutor Mary Gray, iar Nan îşi reluă lucrul fără elan.

De ce a trebuit să izbucnesc așa? Abia declaraseră armistiţiu, îşi zise ea nefericită. Știa foarte bine de ce. Era mult mai ușor să fii mânioasă pe el decât să-l iubești. Fusese un fel de manevră de apărare împotriva propriilor sentimente, pe care le dorea neștiute de nimeni – mai ales de el – pentru a-și proteja mândria. După-amiază, la cules de mure, nu simţise nevoia unei armuri. Se întorseseră la copilărie, alături de Timmy. Râseseră împreună, Keir aplecase ramurile mai înalte, ca ea să le poată culege. Întotdeauna, fructele la care nu ajungi sunt cele mai atrăgătoare. „Așa se întâmplă mereu”, o tachinase el, dar continuase s-o ajute.

— De astă dată, sigur este Rose. Ușa trântită și sunetul tocurilor pe pardoseală nu lăsau nicio îndoială. Peste câteva secunde, aceleași tocuri ţăcăniră din nou

grăbite.

— Pardon, don’șoară, spuse roșcata, vârându-și capul pe ușă, vizibil agitată. Părul ei era chiar mai zburlit ca de obicei, iar Nan se întrebă dacă nu cumva intervenise și mâna poliţistului. Aţi văzut cumva dacă Timmy și-a hrănit hamsterul înainte de culcare?

— Da, i-a dat de mâncare, răspunse Nan. I-am adus aminte.

— Îmi închipui că nu i-aţi amintit să închidă ca lumea și uşiţa cuștii, după aceea?

— Nu, și nici nu m-am dus să verific.

— Ar fi fost mai bine dacă o făceaţi, don’șoară. Suna a reproș.

Hamsterul a scăpat, anunţă ea. Trebuie să fie prin casă, fiindcă ușa spre oficiu este închisă. Dacă nu doriţi o repriză de plânsete mâine dimineaţă, adăugă ea cu un rânjet semnificativ, va trebui să găsim mica bestie – și încă repede!

Capitolul 8

— Unde naiba s-ar putea ascunde un hamster? Nan se trase spre mijlocul sofalei, privind neliniștită împrejur.

— Ar putea fi oriunde, don’șoară, răspunse Rose, cu o lipsă de grijă veselă. E atât de mic și poate intra oriunde neobservat.

— Ah, Doamne, asta-i o nouă încercare. După petrecerea de ieri, speram să avem o seară liniștită, oftă Mary.

— Tu și cu Oliver nu trebuie să vă deranjaţi, declară Keir, scoţându-și haina. Haide, Nan. Hai să vânăm hamsterul, o invită el vesel, provocând-o parcă să refuze.

— Eu? Ridică privirea spre el, uimită și furioasă. Știa că-i era teamă de șoareci. Eu, a… Se uită neajutorată la păpușa neterminată din mână. El o urmărea ironic. Da, îi era frică de șoricei, tremura, iar el știa foarte bine. Își

mușcă buzele.

— Vă ajut și eu, doctore Raven, se oferi Rose. O să cercetez bucătăria și debaraua, în vreme ce dumneavoastră și don'șoara vă ocupaţi de hol și de celelalte încăperi. Rose luase decizia în locul ei, dar Keir aștepta în continuare în faţa ei provocator, așa că Nan strânse din buze și ridică bărbia sfidător.

— Ce mai aștepţi? Se ridică de pe sofa, sperând să nu-i tremure genunchii prea tare. Ce facem dacă-l găsim?

— Tu ţipi, iar eu vin să-l prind, râse Keir, înveselind-o și pe Rose.

— Probabil că este încă în oficiu. Remarca o mai încurajă puţin pe Nan. Deși le place să exploreze. Lăsaţi luminile aprinse; în felul ăsta, probabil va rămâne pe loc și o să-l putem captura ușor.

O oră mai târziu, cu părul în dezordine, Nan se recunoscu înfrântă.

— Pur și simplu, nu-i aici! exclamă ea, sperând ca ușurarea să nu-i fie vizibilă.

— Nu știu unde să mai căutăm, recunoscu și el, frustrat. Ai avut mai mult noroc, Rose? o întrebă când femeia li se alătură pe hol.

— Nu, domnule, veneam să văd dacă n-aţi reușit dumneavoastră.

Mâine o să avem de furcă cu tânărul Timmy, prezise ea.

— Oare Sauce nu l-o fi…? Nan înghiţi în sec și nu termină propoziţia. Nici nu-i venea să se gândească la această posibilitate.

— Nu, don'șoară, am închis câinele în garaj cu mâna mea, înainte de a pleca, respinse Rose posibilitatea.

— Lăsaţi-o baltă deocamdată, îi îndemnă Mary Gray. Am făcut cafea și sandvișuri și insist să ne culcăm la o oră rezonabilă, indiferent dacă hamsterul apare sau nu. Vino, Rose, e destul pentru toată lumea. Îi mână spre sufragerie.

Mâncaţi, și o să reluăm căutările mâine. Animalul de companie o să apară în cine știe ce loc neașteptat, veţi vedea.

— Mâine o să avem amândoi nevoie de minte limpede, interveni Oliver Gray, adresându-se partenerului. Recomandările Comitetului de Planificare trebuie să ne parvină cu poșta de dimineaţă.

— Cum sună recomandările? vru să afle Nan. În așteptarea răspunsului, degetele i se crispaseră pe ceașca de cafea.

— Poate că am folosit un cuvânt nepotrivit, răspunse unchiul.

Raportul enumeră cât se poate de imparţial toate argumentele pro și contra privind existenţa spitalului.

— Dar am rămas cu impresia că se va vota?

— Așa va fi, dar numai după ce funcţionarul guvernamental va discuta cu cei din comitet. Mai întâi va studia raportul, apoi o să-i asculte pe membrii Comitetului de Planificare. Decizia finală depinde de expunerea părerilor și de fundamentarea lor.

— Trebuie să fie favorabilă, declară Nan cu aprindere. Doar ai reconstruit o parte din spital.

— Ceea ce pune restul într-o lumină și mai dezavantajoasă, explică Keir, iar Nan îi aruncă o privire îndărătnică. N-avea dreptul să intervină.

Era un nou-venit, nici măcar nu avea o casă în localitate.

— Dacă decizia finală va fi în favoarea spitalului, mă tem că Lisle va fi foarte nemulţumit, aprecie Oliver Gray gânditor. A amenințat deja că dacă votul îi va fi potrivnic, o să demisioneze din comitet.

Iar votul de departajare se afla în mâna lui Keir. Nicio mirare că Marcia voia „să-i ceară părerea în problema terenurilor de tenis”. Își pusese la bătaie farmecele ca să-l câştige de partea tatălui ei. Și probabil urmărea să-l

prindă-n mreje pentru restul vieţii, îşi spuse Nan, cu amărăciune.

— Sunt obosită, anunţă ea. Cred că am să mă retrag. Se săturase de Comitetul de Planificare, de Marcia Lisle și de terenurile ei de tenis; pentru moment, simţea că nu-i mai trebuia nici Keir. Îl învinuia pe nedrept pentru evoluţia sentimentelor proprii.

— Cred că a venit vremea să mergem toţi la culcare, aprobă unchiul.

Ah, să nu uit, Keir. În privinţa raportului ăluia…

Nan nu mai așteptă continuarea. Adună tacâmurile de la cină, verifică dacă luminile erau stinse și le urmă pe mătușă și pe Rose la etaj.

Închise ușa și aprinse veioza de la capul patului, scăldând încăperea într-o lumină blândă, difuză. Era atât de obosită, încât nici nu-i mai venea să se pieptene. După câteva mișcări automate, lăsă peria și dădu la o parte păpușa cu rochie de seară, așezată pe pernă, peste cămașa ei de noapte și… se pomeni privind un ghemotoc de blană, cu ochi vioi și mustăţi care tresăreau nervos. Tocmai în acel loc îşi găsise hamsterul lui Timmy să se ascundă.

— Keir! Ajutor! Keir!

Fără să înţeleagă cum, se trezi cocoţată pe scaunul de la măsuţa de toaletă, cu mâinile tremurânde împreunate peste gură, strigând cuprinsă de panică. Pe scară se auziră pași grei, iar ușa se dău de perete.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el, complet neceremonios.

— Pe pat, arătă ea cu un deget tremurător, iar el se opri, privi în direcţia indicată și izbucni într-un hohot răsunător de râs.

— Ai găsit hamsterul, o felicită el amuzat. Chicotind în continuare, se apropie de pat și ridică rozătorul dintre faldurile cămășii de noapte, unde rămăsese ca împietrit de ţipetele Nanei. Aproape că l-ai speriat de moarte, constată

el, iar ea se înecă de indignare.

— Eu l-am speriat? Cum rămâne cu spaima mea? Nu, nu-l aduce mai aproape, că am să ţip iar.

— Pentru numele Cerului, nu mai zbiera așa, se retrase el. Uite, Oliver, ai grijă de el. I-l înmână bătrânului doctor care urcase ceva mai încet. Pune-l la loc în cușcă și închide-i ușiţa. Poate că așa o să putem dormi și noi. Părea iritat, iar Nan începu să simtă că reacţionase prostește. Continua să stea în picioare pe scaun și n-avea de gând să renunţe la precauţie până ce hamsterul nu va fi părăsit camera. Ar fi putut scăpa și… Se scutură convulsiv.

— Te simţi bine, Nan? vru să știe unchiul, făcând un pas spre ea.

— O să ţipe iar dacă te mai apropii, ţinându-l pe Fluffy în mână.

Zâmbetul lui Keir reapăruse și Oliver îngheţă. Du-l la locul lui, iar eu o să am grijă de ea.

— Orizontul s-a înseninat, poţi să te dai jos acum. Ai grijă la pas!

Alarmat, ridică vocea, în vreme ce ea se dezechilibră și zbură prin aer direct în braţele lui. O fracţiune de secundă, el reuși să-și păstreze echilibrul, dar vitreza cu care aterizase Nan se dovedi prea mare chiar și pentru constituţia lui atletică. Făcu o serie de pași înapoi, picioarele lui întâlniră rama patului și căzu cu toată greutatea peste așternut, purtându-și în continuare povara.

— Bine că am scăpat de hamster. Nan se luptă să ajungă într-o poziţie decentă și îşi îndepărtă părul din ochi. Stai exact pe locul unde era el, peste cămașa mea de noapte! Pricepu umorul situaţiei și începu să chicotească.

— Atunci, îmbracă-te și vâră-te-n pat și poate că o să ne putem odihni puţin. Cu o energie izvorâtă din exasperare, Keir o ridică de pe genunchi și o depuse alături pe marginea patului, apoi căută sub el cămașa de

noapte și i-o aruncă în braţe. Simţindu-se lezat de veselia ei, se ridică și porni spre ușă. Acum, treci în pat! izbucni el, de parcă ar fi mustrat un copil neastâmpărat. Ah, și încă ceva… Se opri în prag și se întoarse la locul unde ea rămăsese împietrită de brusca lui ieșire.

Noapte bună! Se aplecă, îi cuprinse umerii în mâini, iar când ea ridică privirea, o sărută cu foc. Într-o mișcare neîntreruptă, se întoarse din nou și ieși din încăpere, închizând ușa în urmă.

Îi vorbise ca unui copil neascultător, dar sărutul fusese altfel.

Rămase nemișcată, complet uimită de reacţiile lui neașteptate. Ţinea într-o mână cămașa de noapte, iar pe cealaltă o duse la buze. Habar n-avea dacă să râdă sau să plângă.

În dimineaţa următoare, glasul Rosei se făcu auzit prin ușa deschisă a bucătăriei:

— Altă dată, ai grijă să închizi cum trebuie cușca. Aseară ne-ai speriat pe toţi. Timmy primea meritata dojană, iar Nan îşi aminti că era încă în vacanţă.

— În dimineaţa asta, o să-l iau cu mine, spuse ea. Am promis că voi da o mână de ajutor la decorarea bisericii. Vom tăia floarea soarelui și o să aranjăm plantele în vasele ceramice din sacristie. Luă foarfeca de grădinărit și ieși, urmată de Timmy, cu un sentiment de ușurare, împărtășit probabil de băiat. Spre norocul ei, Keir dispăruse în birou cu Oliver Gray, ca să discute copiile raportului. Mary Gray fusese obligată să le ierte preocuparea cu care studiau paginile bătute la mașină în timpul micului dejun. Foile acelea de hârtie erau atât de importante, încât Oliver îşi încălcase propria regulă și citise în timpul mesei. Astfel, Nan avusese ocazia să evite orice conversaţie, cu excepţia formulelor de politeţe.

— O să tăiem florile pe rând, declară ea, privind șirul de plante înalte. O să le așezăm separat în spatele Land

Roverului, astfel încât să nu se deteriorareze în timpul transportului. Probabil că va trebui să facem mai multe transporturi. Le măsura din priviri, părând să evalueze spaţiul necesar fiecărei plante.

— Mi-ai promis că am să le pot lua și pe cele de acasă, îi aminti Timmy. Nan uitase, așa că fu obligată să-și schimbe în grabă planurile.

Urmau să fie o mulţime de flori și nu prea aveau timp.

— Voi avea nevoie de Land Rover îndată ce se termină programul de consultaţii. Keir îşi iţise capul pe ușă și-i transmisese ultimatumul, dispărând apoi spre cabinet, cu un maldăr de hârtii sub braţ.

— La naiba! Nan roși. Nu avea vreme să transporte florile la biserică, să le aranjeze și să se întoarcă, înainte de terminarea programului.

Bunul-simţ îi spunea că el avea prioritate, dar în dimineaţa asta nu se simţea dispusă să se conformeze uzanţelor.

— Uite-o pe doamna Whitworth, o trase Timmy de mânecă, arătând spre mașina care apăruse pe alee. Pot să mă duc la cai? se arătă el plin de speranţă.

— Credeam că o să mă ajuţi. Dacă Timmy se ducea să călărească, însemna că va avea nevoie de mașină mai multă vreme.

— Se vede că te frământă probleme globale, remarcă Steve, coborând din mașină și apropiindu-se cu un zâmbet luminos.

— Încerc să descopăr cum să multiplic Land Roverul. Keir are nevoie de el după program, iar eu trebuie să ajut la decorarea bisericii. Nu vreau să ne batem pe mașină, dar…

— Căruţașul de la Coton Hill mi-a spus că trebuia să te apuci de decoraţiuni în dimineaţa asta. A trecut pe la noi să-mi aducă niște baloţi de paie și urma să lase la

biserică snopii de porumb. M-am gândit să-ţi dau o mână de ajutor, îşi explică ea prezenţa. Se pare că am nimerit la ţanc. Putem să-i lăsăm Land Roverul lui Keir și să folosim mașina mea, oferi ea o soluţie.

— Pot să merg și eu la călărie? îşi repetă Timmy rugămintea. Acum, dacă a venit doamna Whitworth, nu mai ai nevoie de ajutorul meu, argumentă el.

— David a rămas acasă, spuse Steve, ciufulind părul băiatului. N-o să-l deranjeze, doar știi cât îi plac copiii. În afară de asta, mi-ar plăcea să rămânem singure câteva ceasuri. Oricum, nu prea avem vreme să ne întâlnim.

— Credeam că o să ai cursuri de călărie. Astăzi n-ai pe nimeni programat?

— Nu, în dimineaţa asta, răspunse Steve evaziv. I-aţi șapca, Timmy.

Are pantaloni lungi, așa că n-o să se rănească. Vizita o să-l facă fericit pe David.

Îl lăsară pe băiat și porniră spre biserică, ducând primul transport de flori.

— Putem să le lăsăm în strană și să ne ducem după cele de la famili a Marriott. Parcă am defila cu steaguri. Puse pe umăr planta cea mai înaltă și porni râzând spre biserică.

— Arătaţi înfloritor, dragile mele, le întâmpină zâmbind amabil pastorul. Omul de serviciu a scos vasele și le-a umplut cu apă, și, salutându-le, le lăsă să-și vadă de treabă.

— Simpatic om, aprecie Steve.

— Și foarte bun observator, comentă Nan. Chiar arăţi extraordinar în dimineaţa asta. Ce s-a întâmplat?

— S-a petrecut ceva… minunat. Ah, Nan, sunt atât de fericită!

— Povestește-mi! o îndemnă amica, molipsită de entuziasm. Nu mă fierbe!

— I-am cerut unchiului tău să te pună la curent, dar

m-a refuzat. A zis că nu poate discuta despre pacienţi nici cu propria familie. Și îmi dau seama că n-a făcut-o, după nelămurirea ta.

— Doar n-oi fi… ah, Steve!

— Ba da, o să avem un copil. Adică, eu voi avea. Amândoi suntem în al nouălea cer. Scăpă un strigăt de bucurie pură. Din cauza asta am renunţat la călărie. David m-a trimis să-ţi povestesc și ţie. Zicea că oricum sunt prea zbuciumată ca să fac vreo treabă și că-l molipsesc și pe el, dar este la fel de încântat ca mine.

— Minunate noutăţi. Și pe când e sorocul?

— De Paște, la anul, cred. Steve îşi lăsă povara pe primul scaun din strană. De Rusalii o să facem botezul.

— Uşurel! râse Nan. Pari gata să înscrii copilul în cor, dar încă nu știi dacă va fi băiat sau fată. S-o luăm pe rând! Unde o să naști?

— Acasă, desigur, replică iute cealaltă. Sau, dacă n-o să fie posibil, la spitalul rural, rectifică ea.

— N-ai de unde să știi, o temperă Nan. Ai văzut cum se zbate unchiul să salveze spitalul.

— Vreau să nasc în Minister, insistă Steve cu încăpăţânare. Ori acasă, ori la spitalul nostru. Nu într-un loc oarecare, la oraș, unde nu ești decât un număr. Figura ei căpătase o expresie tulburată.

— Sunt sigură că nu se va ajunge până acolo. Unchiul Oliver se străduiește din răsputeri să păstreze spitalul rural în funcţie.

— Dacă va fi susţinut și de Keir, n-are cine să le răstoarne argumentele. Sunt singurii medici de aici, iar comitetul trebuie să ţină seama de părerea lor.

— Nu știu sigur cum va vota Keir, mărturisi Nan.

— Dar este partenerul unchiului tău! Trebuie să-l susţină pe Olive r Gray. Steve o privea cu surprindere vizibilă.

— Așa credeam și eu la început. Speram că o să

putem conta pe loialitatea lui Keir, dar lucrurile nu stau chiar așa. Iar acum Marcia se străduiește să-l influenţeze, doar știi că taică-său vrea ca spitalul să se mute la oraș. Îl interesează terenul, așa că o să facă tot ce poate pentru a-l atrage pe Keir de partea lui.

— Lucrurile stau mai rău decât îmi închipuiam. Hai să culegem și plantele lui Timmy, iar între timp o să ne gândim la o posibilă soluţie, sugeră Steve. N-ai nicio putere asupra lui Keir? îi dădu târcoale Nanei, jumătate în glumă, jumătate serios. Ești liberă, potrivită ca vârstă și n-arăţi rău deloc, o necăji ea. Și locuiţi sub același acoperiș, așa că ai un avantaj.

— Dar eu nu-s blondă platinată, i-o tăie Nan.

— Dacă nu vrei, nu-mi povesti. Steve îşi mascase cu grijă curiozitatea.

— Dar trebuie să spun cuiva, și Nan deșertă sacul cu întâmplările ultimelor săptămâni. Nu vreau să transfer povara pe umerii tăi, dar lucrurile se leagă, încheie ea amărâtă. Spitalul, căsuţa lui Ma, fotografi a Edwinei și felul în care i-am pomenit numele în faţa Marciei. Apoi mai sunt și terenurile de tenis, iar aseară întâmplarea cu hamsterul lui Timmy. A fost cu adevărat amuzant, reuși ea să râdă neconvingător.

Deși Keir părea să vadă lucrurile altfel. Era furios pe mine, recunoscu stins Nan. Nu-i spuse lui Steve și că o sărutase.

— Chestiunea cu hamsterul o fi fost hazlie, dar nu cred același lucru și despre terenuri, explodă Steve. Imaginează-ţi, să le amplaseze tocmai peste vizuinele bursucilor! De ce nu mai e bun vechiul teren cu iarbă?

Până acum a fost arhisuficient. Ea și cu David jucaseră de multe ori pe el. Probabil că o să aibă nevoie de aprobarea comitetului, îşi exprimă ea speranţa.

— Tatăl Marciei face parte din comitet.

— Hm, înţeleg. Prietena căzuse pe gânduri. Măcar

dacă l-ar fi întrebat pe David, le-ar fi scos rapid prostia din cap.

— Dar ea i-a cerut părerea lui Keir. Vrea să-l atragă de partea tatălui ei, așa că-l mănguleşte cu orice ocazie.

— Îmi este clar că vrea să pună mâna chiar pe Keir, nu doar pe votul lui. Nu mă surprinde vestea despre soţia lui, totuși. În ziua accidentului, am avut impresia că reacţia lui era ciudată.

— Hai să lăsăm naibii toată tărășenia, izbucni Nan. Stricăm o zi perfectă și vestea minunată pe care mi-ai dat-o, gândindu-ne la Marcia și la cei de teapa ei. Își alungă din minte toate preocupările legate de fata de la conac. Cu asta basta, declară ea, tăind încă o floare, am face bine să mai lăsăm câteva de sămânţă pentru anul viitor. Adună plantele recoltate, refuzând ajutorul prietenei, iar Steve chicoti amuzată.

— Și tu? Procedezi ca David, care încearcă să mă oblige să stau tot timpul pe sofa, cu picioarele ridicate pe un scaun.

— Mă bucur că n-am fost nevoite să cărăm și apă pentru vasele astea.

Nan așeză florile cu grijă. Ar fi fost greu de umplut, sunt imense.

— Sunt ideale pentru tulpinile lungi de floarea soarelui. Nu-i așa că arată bine? Steve se retrase câţiva pași pentru a cuprinde cu privirea mănunchiurile de flori galbene amplasate strategic în biserică. Dacă snopii aduși de la Coton Hill vor fi sprijiniţi de vase, va fi ca și când soarele ar privi în jos spre porumb.

— Majoritatea lanurilor a fost deja culeasă. Nan ieși din biserică și se așează pe o băncuţă de lemn amplasată astfel încât să poată fi admirată întreaga vale fertilă, precum și versantul abrupt al dealului de pe partea opusă. N-a mai rămas decât porţiunea aceea de la capăt, dar și acolo recoltatul e pe sfârșite. Zgomotul slab al combinelor

ajungea până la ele împreună cu zumzăitul albinelor prin florile din faţa bisericii.

— La conac or mai avea stupi? întrebă Steve visătoare, în vreme ce se alătura prietenei. Cândva, aveau o mulţime de roiuri în livadă. Când mergeaţi la școală, vă opreaţi adesea să gustaţi mierea, nu-i așa? Cum de aveaţi curaj, n-am priceput niciodată, recunoscu ea.

— Dacă știi cum să le manevrezi, albinele nu-s primejdioase. Întotdeauna mi-am dorit să am și eu câţiva stupi.

— Cum? La St. Bartholomew? Ai deveni extrem de cunoscută! exclamă Steve.

— Nu te prosti, chicoti Nan. Nu, voiam să spun atunci când voi avea casa mea. Și o grădiniţă. Glasul visător o făcu pe Steve să-i arunce o privire cercetătoare.

— Asta e și problema conacului, explică ea cu agerime. Întotdeauna a fost un cămin, au existat copii… tot felul de vietăţi. Arătă vag cu mâna spre toate acareturile ridicate de fostul stăpân de-a lungul anilor. Cei din familia Lisle par să nici nu stea acolo. Se încruntă, gânditoare. Ca și când… căuta o exprimare potrivită și explodă: de parcă ar fi locatari temporari. Așa cum poartă manechinele câte o rochie spectaculoasă și apoi, după ședinţa foto, nu-i mai acordă nicio atenţie.

— Te înţeleg. Nan n-avea chef să râdă de exprimarea amicei, se potrivea prea bine cu realitatea. Dacă e după Marcia, conacul va suferi destul de mult înainte ca ei să-și vadă de drum, cugetă ea amar.

— Nu-i chiar ea, acolo? Steve se sui cu picioarele pe bancă și arătă spre terenul conacului din vecinătatea bisericii. În livadă, uite. Se îndreaptă spre vechiul teren de tenis. O însoţește cineva, adăugă ea curioasă.

— Este Keir. Vorbise fără inflexiuni. Cumva, știuse că el era chiar înainte de a privi. Nu-i trebuise Land Roverul pentru vizite acasă, cum lăsase să se înţeleagă. Doar ea îşi

imaginase motivul, iar el o lăsase să creadă. Îi trebuise vehiculul ca s-o poată vizita pe Marcia. Știuse că ea va ceda, crezând că are chestiuni mai importante de rezolvat.

Observa mânioasă siluetele îndepărtate. Se simţea ca și când ar fi tras cu urechea, deși ar fi fost imposibil să audă ceva. Biserica era așezată pe un teren ceva mai înalt decât conacul, așa că avea vizibilitate până spre capătul lotului, unde se găseau livada și crângul. Cei doi mergeau unul lângă celălalt. Părul lui negru se distingea clar lângă coama ei blondă. Când ajunseră la portiţa ce dădea spre livadă, cele două siluete părură să se contopească pentru scurtă vreme. Pe acea poartă obișnuia Nan să se cocoaţe pentru a hrăni măgărușul. Îndepărtă gândul. Amintirea era dureroasă. Simţi o satisfacţie drăcească văzându-l pe Keir cum se apleacă, străduindu-se să deschidă portiţa.

După ce trecură, o închise cu grijă în urmă, dar în loc să-și continue drumul, Marcia se opri, întorcându-se spre el. Și Keir se oprise, iar Nan observă că ridica braţele ca și când ar fi vrut s-o cuprindă. Dar mâinile lui îşi continuară deplasarea spre capul ei. Oare o mângâia pe păr? Era atras de blondele platinate. Poziţia celor doi se schimbase, așa că Nan îi vedea numai spatele, iar Marcia era ascunsă după silueta lui. Rămaseră astfel câteva clipe, înainte de a se întoarce și a dispărea printre meri.

— Să mergem, îşi îndemnă Nan prietena, incapabilă să mai rămână acolo.

— Ce ai de gând să faci? o chestionă potolit Steve.

— Am să mă întorc la St. Bartholomew. N-o deranja întrebarea. Abia i se destăinuise amicei și era foarte normal ca Steve să vrea să știe.

— Nu-ţi stă în fire să accepţi înfrângerea.

— N-am de gând să mă lupt pentru afecţiunea cuiva care nici măcar nu m-a observat. Ridică sfidător bărbia. Nu-și aduce aminte de mine decât atunci când caută pe cineva cu care să se certe, sau un ghid.

— Poate că nu-i mai place să conducă de când i-a murit soţia într-un accident rutier. Ar fi de înţeles, spuse Steve, compătimindu-l.

— Dacă n-aș fi fost acolo când a apărut, ar fi fost obligat să se descurce singur.

— Da, într-adevăr, acceptă Steve, dar chiar tu mi-ai povestit că nu s-a mai ostenit să-și ia altă mașină după accident și au trecut deja aproape doi ani. Probabil că prezenţa ta a fost un fel de mană cerească.

— Câtă vreme a stat în Londra, nici n-avea nevoie de mașină. Există suficiente taxiuri și e mai simplu să apelezi la ele decât să cauţi mereu loc de parcare. Nu era deloc dispusă să-l compătimească.

— După atâta vreme, o să-i vină peste mână să urce la volan.

— A condus Land Roverul când ne-am întors de la rulota nomazilor, îşi aminti Nan. Și s-a descurcat foarte bine. Privește, îi arătă ea mașina parcată la poarta conacului. Nu-i lipsește încrederea în sine, chiar dacă nu mai are exerciţiu.

— Mă întreb unde s-or fi ducând. Steve urmărea curioasă Lan d Roverul care întorsese și pornise spre sat, avându-l pe Keir la volan și pe Marcia alături.

— Spre Hopminster, sunt convinsă, să comande terenurile, ghici Nan. Există o firmă de arhitecţi peisagiști care se ocupă cu asemenea lucrări, pe strada principală. Probabil că au stabilit locul, așa că pot foarte bine să pună lucrurile în mișcare, adăugă ea cu amărăciune.

— Ai să-l întrebi pe Keir, când ai să-l vezi?

— Sigur că nu! îi repugna ideea de a-și manifesta în vreun fel interesul, deși era roasă de curiozitate.

La cină, faptul că el păstra tăcerea asupra subiectului o afectă mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Lisle a avut vreun comentariu asupra raportului? vru să afle Olive r Gray.

— Nu era acolo când am ajuns, așa că n-am putut să-l trag de limbă.

Acesta era deci motivul prezenţei lui la conac. N-avea nicio legătură cu Marcia. Descoperirea îi provocă oarecare satisfacţie.

— Pe urmă, m-am dus până la spital, așa că n-a fost o pierdere de vreme.

De ce se mai chinuia să ascundă adevărul? Nu avea nicio nevoie de justificare, Oliver Gray nu l-ar fi întrebat încotro plecase de la conac, așa că ce rost avea să pretindă că se dusese la spital, când ea îl văzuse plecând cu Marcia?

— Unde-i sfoara, Nan? Timmy intră preocupat în salon, iar Nan lăsă pe masă ceașca de cafea, suspinând.

— Credeam că o să-ţi dea Rose.

— Da, dar este plină de noduri. Nu poţi să te joci cu o sfoară înnodată, se tângui copilul.

— E un mosor nou în dulap. Nan scormoni într-un sertar și-i întinse sfoara. Ai o foarfecă?

— Am cuţit. Keir se ridică de pe scaun și scoase briceagul din buzunar. Arată-mi unde să tai. Deschise briceagul și tăie firul cu o mișcare rapidă a lamei rupte, dar incredibil de bine ascuţită. Întinse apoi mâna după bucata tăiată, dar Nan i-o dădu lui Timmy, prefăcându-se că nu observă.

— Leagă bine capetele, ca să nu cedeze la mijlocul jocului.

— Tu nu joci? Figura firavă a băiatului reflecta dezamăgire.

— Trebuie să-mi termin păpușa de porumb, ca să fie gata pentru festival, motivă ea. Își trase scaunul departe de foc, de parcă ar fi fost prea fierbinte, și încercă să ignore discuţia dintre Keir și Timmy, dar fără succes. De două ori fu nevoită să-și ia munca de la capăt. A doua oară fu aproape fericită de intervenţia copilului.

— Uite, am făcut leagănul, Nan, și întinse braţele să-i arate. Dar doctorul Raven nu poate să ia sfoara de la mine; are degetele prea groase. Părea dezamăgit de eforturile care se dovedeau inutile.

— Lasă-mă pe mine întâi, întinse ea mâinile, invitându-l. Pot să-l las mai larg și el va avea loc să-l preia apoi. Vrând-nevrând, fusese atrasă în capcană. Pricepu prea târziu și se simţi tentată să lase sfoara să-i alunece de pe degete. Dar Timmy îşi privea realizarea cu atâta mândrie, încât nu avu inima să-și ducă intenţia la îndeplinire. Așa – uite! Luă pe propriile degete structura complicată și se întoarse spre Keir, încercând să nu-și manifeste neplăcerea.

— Acum, întinde mâinile. Nu așa depărtate. Încerca să se concentreze doar asupra jocului, dar propria tensiune interioară era prea mare. Un capăt al sforii îi scăpă.

— Prinde-l repede! strigă Timmy, iar Keir se conformă. Îi prinse și degetele împreună cu sfoara, iar contactul fu suficient ca să-i topească Nanei toată mânia, ca și când n-ar fi existat niciodată.

„Trebuie să mă întorc la St. Bartholomew. Cât mai departe de…” Se agăţa de gând pentru a-și potoli bătăile puternice ale inimii. Acel loc îi oferea pacea, distanţarea de Keir; acolo nu va mai fi obligată să-i vorbească în fiecare zi.

— Grozav – uite, am priceput acum. Interesant, nu-i așa? se adresă el băiatului.

— N-ai prins și partea asta, trebuie să treacă pe după degetul mare, îi aranjă Timmy priza. Te-ai descurcat aproape la fel de bine ca tati. Păru să se întristeze dintr-odată, vorbind despre părinte, iar Mary Gray îi aruncă o privire de avertizare lui Keir. Se cam făcuse ora de culcare.

— Ah, asta-mi amintește, reacţionă el, că părinţii tăi se vindecă mult mai repede decât ne-am fi așteptat. Mama

merge destul de bine cu cârjele, iar tatăl face curse de cărucior de-a lungul coridoarelor, exageră el. Ce ai spune să mergi mâine cu mine – ai putea să stai cu ei vreo jumătate de ceas?

I-ai putea supraveghea în locul meu?

— Parcă ziceai că n-am voie înainte de paisprezece ani? Timmy dovedea o memorie mult mai bună decât crezuse Keir.

— N-ai voie în rezervă, dar acum pot veni ei la tine, îl asigură Keir.

Pot să iasă în holul de la recepţie și nu mai trece mult până or să se întoarcă acasă. De fapt, continuă el – după ce copilul fu cu greu convins să meargă la culcare – maică-sa ar putea fi externată peste vreo două zile, cu condiţia să nu se forţeze după ce ajunge acasă.

Există servicii de ajutor la domiciliu în districtul ăsta? îşi întrebă el partenerul.

— Sunt solicitate la limită, replică Oliver Gray, dar Mary are o idee.

— Rose a făcut sugestia, răspunse doamna. S-a oferit să locuiască o vreme cu familia Marriott, până când Helen o să scape de ghips și va fi destul de refăcută ca să ia frâiele. Nan mai are de stat încă o săptămână sau două, așa că o să ne descurcăm foarte bine fără Rose. Rezolvase problema veterinarului, dar înrăutăţise fără să știe situaţia Nanei. Apoi, făcu lucrurile și mai rele, adăugând: n-am nevoie de ajutor în casă.

Doamna Cummings a spus că o să mă ajute la curăţenie, așa că va rămâne doar gătitul. Ca urmare, ai să te poţi încă bucura de ultimele zile de vacanţă.

— Dimineaţa o să am treabă, dacă lipsește Rose, protestă Nan.

Simţea nevoia să se apere de privirea insistentă a lui Keir, iar munca în casă era un motiv la fel de bun ca oricare altul.

— Dar după-amiezile și serile vor fi libere, interveni Keir. Așa că am să mă bucur încă de serviciile tale de șofer, concluzionă el cu satisfacţie vădită.

Capitolul 9

— Va fi minunat, dacă Rose o să ne dea o mână de ajutor. Când Keir îi aduse vestea apropiatei externări, figura Hellenei se lumină. Mă simt vinovată că ţi-am stricat vacanţa, se întoarse ea spre Nan, plină de regrete. Ești sigură că…

— Nici vorbă, îi respinse Nan îndoielile. Știa un singur lucru. Aflase cum trebuie să se simtă o pasăre în colivie. Dar nu-i putea spune așa ceva Hellenei, nici măcar propriei mătuși. Trebuia să reziste ca și până acum, așteptând cu răbdare clipa când Helen va scăpa de ghips. Nici măcar nu se va mai bucura de compania lui Timmy, pe post de tampon între ea și Keir.

— O să-i simţim lipsa, spuse ea cu voce tare. Aseară l-a învăţat pe Keir să joace „leagănul”. Băiatul adusese sfoara în buzunar și-i făcea o demonstraţie fostului elev cu ajutorul tatălui.

— Aparent, lui Keir îi plac copiii, comentă mama. Mi-a fost dor de Timmy. Bine că măcar o să pot face câte ceva prin acasă. Mă așteaptă o movilă de ciorapi murdari. În gura ei, corvoada plicticoasă căpăta virtuţi nebănuite, iar Nan izbucni în râs.

— Poţi să te apuci se croșetat. Steve Whitworth o să aibă nevoie de o mulţime de hăinuţe înainte de Paște, îi dădu ea vestea.

— Botezul o să fie așteptat cu nerăbdare, se entuziasmă Helen. Mi s-a părut întotdeauna că e un ritual potrivit cu Paștele, nu crezi?

— Sunt complet de acord, interveni și Keir, pe neașteptate. Dar fu întrerupt de apariţia unei asistente în uniformă. Da, soră, ce s-a întâmplat?

— Puteţi veni o clipă la urgenţe, doctore Raven? vorbise energic, ca și când ar fi fost convinsă aprioric de acceptul medicului. Nu-i mare lucru, dar ne-am trezit cu trei cazuri simultane de accidentaţi și ar avea mai puţin de așteptat dacă v-aţi putea ocupa de unul dintre ei, dacă tot sunteţi aici.

— Vin îndată, răspunse Keir. Te rog să mă aștepţi, Nan. S-ar putea să dureze câtva timp.

— Bineînţeles că voi aștepta. N-avea niciun rost să se manifeste politicos din cauza companiei, îşi spuse ea nerăbdătoare. Apoi se întoarse spre Timmy și spre părinţii lui: în felul ăsta, puteţi să staţi mai mult împreună.

— N-o să-mi vedeţi florile. Nu veţi putea participa la festivalul recoltei, la biserică, se plânse Timmy.

— N-au să piardă chiar tot. Nan se pregătise pentru această eventualitate și-i mulţumi în gând vicarului fiindcă găsise o soluţie.

Imediat după slujba de dimineaţă, pastorul o să vină la spital și va ţine și aici o mică slujbă pentru recoltă, îi explică ea băiatului. O să aducă și corul; mi-a spus că poţi să-i însoţești și să cânţi împreună cu ei, dacă dorești.

— Dar cum rămâne cu florile mele? Copilul se înveselise, iar Nan îşi spuse că era minunat să ai doar șase ani și maturii să-ţi rezolve toate problemele. Măcar dacă propriile ei necazuri ar fi fost la fel de ușor de tratat. Umbrele întunecate de sub ochi vorbeau despre nopţi de insomnie, de prea multe întrebări rămase fără răspuns. Am lăsat câteva flori neatinse, în grădină, de sămânţă, îl liniști ea pe Timmy. Dacă vrei, le putem aduce aici, într-o vază.

— Iar eu am să jumulesc destule seminţe pentru la anul. Ce părere ai? preluă Bob Marriott imediat ideea.

— Oh, ce bine! aprobă Timmy cu entuziasm. Apoi se întoarse spre Keir, care tocmai revenise și îşi îmbrăca haina. I-ai vindecat?

— Da, n-a fost grav, răspunse el serios. Niciodată nu-l

lua de sus pe băiat, observă Nan, și-i răspundea la întrebări, chiar dacă uneori răspunsurile erau cenzurate atent. Numai cineva căruia îi plăceau copiii s-ar fi purtat astfel.

— N-a mai fost accident de mașină? interveni Helen îngrijorată.

— Nu, răspunse Keir degajat. Cineva a dat foc la paie, a stat în direcţia vântului și s-a cam pârlit. Mare prostie, să te joci cu focul, adăugă el pentru uzul lui Timmy, care asculta atent.

— Sora spunea că au fost trei. Timmy stătea la fel de bine cu număratul ca și cu memoria.

— Da, dar ceilalţi doi aveau accidente simple. Un muncitor de la fermă recolta cu secera acolo unde combina n-a putut ajunge, a lovit o piatră și s-a tăiat la picior. I-am pus câteva copci. Celălalt culegea mere și a căzut din pom.

— Doctorul Raven a avut de-a face și cu accidente mult mai grave, interveni tatăl. N-o să-ţi vină să crezi, dar cei doi tineri din mașina sport care ne-a lovit stau deja în capul oaselor și se roagă ca nu cumva el să rămână fără carnet, i se adresă Bob Nanei.

— Mie o să mi-l suspende mătușa Mary dacă nu ne întoarcem la vreme pentru masa de prânz, declară ea, privind ceasul de mână și încruntându-se. Am promis s-o duc pe Rose la voi acasă, după-amiază, ca să se familiarizeze din timp cu locul. Vrea să aprindă focul în sobe, să șteargă praful și așa mai departe.

— Ia-l cu tine și pe Timmy, cunoaşte toate rosturile și o s-o îndrume pe Rose, până culegi tu florile rămase. Maică-sa avea grijă să-i dea o responsabilitate, evitând în același timp o repriză de lacrimi la despărţire.

— Am să coc o plăcintă și voi pregăti niște prăjituri. Am cules o mulţime de mure și o să fie binevenite pentru început. Am să văd ce alimente mai sunt necesare.

— Și eu am cules mure, sări Timmy cu mândrie.

— Dar la mere n-ai voie – un singur accident pe ziua de azi e suficient! Făcându-le cu ochiul părinţilor, Keir îl ridică pe băiat și-l duse chicotind spre Land Rover.

— Atunci, mă apuc de treabă, iar el n-o să mai aibă vrame să se gândească la despărţire, spuse Nan și se grăbi să-l ajungă pe Keir.

Gândește-te câte bucăţi de plăcintă o să fie necesare și fă-ţi un nod la batistă să nu uităm să luăm cheia, îi dădu ea copilului alte două subiecte de meditaţie.

— Mi-ai promis și mie plăcintă, pentru ajutorul dat la cules, interveni Keir. Curând, lăsară spitalul în urmă, discutând amical despre numărul de bucăţi pe care-l merita fiecare.

— Trebuie să te apuci de copt în după-amiaza asta? o prinse Keir de mânecă, în faţa casei, în vreme ce Timmy o zbughise pe treptele de la intrare.

— Nu, n-are rost să încep înainte de ajunul externării Hellenei.

Plăcinta se învechește dacă o fac prea devreme, îl privi ea surprinsă. Va trebui să-mi comunici când intenţionezi s-o trimiţi acasă.

— Să spunem, săptămâna viitoare, miercuri. În felul ăsta, vei avea la dispoziţie două zile după weekend pentru pregătiri. Keir se dovedea neașteptat de prevăzător.

— O să am suficientă vreme. Rose poate curăţa întreaga casă până atunci.

— Asta înseamnă că nu va fi nevoie de prezenţa ta în această după-amiază?

— Trebuie doar să-i duc acolo pe Rose și pe Timmy. Și să culeg floarea soarelui, bineînţeles, adăugă ea uimită. De ce? Nu-i trecea prin minte niciun motiv pentru care el i-ar fi putut solicita serviciile, exceptând… Ai nevoie de Land Rover? Poate că voia s-o scoată la plimbare pe Marcia? îşi mușcă buza și tăcu, lăsându-l să-și explice singur vorbele.

— Mă gândeam să-i lăsăm pe cei doi la casa familiei

Marriott și să dăm o raită prin Hopminster, să vedem niște oferte de mașini. Amândoi dorim – nu, avem nevoie de câte un vehicul. Land Roverul este perfect, dar dacă ne trebuie în același timp… Mă simt puţin vinovat că l-am luat ieri, se confesă el, iar Nan strânse din buze. N-avea cum să se simtă atât de vinovat, căci altfel n-ar fi ţinut mașina mai mult decât era necesar, ca s-o plimbe pe Marcia. Își dorea ca el să renunţe la minciuna spusă în seara precedentă. Știind adevărul, se simţea stânjenită. Sau poate că voia altă mașină fiindcă Land Roverul nu era destul de bun pentru Marcia. O limuzină luxoasă era mai pe gustul ei. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care se hotărâse atât de brusc; înainte părea să nu se prea grăbească. Menţionase ce mașină dorea.

— Un Twin Jet, sau ceva asemănător, nu-i așa?

— Adevărat. Nici nu-și dăduse seama că vorbise cu glas tare. Uite c-ai ţinut minte!

— Și tu îţi amintești că-mi doream un Mini, replică Nan. Nu prea știa cum să răspundă acestei noi dispoziţii amicale din partea lui; îi venea mai ușor când erau în plin antagonism; cel puţin atitudinea aceea nu-i provoca suferinţă. Mânia funcţiona ca un soi de armură…

— Bineînţeles, voiai o mașinuţă verde pal, continuă el să-și arate interesul. Ei, ce părere ai? Mâna lui îi prinsese încheietura și n-o lăsa să se retragă spre bucătărie. Ne-am uita după mașini și am cina apoi în oraș. Trebuie să existe în Hopminster un loc unde să putem lua masa.

— „George și Dragonul” e un local bun, vorbi ea automat și apoi regretă. Dar cum rămâne cu Rose? Dacă stăm în oraș, ea o să fie obligată să aștepte la casa Marriott. Nu-i putem pretinde să se întoarcă pe jos, sunt aproape patru kilometri, găsi ea unica salvare posibilă.

— Aveţi nevoie de Land Rover? întrebă Oliver Gray, care auzise ultima parte a discuţiei. Mary și cu mine avem la dispoziţie cealaltă mașină.

— Așa plănuisem, dar ar însemna să-i lăsăm pe Rose și pe Timmy să aștepte, îi explică Keir, înainte ca ea să poată deschide gura, ceea ce o nemulţumi. Acţiona de parcă ar fi fost deja de acord cu invitaţia. Părea să considere garantat acceptul ei.

— Am să-i aduc eu înapoi deseară, când mă întorc de la spital, se oferi bătrânul medic. Asta va însemna cam pe la cinci. Ai suficientă vreme, Rose? se adresă el femeii care-și făcuse apariţia în ușa bucătăriei.

Nan și doctorul Raven vor să rămână în Hopminster la cină.

— Pe la cinci o să fie perfect, replică Rose vesel. Mergeţi și distraţi-vă, dom'şoară. Acum e momentul, înainte ca eu să plec. Săptămâna viitoare n-o să prea aveţi vreme. Din bucătărie răzbătu zgomotul unui capac trântit, iar Rose dispăru grăbită.

— Atunci, așa rămâne, aprecie Keir pe un ton mulţumit. La masă, reluă tema. Am observat un parc auto la intrarea în Hopminster. Te interesează o mașină nouă sau una la mâna a doua?

— Mă gândisem la una nouă. De fapt, nu voia deloc să meargă. Sau cel puţin, o părticică din ea ar fi vrut să accepte, iar restul o îndemna să se ţină departe de compania lui. M-am gândit că o mașină nouă ar însemna o economie la reparaţii și întreţinere – nu-s pricepută la mecanică, așa că n-aș ști dacă o mașină la mâna a doua îşi merită banii.

— Dacă vrei, pot s-o verific eu, se oferi Keir, dar cred că ai dreptate, pe termen lung.

Asta însemna că și el voia să achiziţioneze un Twin Jet nou. Nan nici nu se putea gândi la preţ. Știa cam cât urma s-o coste propria mașină.

Ar fi trebuit să multiplice suma de „n” ori. Renunţă și se concentră asupra mâncării.

— O să găsești ceva la același angrosist? Vehiculul lui

era mai important. Nan nu dorea să se manifeste egoist cu timpul lui liber.

Probabil se simţea obligat s-o ajute numai fiindcă se angajase înainte s-o cunoască pe fata de la conac.

— Nu, va trebui să mergem la alt parc auto, în cealaltă margine a orașului, răspunse el degajat, de parcă n-ar fi existat niciun inconvenient. Este vorba de alt fabricant și de obicei cedează dreptul de comercializare unor firme diferite.

La scurtă vreme după ce-i lăsară pe Rose și pe Timmy, se opriră în faţa vitrinei magazinului.

— Ce spectacol minunat! exclamă Nan.

— Ai de unde alege, aprobă Keir, bine dispus de entuziasmul ei. Se pare că modelul tău preferat este expus cu predilecţie – n-am fi putut nimeri mai bine. Mașinuţele în culori strălucitoare erau teribil de atrăgătoare, iar Nan îşi uită complet demoralizarea anterioară.

— Să intrăm, abia aștept să încerc una! îl prinse de mână și simţi cum degetele lui o strângeau. Deci, în ciuda aspectului rece, era și el capabil de emoţii. Intrară ţinându-se de mână, răzând ca doi copii lipsiţi de griji, iar tânărul angajat îi întâmpină zelos. În luna aceea urma să primească un comision mai mare. Privirea lui expertă îl aprecie imediat pe elegantul Keir, aspectul lui fiind susţinut de îmbrăcămintea asortată a însoţitoarei.

— Să înţeleg că e pentru soţia dumneavoastră? îi pofti la masa lui de lucru. Poate că mai întâi ar fi bine să vedeţi niște cataloage, ca să vă faceţi o idee despre ceea ce avem?

— Ah, uită-te tu; lasă-mă să mă duc la mașini, se arătă Nan nerăbdătoare, observând cu nepăsare zâmbetul superior schimbat de bărbaţi.

— Pe femei le atrage în primul rând coloritul, dădu din cap vânzătorul. Luaţi-o înainte, doamnă…

— Ah, nu suntem căsătoriţi, îi corectă ea

presupunerea și constată că nici măcar acea realitate nu era capabilă să-i strice dispoziţia.

— În cazul acesta, poate că-i vorba de o ocazie specială? îşi încercă norocul tânărul, privind cu înţeles spre mâna ei stângă. Domnul se poate pune la punct cu amănuntele plictisitoare ca puterile motoarelor și preţurile modelelor, în vreme ce dumneavoastră admiraţi culorile.

Comportamentul vânzătorului începea s-o enerveze, în vreme ce implicaţiile vorbelor lui îi deveneau clare.

— Îmi cumpăr singură mașina și am să aflu și amănuntele acelea plicticoase, declară ea pe un ton acru. Totuși, doresc întâi să admir expoziţia. Zâmbetul îi reapăru pe figură.

Înclină capul într-o parte și privi gânditoare modelele expuse.

— Cred că-mi place cea verde. Sau poate cea aurie… sau cea portocalie. Oh, mai bine alege tu în locul meu! apelă ea disperată la Keir.

— Să dăm cu banul, replică el amuzat. Nu, ia-o pe cea verde. Se potrivește mai bine cu ochii tăi căprui, o tachină el, iar ea simţi că roșește.

— Cât de curând o pot avea? Aruncase întrebarea ca să scape de stânjeneala momentului.

— Păi, o săptămână sau două. Observându-i dezamăgirea, vânzătorul adăugă: Va trebui să facem actele, să obţinem o asigurare și așa mai departe.

— Întâi să completăm comanda, râse Keir. Și cred că o să luăm un catalog cu noi. În felul ăsta, o să ai la ce te uita. La plecare, i se făcu milă de privirea ei melancolică.

— Ţie nu-ţi place să admiri întâi? Nan coborâse instinctiv tonul, la intrarea în magazin. Erau expuse numai două Twin Jeturi. Caroseriile prelungi, suple, aveau un aspect de forţă stăpânită. Era convinsă că ar fi ajuns și pe orbită, dacă asta ar fi dorit șoferul.

— Vin imediat să arunc o privire modelelor, îşi

întrerupse Keir conversaţia cu vânzătorul. Ia-o înainte și vom veni și noi. Reluă discuţia despre specificaţiile tehnice, care pentru Nan părea purtată într-o limbă străină, în vreme ce ea se plimba prin încăpere.

— Atinge suta de kilometri pe oră în numai câteva secunde, la pornirea de pe loc, domnule. Bărbatul nu era un simplu vânzător, ci și un fidel admirator. Conform frânturilor de propoziţie ajunse la urechile ei, Nan deduse că însoţitorul ei îşi descoperise un suflet pereche.

Contrar tuturor legilor firii, mașina despre care vorbeau n-avea niciun neajuns. De fapt, nici ea nu-i găsea vreun cusur. Se deplasa cu grijă; orice zgomot părea o adevărată blasfemie în acel sanctuar.

— Nu mă interesează prea mult culoarea. Gri metalizat, cred… tocmai spunea Keir, în vreme ce ea îşi încheiase turul și se apropia de cei doi bărbaţi.

— Nu vrei să arunci măcar o privire mostrelor de culoare? întrebă ea indignată.

— Mă interesează mai mult motorul. Am să las coloritul în seama ta.

Îi înmână o broșură groasă. semănând mai degrabă a catalog de artă.

Reflecta calitatea mașinii – și de asemenea preţul, probabil. Se bucură că nu era problema ei.

— Poţi să te faci comodă, câtă vreme ne uităm la motor. Keir îi deschise portiera uneia dintre mașinile expuse, iar Nan se urcă, după ce privi nesigură spre vânzător și primi acceptul zâmbitor al acestuia.

Portiera se închise cu un sunet discret, mult diferit de al Miniului încercat mai devreme. Tapiţeria era realizată din cea mai fină piele, bordul era acoperit cu panouri de lemn și oţel cromat. Toate erau realizate manual. N-aveau să se deterioreze în timp. Era o mașină perfectă, făcută pentru un bărbat capabil să aprecieze excelenţa – și în stare să-i plătească preţul.

— Pare prea frumoasă pentru Minister. Cei de la „George și Dragonul” le oferiseră câte o friptură excelentă, șeful de sală îi plasase la o masă de două persoane, luminată cu un sfeșnic, iar combinaţia avea un efect moleșitor, descoperi Nan. Deocamdată, era perfect degajată în compania lui Keir. Își dădu seama că se simţea chiar foarte bine.

Probabil fiindcă avuseseră mașinile drept subiect de conversaţie. Era un teren neutru, în care se puteau desfășura liber, fără vreun pericol.

— N-am de gând s-o folosesc numai în Minister. Se sprijini pe spătar, complet relaxat. De parcă și el s-ar fi simţit la fel de bine. Mai există și vacanţe. Ochii lui deveniră visători. Mi-ar plăcea să fac o excursie în Scoţia, înainte de a mă aventura în afara ţării. Insula Arran, primăvara! un paradis de flori sălbatice. Îi zâmbi peste masă. Am putea lăsa mașina și traversa cu bacul.

Noi? Nan îi întoarse privirea. Keir și Marcia? Vorbele lui sunaseră de parcă ar fi făcut planuri pentru luna de miere. Se bucura că luminaţia tremurătoare îi ascundea expresia, care probabil reflecta durerea din inimă.

— Land Roverul este ideal pentru vizitele în district, dar la călătorii mai lungi este plăcut să dispui de un mijloc de transport mai confortabil, adăugă el mulţumit.

— Sunt convinsă, replică ea sec. Dar ai dreptate în privinţa vizitelor locale, mai ales iarna; ar fi păcat să intri cu o asemenea mașină pe drumurile ce duc la ferme. Keir nu avusese încă ocazia să circule pe noroi, iar ea se întrebă dacă nu cumva după aceea o să-și regrete decizia de a veni la Minister. Doar timpul avea să-i dea răspuns.

— Nu ţi-e dor de cabinetul de la oraș? se arătă ea curioasă.

— În ce fel? vorbise aproape indiferent.

— Ah, nu știu exact. Făcu un gest vag. De exemplu, dacă vorbim de pacienţii de la spital, din dimineaţa asta. Ai

avut o tăietură de coasă, o căzătură din pom și niște arsuri provocate de fân. Problemele de aici par să fie de tip domestic, ca să folosim un termen blând.

— Dar asta nu înseamnă că-s mai puţin importante, replică Keir liniștit. Și cum rămâne cu accidentul de mașină? N-am văzut niciodată o intervenţie chirurgicală mai bine realizată. În ochii îi apăruse o strălucire provocată de acea amintire. Unchiul tău a făcut minuni cu șoferul mașinii sport; dacă n-ar fi fost el, băiatul ar fi rămas invalid pentru tot restul vieţii.

— Lăsând accidentul deoparte, restul evenimentelor sunt obișnuite, produse în gospodărie, argumentă Nan, iar Keir o privi ciudat.

— Prefer să tratez un bărbat tăiat cu secera în vreme ce muncea pe câmp, decât să cos o rană provocată de cuţit, sau de o sticlă spartă, pe vreo alee dosnică. Evenimentele de la oraș nu-s chiar atât de atrăgătoare, să știi.

— Înţeleg, îl asigură Nan. Avem parte mereu de asemenea situaţii la St. Bartholomew. Dar aici este altfel. La Londra ai fi putut să faci orice

— Să-ţi alegi pacienţii. Începuse să fie puţin incoerentă sub privirea lui insistentă.

— Cei bogaţi și faimoși? Glasul lui era la fel de lipsit de inflexiuni. Ca să devin la rândul meu bogat și cunoscut?

— Cam așa ceva. Ar fi putut ajunge pe culmile profesiunii, dar preferase să vină la Minister. Oare descoperise virtuţile unei cariere la ţară abia după decesul Edwinei? Și dacă așa stăteau lucrurile, câtă vreme urma să treacă până să înceapă să tânjească după viaţa sofisticată cu care era obișnuit? Ar fi fost o adevărată lovitură pentru unchiul Oliver dacă partenerul care urma să-i ia de pe umeri o parte din povară și în cele din urmă să-i preia cabinetul, și-ar fi luat tălpășiţa de îndată ce începuse să-i fie util. Eventualitatea o tulbura mai mult decât ar fi dorit

să admită.

— În primul rând, n-am nevoie de bani. Vorbise pe un ton egal, fără urmă de resentiment pentru întrebările ei indiscrete. Și în afară de asta, aveam nevoie de timp.

Pentru ce? se întrebă ea. Să treacă peste pierderea Edwinei?

— Doream să am vreme pentru cercetare, veni răspunsul la întrebarea nerostită. Dar mai ales, voiam timp să-mi pot trăi viaţa.

— Ai spus că doreai să părăsești orașul, dar am crezut că asta a fost după – după… Se opri, stânjenită, nedorind să-l mâhnească și să strice atmosfera aceea amicală.

— După moartea Edwinei? Din nou, în vocea lui nu răsuna pic de stres. Nu, era o năzuinţă mult mai veche. Îţi mai amintești, cândva mi-ai spus că n-ai cum să-ţi uiţi rădăcinile. Zâmbi. Am constatat că nici nu poţi supravieţui fără ele. Podoabele încep să-și piardă strălucirea.

Părea dintr-odată amărât, iar Nan se întrebă ce gânduri răscolise, ce imagini îi treceau prin faţa ochilor care lăsau impresia că privesc prin ea. Simţi un început de gelozie. Nu știa decât foarte puţine despre el, cu excepţia celor aflate de când ajunsese la Minister. Iar puţinele ceasuri petrecute împreună nu fuseseră întotdeauna tihnite.

— Poate, dacă ai fi avut copii… Nu știa cum să rupă tăcerea și să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ, acolo unde ea rămăsese singură.

— Chiar și așa, Edwina n-ar fi acceptat să trăiască la ţară. Privea situaţia filosofic, acceptând ceea se întâmplase deja și n-ar fi putut schimba. Cu vârsta, poate că ar fi acceptat să-l trimită, posibil s-o fi făcut… Amărăciunea revenise evident, iar Nan îl privi surprinsă.

— N-am știut că aţi avut un copil.

— N-am avut. O tristeţe indescriptibilă îi apăruse pe

chip. Copilul nostru n-a apucat să se nască. A murit împreună cu mama în accidentul de mașină. Strângea între degete piciorul paharului, astfel încât încheieturile i se albiseră, iar Nan se temu pentru fragilul obiect.

— Nu-l sparge, Keir, ai să te tai. Întinse mâna peste masă și-l atinse, ignorând propria suferinţă cauzată de scurtul contact. O clipă, el o privi aiurit, de parcă n-ar fi știut exact cine era, cu mintea încă rătăcită pe tărâmul tristeţii. Apoi, sub atingerea mai apăsată, îşi scutură capul, încercând să-și clarifice mintea înceţoșată.

— Nan? vorbise ezitant. De parcă abia ar fi revenit din altă lume, încă nesigur că recunoaşte persoana căreia i se adresa. Însă strânsoarea slăbi, iar el lăsă paharul pe masă. Mișcarea aceea avu darul să rupă vraja.

Keir oftă prelung, se relaxă și spuse ceva foarte straniu:

— Poate că a fost mai bine așa. N-ai cum să cunoști cu adevărat implicaţiile unor astfel de întâmplări.

— Mai bine? Să pierzi un copil nenăscut? Șocul ei era însoţit de o compasiune copleșitoare.

— Edwinei nu-i plăceau copiii. Părea ostenit. M-am gândit că s-ar putea să-și schimbe părerea dacă va fi vorba de progenitura noastră. că s-ar putea chiar să vrea să se stabilească undeva, uitând de anturajul social în care eram prinși. Dezgustul lui era evident, iar Nan avu o revelaţie: mariajul lui Keir cu Edwina nu funcţionase. Anturajul și petrecerile erau podoabele care-și pierduseră strălucirea. Când Rose îi înmânase fotografia, la masă, iar el i-o întinsese mai departe lui Mar y Gray, Nan se întrebase de ce nu-i aruncase nici măcar o privire. Astfel se explica și faptul că o ţinea în sertar, nu pe noptieră, cum ar fi fost normal.

— Edwina ura copilul. Spunea că o să-i strice silueta. Înainte de căsătorie, a lucrat ca model. Asta explica și atitudinea studiată a femeii splendide din fotografie. Mă

întreb dacă… Se opri, îndurerat.

— Dacă ce, Keir? încercă ea să-l facă să-și continue destăinuirea.

Privirea ei spunea: dă-i drumul! Varsă-ţi sacul, ca să te poţi liniști. Keir avea o expresie bântuită și astfel ar fi putut scăpa de fantome, fiindcă acum aflase – erau două, nu una singură cum crezuse iniţial. Edwina și copilul.

— Dacă nu cumva Edwina a provocat accidentul voluntar, răspunse el. Băuse. Se întorcea de la una dintre nesfârșitele ei petreceri. Lucram la spital. Nu era neobișnuit să plece singură, urmând să vin și eu, dacă era posibil. În ziua aia, n-am reușit. Am avut o operaţie complicată, care a durat mai mult decât crezusem. La sfârșit, mă simţeam extenuat, știi cum e? Nan aprobă din cap. Într-adevăr, știa. Așa că m-am dus direct acasă. Ar fi trebuit s-o iau de la petrecere. Știam că obișnuia să bea prea mult, dar și asta era normal în mediul obișnuit al Edwinei. Se referise la

„Mediul Edvinei” nu la „mediul nostru”. Orice l-ar fi atras iniţial la Edwina, probabil că destul de curând îşi văzuse toate iluziile spulberate.

— Voia să-i fac o întrerupere de sarcină – să-mi omor propriul copil!

Oroarea și repulsia se reflectau în ochii lui. Am refuzat, bineînţeles.

Reușise să-și oprească tremurul vocii și Nan se minună de câtă stăpânire de sine dădea dovadă. S-a înfuriat. A spus că dacă nu vreau, o să mă facă să plătesc. Și am plătit – amarnic, încheie el simplu.

Continua să plătească, fiindcă se învinovăţea pe sine, ghici Nan. Nu atât pentru moartea Edwinei, cât pentru pierderea copilului. Ce grozăvie îi putuse cere soţului? Probabil că înţelesese perfect că ar fi fost împotriva tuturor principiilor și instinctelor lui. În subconștient, Nan pricepu că numai o altă căsătorie fericită l-ar fi putut salva

pe bărbatul din faţa ei. I-ar fi putut aduce uitarea... O nevastă care să-i dăruiască iubire – și copii. Un cămin, cu tot ce presupunea asta. Să fi fost capabilă Marcia de așa ceva? Datorită ciudatelor meandre ale sorţii, sau poate propriei lui educaţii, Keir era din nou atras de același gen de femeie. Nu era vorba doar de părul platinat. Aceeași duritate se citea în ochii Marciei și în cei ai femeii din fotografie, dezvăluind lipsă de căldură și egoism, făcându-le pe ambele incapabile de a păstra un cămin. Ieșind din atmosfera confortabilă a restaurantului, Nan fu străbătută de un fior.

— Ţi-e frig? Vrei să pun capota? întrebă Keir cu solicitudine.

— Nu, prefer să stau în aer liber. Nopţile luminoase sunt minunate.

Vara, îmi lipsesc stelele de pe cer. Lăsă capul pe spate. Merită să suport răcoarea, dacă le pot vedea din nou. În aerul curat, cerul de catifea părea stropit cu luminiţe strălucitoare. Ochii ei iubeau cerul acela, în vreme ce inima tânjea.

Capitolul 10

— A fost o slujbă frumoasă. Mary Gray îşi trase mănușile și se opri pe aleea din faţa bisericii ca să urmărească cele două șiruri de coriști ce se pregăteau să plece spre spital.

— Mă întreb dacă vor rezista tentaţiei de a se înfrupta din bunătăţile primite, zâmbi Keir. Cântăreţii îşi lăsaseră cărţile cu imnuri în favoarea unei părţi din ofrande, cu excepţia celui din frunte, care purta crucea.

— Oricum, toate vor ajunge la spital. E doar un gest frumos din partea copiilor de a aduce cu ei o parte, cu ocazia asta. Știi că celor mici le place să împartă. Și ea făcuse parte din procesiune vreme de mai mulţi ani şi-şi amintea cu ce bucurie ducea darurile. Nu-i așa că Timmy

are un aspect angelic? Probabil că cineva i-a adus un veșmânt pe măsură. Credeam că-i prea mic.

— Chiar este, dar soţia vicarului spunea că i-a ajustat stiharul cu ace, ca să nu se împiedice, explică amuzată mătușa. Oricum trebuia să intre în cor la șapte ani, așa că probabil o să i-l tragă la mașină, dacă tot a început mai devreme.

— Helen nu-l va recunoaşte, profeţi Oliver Gray, chicotind. Ca răspuns la privirea întrebătoare a asociatului, îl lămuri: nu plecăm încă.

Obișnuim să-i urmărim de aici. Sunt vizibili aproape până la spital și cântă tot drumul. Se aude minunat, într-o astfel de zi calmă.

— Așa procedează întotdeauna? Glasul lui Keir era grav, profund emoţionat, în vreme ce urmărea alături de Nan procesiunea, iar zvonul de glasuri clare ajungea până la ei.

— Este un obicei, îl lămuri ea. Se repetă de Crăciun și de Paște – de fapt la toate sărbătorile și chiar în unele duminici. Pacienţii provin dintre noi. Ar fi păcat să-i ţinem departe de tradiţiile locale, doar fiindcă sunt bolnavi. Iar glasurile cântăreţilor sună minunat în aerul îngheţat, ca un zvon de clopoţei.

— Totul e atât de… de… normal. Keir vorbise răgușit. Ochii lui cercetau grămada de pietre înnegrite de vreme lângă care se opriseră; grădina liniștită și clădirile vechi ale conacului de vizavi; oamenii adunaţi în faţa micii biserici, care acum discutau amical înainte de a se întoarce fiecare la treaba lui, până la următoarea întrunire în inima satului, la fel cum făcuseră și strămoșii lor.

— Prea multă liniște, după unele gusturi, dar mie-mi place, declară Nan, îndreptându-se spre mașina unchiului. Nu-i zărise pe cei din familia Lisle, ceea ce era păcat. Nu era suficient să locuiască la conac, trebuia să participe la viaţa comunităţii, dacă doreau să fie acceptaţi de localnici.

Și pentru Keir ar fi fost important ca Marcia să se implice în evenimentele sătești. Până acum, cu excepţia unor rare apariţii la clubul de tenis, nu se arătase înclinată spre așa ceva, iar încercările părinţilor de a-i atrage pe localnici de partea lor se dovediseră sortite eșecului.

Tot la familia Lisle, în speţă la Marcia, se gândea Nan și peste două zile, în vreme ce pusese plăcinta pentru Helen la cuptor. Nu reușea să și-i scoată din minte. Ar fi preferat să pregătească ceva absolut inedit, astfel încât să fie obligată să se concentreze la ceea ce făcea. Coacerea plăcintei era un automatism.

— Vreau să iasă excelent, i se destăinui ea Rosei. Dacă tot m-am apucat, am să fac și niște prăjiturele apetisante și le las în forme. O să ţină o vreme și o să-ţi ușureze munca la început, până te obișnuiești cu locul. Apoi adăugă, ridicând vocea: închide ușa după tine, Timmy**. În** dimineaţa asta viespile au înnebunit, parcă.

— Fructele fierbinţi le atrag, o lămuri Rose, savurând mireasma.

Plăcintele alea au început deja să miroasă bine.

— Am pus patru la copt, spuse Nan. Două pentru noi și două pe care să le iei cu tine. Încăpuseră cu ușurinţă în cuptorul uriaș de la fosta casă parohială, iar Nan mulţumi Cerului pentru dimensiunile lui.

— Doctorul Gray și doctorul Raven n-au să apară mâine nici la prânz nici la masa de seară, îi aminti Rose. Trebuie să vină la spital funcţionarul acela de la primărie, iar Lisle i-a invitat pe toţi la cină, așa am auzit. Cică vrea să-i mituiască!

— La naiba! Uitasem că-i mâine. Helen va fi externată și i-am promis că o voi duce acasă. Plănuisem să iau mașina unchiului Oliver; Lan d Roverul nu-i tocmai potrivit pentru cineva cu piciorul în ghips, continuă ea, frământându-se.

În dimineaţa următoare, Oliver Gray îi risipi

îngrijorarea.

— Asta-i ușor de rezolvat. Ia tu mașina, iar noi o să folosim Lan d Roverul. Știi unde-i locul meu de parcare, la intrarea în spital. Adu limuzina acolo, după ce ai dus-o pe Helen acasă, și facem schimbul.

Restul zilei vei avea la dispoziţie Land Roverul.

— Așa voi proceda, îl asigură Nan cu ușurare. Vreau să-mi respect promisiunea faţă de Helen. Fu recunoscătoare pentru spaţiul generos din limuzină, în vreme ce înghesuia toate lucrurile lui Timmy și plăcintele. Adăugase și un pui la cuptor, pe care-l pregătise suplimentar cu o zi înainte.

— Mai ai nevoie doar de niște salată și ai rezolvat prima masă, îi spusese Rosei. Cu toate proviziile cumpărate ieri, n-o să mai ai probleme o vreme.

— După câte ai luat acolo, au cu ce rezista unui asediu, râse Keir. Pe el unde-l mai pui? făcu el semn spre Timmy, care cobora cu grijă scara de la intrare, ducând cușca în braţe.

— Hamsterul! Ochii ei se rotunjiră de surpriză. Uitasem că trebuie să-l luăm și pe el. Se înfioră. Ce-ar fi să-l iei mâine? se adresă ea rugător băiatului.

— Dar vreau să-l luăm acum! Dezamăgirea copilului egala neplăcerea ei, iar Rosei i se făcu milă.

— Am să stau pe bancheta din spate, cu cușca pe genunchi; iar Sauce poate să vină lângă mine. Dacă ești cuminte, te las să stai în faţă.

Lucrurile se aranjaseră spre mulţumirea tuturor.

— Bravo, Rose! murmură Keir, privind ironic spre Nan, care se strâmbă, umilită de propria lașitate. Probabil că avea să râdă de ea împreună cu Marcia…

— Sper ca întrevederea să decurgă bine. Se întoarse spre unchi, evitându-l pe Keir. Încă n-avea habar cum va vota el, cărei păreri urma să se ralieze la întâlnirea cu funcţionarul guvernamental. Deocamdată, avusese grijă să

nu-și dea în vileag părerile, refuzând să abordeze subiectul. Tăcerea lui avea darul de a o scoate din minţi, se purta de parcă nici n-ar fi fost treaba ei, cu toate că era o problemă de interes general, a întregii comunităţi. Fără îndoială, discutase subiectul cu Marcia. Avusese ea grijă.

— Abia după-amiază târziu se va ajunge la o decizie, spuse Olive r Gray. Privindu-l, Nan simţi că i se rupe inima. Părea bătrân, apăsat de stres. Cum putea Keir să i se alăture, dar să voteze împotrivă? Toată viaţa lui trudise pentru acel spital, iar Nan se temea de consecinţele spulberării eforturilor lui pe considerente financiare.

— Data viitoare când se va întâmpla ceva, s-ar putea să fii nevoită să te deplasezi până la Hopminster, îi spuse ea prost dispusă Hellenei, ceva mai târziu. I-am lăsat acasă pe Timmy și pe Rose. Încerca să se înveselească, pentru a nu strica ziua externatei.

La plecare, după ce-și instalase prietena pe canapeaua din sufragerie, aceasta îi strigă:

— Să mă ţii la curent.

Oare ce se va întâmpla? Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul chiar și pentru ea, deci situaţia era mult mai stresantă pentru unchiul Oliver. Îi înmână portarului de la spital cheile mașinii.

— A spus că o să vină după ele când termină.

— Mă întreb dacă la anul pe vremea asta o să mai am ocazia să-i păstez cheile de la mașină. Portarul era la fel de îngrijorat ca ea și Nan se simţi demoralizată. Era normal ca disputa prelungită să afecteze moralul personalului. Omul de lângă ea era sătean. Nan îl cunoștea foarte bine. În urma războiului, rămăsese cu grave sechele și era foarte importantă pentru el slujba aceea aproape de casă, nu prea solicitantă.

Închiderea spitalului ar fi însemnat să se deplaseze zilnic până la Hopminster, la alt loc de muncă, perspectivă destul de îngrijorătoare chiar pentru un om perfect

sănătos.

— Liniștește-te, îl îndemnă ea cu un optimism mimat. Am trecut noi și peste alte crize.

— Ah, dar de data asta e altfel, domnișoară. În trecut ne luptam să punem pe picioare spitalul. Să facem rost de echipament, să construim.

Ne-am unit forţele și am reușit, cumva. De data asta, suntem divizaţi.

Ăștia nu se gândesc decât la aspectele financiare, se plânse el cu amărăciune. Niciodată nu-i interesează ce se întâmplă cu oamenii.

Brusc, deveni atent. Uite-i că vin. Ușa se deschisese și se auzea murmur de conversaţie. Cineva râdea. Nan recunoscu tonalitatea exagerată a glasului lui Lisle și se întrebă ce-l făcuse să se înveselească. Dacă găsea amuzantă compania funcţionarului, însemna că lucrurile evoluaseră pe gustul lui.

— Mai bine rămâi pe loc, domnișoară, până ce pleacă ei. Portarul îi urmărea pe cei care se apropiau cu o privire lugubră. Nan îi studia cu interes, încercând să le citească pe chipuri și să ghicească rezultatul final. Unchiul îi spusese că urmau să-i facă funcţionarului un tur de prezentare a spitalului, iar ea știa că trebuia să viziteze și căsuţa lui Ma, măcar ca aspect exterior. Îi recunoscu pe toţi cei din grup, cu o singură excepţie. Dar chiar și funcţionarul nu-i era complet străin. Silueta înaltă, ușor încovoiată, cu păr alb, îi era ciudat de familiară. Încercă să-și amintească de ce i se părea cunoscut.

— Iat-o pe sora Durrant, nu-i așa? Spre uimirea ei, străinul îi întâlni privirea și zâmbi, îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă. Ce plăcere – nu mă așteptam să te întâlnesc aici.

Glasul cald cu accent scoţian și ochii albaștri, strălucitori îi împrospătară instantaneu memoria.

— Cum mai merge cu umărul? John McFee avusese

un umăr dislocat, tot ca urmare a unui accident rutier, iar ea îl îngrijise în rezerva de chirurgie de la St. Bartholomew.

— Mă bucur că-ţi mai aminteşti de mine! exclamă el încântat.

Probabil că ţi-au trecut prin faţa ochilor sute de pacienţi, dar nu m-ai uitat. Nu mai lucrezi la St. Bartholomew?

— Ah, ba da, îi întoarse ea zâmbetul, pe deplin degajată, acum că știa cu cine are de-a face. Îi păstrase o amintire plăcută, iar impresia actuală era la fel de favorabilă. Sunt în concediu, deocamdată. Minister este localitatea în care m-am născut, îşi explică ea prezenţa.

— Nu știam că o cunoaşteţi pe nepoata mea. Oliver Gray se apropiase, urmat de câţiva membri ai comitetului. Nan observă că cei rămași la distanţă făceau parte din facţiunea ce dorea dispariţia spitalului și speră din tot sufletul ca întâlnirea neașteptată să nu-l stânjenească pe unchiul Oliver.

— Coincidenţa asta e încântătoare, continuă oficialul. Azi-dimineaţă, plecând din oraș, nici nu-mi trecea prin minte că voi avea o asemenea plăcere.

— N-am știut că veţi veni, replică Nan pe același ton. Toţi vorbeau despre un funcţionar guvernamental care este așteptat. Și iată-vă! Un om în carne și oase, îl tachină ea, amintindu-și că avea un dezvoltat simţ al umorului. Nu greșise, iar ochii lui clipiră vesel.

— Așteptai să te alături grupului? Abia ne-am început turul.

— N-am fost invitată, răspunse Nan, făcându-i cu ochiul și aruncând o privire rapidă spre unchiul ei. Membrii din comitet aparţinând taberei adverse n-aveau să-i ierte prea ușor intervenţia, îşi spuse ea stânjenită, deși era foarte clar că cei ce-l susţineau pe bătrânul doctor erau încântaţi de neașteptata turnură a evenimentelor.

— Ah, dar trebuie să ni te alături – nu pot să pierd ocazia de a sta din nou de vorbă cu tine, exclamă John McFee. Adică, dacă ai timp. Nici felul lui de a fi curtenitor nu se schimbase.

— Am dus-o acasă pe Helen, iar la masă nu-s așteptată, fiindcă le-am spus că s-ar putea să rămân acolo… începu ea gânditoare.

— Atunci, vino cu noi. Unchiul îi transmise aprobarea, dând din cap aproape imperceptibil, dar inutil, fiindcă vizitatorul o luase deja de braţ.

— Poţi să-mi atragi atenţia asupra lucrurilor importante, declară el mulţumit. Domnii aceștia – inclusese întregul comitet – și cei doi doctori îşi vor prezenta părerile după-amiază. Acum, mă interesează opinia ta. Ar fi putut chiar să-l influenţeze. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Argumentele ei ar fi putut contrabalansa votul împotrivă al lui Keir. Îi aruncă o privire furișă. Rămăsese departe de tatăl Marciei și de ceilalţi membri ai Comitetului de Planificare. Keir se retrăsese într-o parte, singuratic, separat de cele două tabere, aproape indiferent.

Nan constată că posibilitatea ce i se ivise de a-i răsturna votul nu-i furniza încântare triumfătoare.

— Asta-i noua noastră ambulanţă, îşi începu ea misiunea și simţi că unchiul Oliver era cuprins de tensiune.

— Următoarea vizită este la Urgenţe, oricum, murmură el. Grupul poate să stea într-o parte. Nu mai adăugă și „ca să nu deranjeze pe nimeni”, dar Nan observă că pentru el vizitatorii deveniseră dintr-odată o sursă de distragere inutilă. Mintea lui era concentrată asupra ambulanţei și a ocupanţilor. Și Keir adoptase o atitudine mai rigidă.

— Să stăm un minut aici, lângă perete, sugeră Nan, după ce pătrunseră prin ușile batante. Vreo duzină de oameni așteptau în încăperea spaţioasă, bine aerisită,

unde activitatea febrilă captă atenţia însoţitorului. Tărgile se aduc pe ușa aceea laterală, arătă Nan spre copertina sub care tocmai oprea ambulanţa, astfel încât pacienţii să fie feriţi de vicisitudinile vremii.

— Scuzaţi-mă, interveni politicos unchiul Oliver și se îndepărtă urmat de Keir. Gestul cu degetul mare în jos făcut de șoferul ambulanţei fusese suficient ca cei doi medici să-și schimbe priorităţile.

Keir reveni după vreo zece minute, care ei îi părură mult mai lungi.

— Doctorul Gray și cu mine suntem nevoiţi să vă părăsim o vreme, vorbi el grăbit. Dacă vom putea, o să venim la masă, însă deocamdată e nevoie de serviciile noastre aici.

— Este grav? vru să știe John McFee.

— S-a răsturnat un tractor și l-a prins dedesubt pe tractorist. N-avem vreme de pierdut, adăugă el și se întoarse brusc pe călcâie, părăsind încăperea.

— Doar nu-i nevoie de amândoi, aprecie răutăcios locatarul conacului. Nu-i frumos din partea lor să-l părăsească astfel pe oaspete.

N-ar fi putut să-l trimit la Hopminster pe accidentat? Sub tonul caustic, Nan simţi o notă triumfătoare. După dispariţia celor doi doctori, i-ar fi fost foarte simplu să-și impună propriul punct de vedere. N-ar fi cazul să te duci la masă, draga mea? reluă el mieros, iar Nan avu senzaţia că se înecă de furie.

— Speram să iei masa cu noi, i se agăţă John McFee de braţ, cu încăpăţânare, iar ea simţi că-i revine apa la moară. Mi-ai spus că nu ești așteptată acasă, îi aminti el.

— Mi-ar face mare plăcere, declară ea, căutând sprijin la aliaţii unchiului ei, din partea cărora veni un murmur de aprobare.

— Nu i-ar fi fost de niciun folos să-l trimită la Hopminster, șefule, vorbi neîntrebat șoferul ambulanţei,

răspunzând criticilor lui Lisle, în vreme ce se întorcea spre vehicul. Atitudinea lui demonstra că pricepuse foarte bine ce urmărea Lisle. Nu mai rezista până acolo.

Nimeni n-ar fi rezistat dacă era în locul lui. Doctorul Gray este singur a lui șansă adăugă el și, cu o nouă privire dezaprobatoare ieși, se urcă la volan şi deplasă mașina astfel încât să facă loc sub copertină următoarei ambulanţe. Nu trecură decât câteva secunde până apăru alta, iar funcţionarul guvernamental îi spuse la ureche Nanei.

— S-ar părea că-s cam ocupaţi în dimineaţa asta.

— Așa-i întotdeauna, îi explică ea. Încă n-am auzit de o secţie de urgenţe unde să se piardă vremea.

— Rasa umană e o adunătură ciudată, aprobă însoţitorul ei, surâzând. Spune-mi, deși vorbea degajat, ochii lui mărturiseau vioiciune, acest doctor Raven – îţi este și el rudă?

— Ah, nu, scutură ea din cap. A devenit de curând partenerul unchiului Oliver. O să mai treacă un an sau doi până ce unchiul o să se retragă, dar a dorit să-și asigure un succesor, atât la cabinet, cât și la spital. Când e nevoie, chemăm ajutoare suplimentare de la Hopminster. Se străduia să fie corectă. Desigur și ei apelează la noi când e cazul. Important este ca medicul-șef să fie mereu pe aproape, iar fosta casă parohială se află la numai câteva minute de aici.

— Doctorul Raven pare capabil să se descurce cu ambele însărcinări, spuse gânditor John McFee.

— Keir, oh, e apt. Și-l preocupă și cercetarea. Există un laborator excelent, pe care unchiul Oliver l-a pus pe picioare în timp, iar interesul pentru această activitate i-a apropiat pe cei doi medici, adăugă ea cu entuziasm.

— În Hopminster ar avea un laborator mai performant la dispoziţie, se amestecă în discuţie tatăl Marciei. M-am oferit să-i finanţez unul modern.

— Pricep. Tonul glasului funcţionarului nu se modificase deloc, iar Nan simţi că o cuprinde iar demoralizarea. Mergea alături de John McFee, parcurgând rezervele, salutând toţi pacienţii, pe care-i cunoștea foarte bine, fiindcă erau din împrejurimi.

— Ar fi preferabil să nu intrăm la terapie intensivă. Se vede destul prin ușile de sticlă.

— De ce? Tatăl Marciei intervenise cu nerăbdare. Hai să intrăm și acolo și să terminăm odată. Trecu cu grosolănie pe lângă Nan și întinse mâna să împingă ușa.

— O clipă, Lisle, îl opri funcţionarul. Ai prefera să nu intrăm, soră Durrant? o întrebă el potolit.

— Întâmplător, știu că înăuntru sunt patru oameni foarte grav bolnavi. Dacă mă pricep cât de cât la accidente, în curând vor fi cinci. O invazie în masă ar avea un efect neliniștitor asupra lor.

— Atunci, vom rămâne afară. Chiar mai bine, o să ne continuăm inspecţia în alte părţi, unde nu deranjăm activitatea. Tonul lui era ferm, aproape tăios, iar locatarul de la conac – Nan nu se putea gândi la el ca la un proprietar – ezită și se încruntă.

— Cum doriţi, rosti el fără bunăvoinţă, dar privirea aruncată Nanei era aproape caustică. Apropiindu-se ora mesei, ea îşi dorea cu disperare ca unchiul Oliver sau Keir să apară și s-o elibereze de ceea ce începuse să arate ca un război al voinţelor, declanșat între ea și tatăl Marciei. Spre jena ei, îşi dădea seama că John McFee pricepuse foarte bine care era situaţia. Cei doi doctori nu-și făcură apariţia decât când ajunseseră la desert și amândoi păreau extenuaţi.

— „E bine?” întrebă ea din privire.

— „Deocamdată”, păru să răspundă semnul unchiului. Trebuia să afle dacă tractoristul avea familie. Poate că aveau nevoie ca cineva să-i aducă la spital. Autobuzele treceau foarte rar. Își dorea să fi avut la

dispoziţie Miniul. Acum s-ar fi dovedit util, dându-i independenţă de mișcare.

— Spune-mi, la ce te gândești? Stătea la masă în stânga musafirului și, fără știrea ei, acesta îi observase expresia de pe chip. Voia să răspundă, dar fu iar întreruptă de tatăl Marciei.

— Nu vă mai gândiţi la sărmanul nefericit, izbucni el. Nu pentru asta ne-am adunat aici.

— Credeam că tocmai ăsta este subiectul. Vocea lui Keir se auzi peste masă și parcă era oţelită. Toate conversaţiile încetară. Rostul unui spital și singurul lui motiv de a exista sunt pacienţii, explică el. Nan îl privea și speranţa îi renăscu.

— Ei bine, pentru mine nu-i un motiv valabil. Politeţea de suprafaţă a domnului Lisle începuse să se zdrenţuiască. A venit vremea să trecem la afaceri, se ridică el în picioare. Tonul sugera că întregul tur din dimineaţa aceea fusese o pierdere de vreme.

— Prietenii noștri abia au ajuns, obiectă oaspetele, salutându-i pe cei doi. N-au avut vreme să mănânce. Rămase așezat, așa că ceilalţi nu avură încotro decât să-i urmeze exemplul.

— Aș prefera să trecem la discuţii, dacă aţi terminat, declară Olive r Gray, lăsând jos ceașca de cafea neîncepută. Mâncase devreme la micul dejun, iar până la cină mai era destulă vreme. Dar și masa de seară urma să aibă loc la conac, ceea ce-l deranja întotdeauna. Nan era îngrijorată.

— Nu te mai gândi la noi. Cumva, pe nesimţite, Keir ajunsese lângă ea și-i șoptea serios la ureche, de parcă i-ar fi comunicat ceva foarte important. Nan reuși să rămână serioasă, deși era gata-gata să izbucnească în râs. Îl judecase greșit pe Keir, acum îi era foarte clar. Era în favoarea spitalului și nu doar dintr-un simplu impuls de solidaritate, ci fiindcă se convinsese de necesitatea

existenţei lui, ceea ce era de bun augur pentru viitor.

— Asistenta din sala de operaţii ne-a adus o tavă cu sandvișuri și niște cafea, obligându-ne să mâncăm înainte de a veni aici. Din ochi îi dispăruse duritatea. Oliver încearcă doar să obţină simpatia asistenţei.

Ne-am închipuit că Lisle ţi-a dat de furcă. Nan se strâmbă și se întoarse spre musafir.

— Acum, trebuie să plec. Simula că primise vești importante de la Keir. Am de făcut anumite lucruri…

— Nu-i nimic, o să ne revedem la cină, replică vesel John McFee. Voi aștepta momentul cu nerăbdare. Vei veni, nu-i așa? Părea să ia ca garantat faptul că și ea avea să fie invitată la cină, la conac, iar Nan rămase perplexă. În aceeași situaţie se afla și tatăl Marciei, a cărui figură căpătase o nuanţă purpurie. Dar el îşi reveni repede.

— Desigur, se grăbi el să declare. Sperăm că doamna Gray și Nan ne vor onora cu prezenţa. Se purta de parcă ar fi fost vorba de prieteni vechi, dar ochii îl contraziceau.

— Am s-o anunţ pe mătușa Mary, îi zâmbi ea dulce și, salutând din cap restul membrilor comitetului, plecă, ţinând degetele încrucișate. Își simţea inima mai ușoară, știindu-l pe Keir de partea lor.

— Te așteptai să voteze altfel? o întrebă mătușa, surprinsă.

— Eram nesigură, recunoscu Nan. I-a trebuit multă vreme ca să-și formeze o părere.

— Asta i-a cerut Oliver, îi dezvălui mătușa. Să-și formeze o părere proprie, eliminând orice prejudecăţi. Doar astfel putea să fie sigur că lasă spitalul pe mâini bune, după retragere. Cuiva care va lupta pentru spital din convingere, la fel cum o făcuse și el. Ciudată întâmplare că-l cunoști pe funcţionarul guvernamental.

— O întorsătură cu adevărat norocoasă. Ochii ei dansau parcă. A spus că vrea să te cunoască și pe tine, așa că suntem invitate amândouă pentru cină, la conac. O să-ţi

placă John McFee, adăugă ea. E un om pe gustul nostru.

Era evidentă simpatia lui John pentru cele două femei. Le ţinu lângă el cu tenacitate, până veni vremea să se așeze la masă, iar Nan avu senzaţia că procedase astfel în autoapărare, copleșit de efuziunile zgomotoase și deplasate ale Marciei și ale mamei ei.

— Cum a mers votul? reuși ea să-i șoptească lui Keir la intrarea în sufragerie, înainte de a fi despărţiţi – voit, bănui ea.

— Încă nu s-a luat nicio decizie, veni răspunsul lui liniștit.

Funcţionarul a ascultat toate părerile pro și contra, a citit cu atenţie raportul pe care i l-am trimis și a demonstrat că era pus în temă. A fost o bătălie zgomotoasă, dar arbitrul nu s-a pronunţat încă. Vorbea degajat, dar pe chipul lui se citea tensiunea. A spus că vrea să mai chibzuiască o vreme, lucru destul de logic, și ne-a adus la masă. Măcar va fi o cină pe cinste, comentă el cu satisfacţie copilăroasă. Lisle se va da de ceasul morţii să-i facă o impresie bună, așa că vom fi compensaţi pentru sandvișurile de la prânz.

Masa fu excelentă, dar Nan observă că nu era singura fără poftă de mâncare. Gazda era în mod vizibil stresată. Oliver Gray și Keir mâncară cu elanul celor înfometaţi. John McFee acordă bucatelor atenţia meritată, dar Nan observă că împingea conversaţia în direcţia dorită de el și asculta atent cele mai neînsemnate remarce.

— Sper că tractoristul o să-și revină, i se adresă el lui Oliver, mai degrabă din politeţe decât ca urmare a unui interes real.

— A avut noroc, se va vindeca, răspunse scurt doctorul.

— Accidentele de tractor sunt ceva uzual? vru să știe funcţionarul.

— Din păcate, da. Dar facem tot ce putem pentru a

remedia situaţia.

De astă dată răspunsese Keir.

— Vă referiţi la cauză, sau la efecte? Vocea plăcută a lui John McFee ascundea perfect interesul.

— La cauză, spuse Olivr Gray, surprins. Suntem obligaţi să tratăm rezultatele, ceea ce-i suficient să fim interesaţi de eliminarea totală a accidentelor. Efectele nu-s deloc plăcute și de multe ori se ajunge la deces. Aici intervine cercetarea.

— Să-l iertaţi pe soţul meu, zâmbi Mary Gray. Aţi intrat pe tărâmul hobbyului lui.

— Lăsaţi-l să detalieze, interveni John McFee, încurajator. Cum se face simţită activitatea de cercetare?

— Păstrăm legătura cu producătorii, reluă surprins vârstnicul medic.

Pentru el, explicaţia părea la mintea cocoșului. Ei sunt la fel de dornici ca și noi să se reducă numărul de accidente. Majoritatea evenimentelor se petrec pe teren înclinat, de obicei din cauza manevrării incorecte a utilajului, totuși caracteristica morfologică a podișului de aici face ca utilizarea tractorului să fie riscantă, explică el cu corectitudine. Păstrăm permanent legătura cu cei din compartimentele de cercetare, iar ei sunt mereu gata să implementeze sugestiile pe care le facem. Speră să obţină un vehicul absolut sigur, în cele din urmă.

— Dar până când vom avea și omul perfect, serviciile dumneavoastră vor fi mereu binevenite, concluzionă John McFee, zâmbind.

— Mereu va exista necesitatea, replică apăsat Oliver Gray.

— Dar această necesitate poate fi rezolvată la fel de bine de spitalul din Hopminster, interveni gazda, împingându-și la o parte farfuria.

— Nu-mi prea vine să cred, ţinând seama de vizita de astăzi, replică John McFee.

Auzindu-i cuvintele, toţi cei prezenţi se crispară și se opriră din mâncat. Toţi ochii priveau spre vorbitor, iar liniștea devenise absolută.

Doar doamna Lisle continua să mănânce, apetitul ei pentru dulciuri neputând fi stânjenit de tăcerea celorlalţi. Zgomotele făcute de linguriţa ei aduseră pe figura soţului o încruntare, dar vorbitorul nu-și abandonă tonul civilizat.

— Nu-mi amintesc când am mai fost atât de impresionat, continuă el.

Micuţul dumneavoastră spital local se poate compara ca eficienţă cu orice altă unitate medicală, dar are și acea componentă umanitară. Privi direct spre Nan, amintindu-și cum îi recunoscuse pe toţi pacienţii întâlniţi. N-o făcuse deliberat, dar atitudinea ei nu rămăsese neremarcată. Așa cum spuneai, se întoarse John McFee spre Keir, vă aflaţi aici la dispoziţia pacienţilor. Se întoarse spre gazdă, iar glasul lui căpătă o oarecare duritate. Doar binele lor contează.

— Atunci… rămânem în activitate? întrebă Keir, iar Nan îşi ţinu respiraţia.

— Bineînţeles că da!

Cei care-l susţinuseră pe Oliver Gray se relaxară, iar Nan simţi că-i vine să izbucnească în râs. Sunetele scoase de tacâmuri demonstrau că-și reluaseră îndeletnicirea întreruptă.

— De fapt, puteţi merge chiar mai departe, continuă funcţionarul. Se lăsă iar liniștea. Am aflat că aţi fost obligaţi să strângeţi bani pentru a reconstrui unele părţi ale spitalului. Munca susţinută a celor ce au participat la efort le face cinste. Cred că pot contribui și eu, printr-un ajutor guvernamental. Am să declanșez formalităţile, astfel încât comitetul dumneavoastră de planificare să știe exact pe ce poate conta în următoarea etapă. Secţia de terapie intensivă era următoarea pe listă, nu-i așa? apoi unitatea de cercetare?

— Terapia intensivă contează cel mai mult, spuse Keir. De laborator ne putem ocupa singuri. Ezită puţin, de parcă n-ar fi vrut să discute problema de faţă cu toată lumea, iar Nan fu surprinsă. De obicei, Keir era sigur pe sine. Nu se putea schimba dintr-odată. Să-l fi fermecat oferta gazdei privind laboratorul din Hopminster?

— Partenerul dumitale mi-a destăinuit că ai de gând să folosești o moștenire pentru a reconstrui și utila laboratorul, vorbi liniștit John McFee. Cred că așa a spus? Keir aprobă tăcut.

— Unitatea de cercetare ar fi o donaţie foarte potrivită în memoria fostei mele soţii. Ca de obicei, scoţianul știa exact ce să spună.

— Keir, ce aș putea spune? După cină, se izolaseră de restul convivilor care discutau, beau cafea și fumau. Laboratorul… Ezită, neavând obișnuinţa și priceperea lui John McFee.

— Nu spune nimic. Mai bine vino să ne plimbăm. De-acum se pot descurca și fără noi. Oaspetele, Oliver Gray și Mary erau prinși într-o conversaţie susţinută, dar îi observară îndreptându-se spre terasă și le făcură semn cu mâna.

— Încotro? De fapt, nu-i păsa, se simţea ameţită de evenimentele recente. Iar rezultatul o făcea să jubileze. De asemenea, simţea oarecare tristeţe pentru familia Lisle. Nu faţă de Marcia – ea se alegea cu Keir – ci faţă de părinţi. Așteptaseră atâtea de la mutarea la conac, iar acum toate planurile lor dăduseră greș. Cu o singură excepţie. Doamna Lisle ar fi fost încântată de o căsătorie între fiica ei și Keir. Nan încercă să gonească gândul, dar el continua să-i afecteze starea de spirit, împiedicând-o să se bucure ca lumea de noutăţile privind spitalul.

— Până la crâng și înapoi. Dacă-ţi mai amintești, mi-ai promis că o să-mi arăţi cândva locul.

— Dar credeam că Marcia… Se opri. Nu dorea să-i

dezvăluie că-i văzuse îndreptându-se în direcţia aceea, după ce aranjase florile la biserică, împreună cu Steve.

— Ah, numai că Marcia nu mi-a arătat vizuinele bursucilor, ci doar locul unde vrea să amenajeze terenurile de tenis.

Parcă n-ar fi fost în același loc, îşi zise Nan necăjită.

— Cum a rămas cu Ma și căsuţa ei? Acum că scăpase de grija spitalului, voia să afle și ce se hotărâse în privinţa bătrânei.

— Ah, McFee a fost cât se poate de clar. Și-a spus părerea încă înainte de a ajunge la spital, răspunse el vesel. Îmi place individul. A spus că nimeni, sub niciun motiv nu trebuie s-o deranjeze, dacă eu sau Oliver nu considerăm că ar fi mai bine îngrijită altundeva. Noi l-am asigurat că e preferabil să fie lăsată-n pace acolo, îngrijită de propria familie.

— Sunt atât de fericită, Keir! Sub impulsul momentului, îl prinse de braţ, iar el o cuprinse și o trase aproape, împiedicând-o să-și retragă mâna. Cât despre laborator… începu Nan și se opri iar, neîndrăznind să-și exprime adevăratele sentimente, ca nu cumva să lase să se vadă prea mult.

— M-am gândit că este cel mai bun lucru pe care-l puteam face cu banii Edwinei. Mie nu-mi trebuie. Oboseala zilei începuse să se simtă în glasul lui. Nu vreau nici banii, nici amintirile legate de ea. Mariajul nostru n-a fost unul reușit.

De ce-i spunea toate astea? Marcia ar fi trebuit să primească acele confidenţe.

— Pe aici, nu-i așa? Ajunși la portiţa ce da spre livadă, ezită puţin, iar Nan aprobă dând din cap. Treci înainte, iar eu am să închid poarta. La fel se întâmplase cu Marcia. Probabil că se oprise în exact același loc.

Poarta stârni un mic norișor de praf.

— Același lucru s-a petrecut și ieri. Scoase o batistă

din buzunar și i-o întinse. Ţi-a intrat în ochi?

— Nu, m-am ferit la timp. Însă nu se feri și din calea lui, lăsându-l să-i șteargă ușor praful de pe obraji.

— Ar fi fost normal să-mi amintesc, spuse el cu părere de rău. Marcia a păţit la fel ieri, când mi-a arătat unde voia să amplaseze terenurile. Am închis portiţa și o particulă de ţărână i-a intrat în ochi. N-am fost convins că am reușit să scot tot, așa că am dus-o la spital, ca să fiu sigur. Din cauza asta am fost obligat să ţin Land Roverul atât de mult. Deci, până la urmă, nu-l minţise pe unchiul Oliver! Nan se simţi ușurată.

— În curând o să ai propria mașină, n-o să mai depinzi de Lan d Rover. N-o să te deranjeze să te urci iar la volan? Ea nu se simţea capabilă să conducă un Twin Jet nou.

— De ce m-ar deranja? Părea sincer uimit.

— Mi-am închipuit că poate nu voiai să conduci fiindcă… ei bine, m-ai folosit pe post de șofer de când ai venit, încheie ea în defensivă.

— Cum altfel să-mi asigur compania ta? întrebă el, râzând de uimirea ei. Numai așa aș fi reușit să te ţin aproape. Și a fost o stratagemă eficientă. Apropo, continuă el, amintește-mi să repar portiţa asta, când ne vom muta aici.

— Când ne vom…? Ziua asta ne-a dat gata pe amândoi, îşi spuse ea, conștientă că braţul lui continua să-i cuprindă umerii. O ţinea strâns, deși acum era foarte clar că ochii ei nu păţiseră nimic.

— Am lansat o primă ofertă de a cumpăra conacul, declară Keir liniștit. Dacă ești de acord… Ochii lui păreau s-o sfredelească. Nu făcea niciun efort să-și ascundă sentimentele. Mărită-te cu mine, Nan, spuse el rugător, dintr-odată nesigur, ca oricare bărbat ce-și pledează cauza inimii. Te iubesc!

Nan se simţea de parcă ar fi delirat. Braţele ei îşi

găsiră singure drumul spre gâtul bărbatului, iar dulceaţa buzelor ei îi dădu răspunsul pe care-l aștepta.

— Habar n-aveam că familia Lisle vrea să se mute. Rămase multă vreme cu capul lipit de umărul lui. Acolo-i era locul, de parcă ar fi fost special conceput. El continua s-o îmbrăţișeze strâns, ca și când n-ar fi dorit să-i mai dea drumul vreodată, sărutând-o mereu.

— Se pare că, doamna Lisle resimte lipsa partidelor de bingo. Glasul lui suna amuzat. Rodney și-a găsit ceva de lucru în Birmingham, iar domnul va fi acum obligat să-și dea demisia din Comitetul de Planificare. Așa că n-are ce să-l mai reţină aici, dacă nu poate pune mâna pe terenul ocupat de spital. Marcia pare să fie singura doritoare să rămână – deși nu pricep de ce, adăugă el indiferent.

Nan cunoștea motivul, dar tăcu. Acum nu mai conta.

— Poate că se gândește la terenurile de tenis, găsi ea o explicaţie vagă.

— Nu cred, răspunse Keir serios. Am reușit s-o conving să renunţe.

Erai atât de amărâtă de soarta bursucilor, încât a trebuit să fac ceva ca să-i salvez. Chiar dacă am pierdut ore întregi discutând cu Marcia, în loc să stau lângă tine. Nan scoase un râs vesel, cristalin.

— Și eu care credeam că… Ah, nu mai are nicio importanţă ce-mi închipuiam.

— Oricum, vizuinele bursucilor vor fi în siguranţă cu noi. După ce o să ne instalăm la conac, putem să le purtăm de grijă. Iar copiii noștri vor fi învăţaţi să procedeze la fel. O privi în adâncul ochilor și, încântat de ceea ce văzuse, adăugă: vom fi fericiţi, iar conacul va prospera din nou!

Era o promisiune.

Sfârșit